

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

Index Tractatum, Et Resolutionum hujus Tomi Secundi. Ultimus omnium
numerus paginam indicat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

Index Tractatum.

15. *An in aliquo casu, non obstantibus Decretis Urbani VIII. possit pecunia relicta pro Missis non inuestiri in bonis fructiferis? Et aliqui casus in textu huius Resolutionis adducuntur pro praxi prædictæ difficultatis. Et quaritur, an Regulares faciant contra præsentem prohibitionem, si recipiant onus celebrandi Missam quotidianam per centum annos absque implicatio- ne pecunie ad talem effectum soluta? Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 72. p. 7.*
16. *An si Petrus relinquit centum aureos pro centum Missis in aliqua Ecclesia celebrandis, si augeatur stipendium Sacerdotibus, teneatur hæres data capacitate hereditatis supplere illam elemosinam? Ex p. 2. tr. 14. ref. 17. p. 8.*
17. *An legatum Missarum transeat ad hæres nominatum non designatos? Ex quo sequitur Sacerdotem obtinentem Capellaniam, de cuius fundatione nullo modo constat, sed illud tantum certum est, teneri ad celebrandum quotidie in tali Ecclesia, vel tali Altari cum stipendio convenienti; sequitur, inquam, supradictum Sacerdotem teneri applicare valorem Missarum pro Fundatore Capellanie. Ex part. 9. tract. 8. & Misc. 3. ref. 69. aliis 68. ibid.*
18. *Quando stipendium Missa fuerit ab Episcopo taxatum, vel à consuetudine; si petens Missam non det stipendium integrum, & iustum, an poterit Sacerdos ab uno, vel diversis tot parva huiusmodi stipendia accipere, quæ iusta elemosina aequivalent, & unum tantum pro omnibus illis Missa sacrificium offerri? Et quid quando adfit expressa promissio de dicenda Missa pro illo parvo stipendio? Ex part. 2. tract. 14. ref. 7. p. 9.*
19. *An quando stipendium Missa est aliquo in loco taxatum, Sacerdos qui nihil habet unde vivat, possit deinde ad iusti stipendij orationem Missas applicare? Ex p. 5. tr. 13. & Misc. 2. ref. 52. ibid.*
20. *An Sacerdos qui accipit stipendium ab aliquo pro Missa applicanda, teneatur ei applicare fructum ex opere operantis, & rationes, aliæque quæ in Missa fiunt? Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. ref. 80. ibid.*
21. *An Sacerdos recipiens exiguum stipendium ab aliquo pro Missa dicenda, teneatur totum fructum ei applicare, sicut in Decretis Urbani VIII? Et an pecunia relicta Monasterio cum onere perpetuo celebrandi Missas, implicari possit super bona ipsius Monasterij, assignando talem fundum, quod subter illi oneri, aut faciendi fabricam necessariam? Ex part. 10. tract. 16. & Misc. 6. ref. 71. p. 10.*
22. *De taxa Missarum. Pro quo discutitur an Sacerdos pauper, quando singulis diebus celebrat, possit à quibuscumque Missas offerentibus elemosinas, aut stipendia accipere, etiam super taxam determinatam ab Episcopo, ut habeat pro victu moderato, vel se decentis, &c. Ex p. 11. tr. 1. & Misc. 1. ref. 24. ibid.*
23. *Utrum Sacerdos pauper possit pro una Missa accipere tot stipendia, quot sufficiant ad eius diurnam sustentationem? Et an talis Sacerdos possit accipere id quod necessarium est ad sustentandum patrem, & matrem quando sunt constituti in tali necessitate, quod non possint sustentari nisi mendicando? Ex p. 2. tr. 14. ref. 8. p. 12.*
24. *An qui ignoranter, vel cum aliqua opinione sibi probabili celebravit contra Decretum de celebratione Missarum, teneatur rescere Missas, aut stipendia restituere? Et notatur, quod in casu prohibito per Sacram Congregationem non erit peccatum mortale, sed tantum veniale, & absque obligatione restitutionis retinere sibi partem stipendij. Et quid si talis decipiat alterum Sacerdotem, dicendo se non accepisse nisi dimidiata stipendia? Ex p. 8. tr. 7. & Misc. ref. 75. ibid.*
24. *An Sacerdos, qui elemosinam accipit pro dicendis Missis, possit postea per alios satisfacere minori pirantia sine peccato, & onere restitutionis? Ex p. 2. tr. 14. ref. 10. p. 13.*
26. *An post Decreta Urbani VIII. possit quis sine peccato mortali celebrare per tertium, retinendo sibi partem stipendij? Et quid si retenta fuerit minor pars stipendij? Ex p. 6. tr. 8. & Misc. 3. ref. 10. ibid.*
27. *An detur casus post Decreta Urbani VIII. in quo quis possit sibi retinere aliquid de stipendis dato pro Missis dicendis? Et in exemplum huius questionis adducitur specialis, & curiosus casus. Sed quid dicendum est de alio dubio, quando Sacerdos recipit stipendium pingue pro Missis dicendis à se, & reperit alium Sacerdotem, qui velit sponte dicere Missas illas pro minoris stipendio, an possit excessum retinere? Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 68. p. 14.*
28. *An Sacerdos post Decreta Urbani VIII. præter aliis minus stipendium, quam accepit pro Missis dicendis, peccet mortaliter? Et an Sacerdos qui vel ignoranter, vel cum opinione sibi probabili violat prædicta Decreta, teneatur vel rescere Missas, vel stipendia restituere? Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 69. p. 15.*
29. *An supradicta prohibitio extendatur ad capellanos, cui pro paucis Missis dicendis pingue stipendium imponitur, si per alium Sacerdotem Sacra sacrificia, aut ei stipe iustas, & consueta? Ex p. 2. tr. 14. ref. 1. ibid.*
30. *An Sacerdos qui à viro amicissimo accipit pro dicenda Missa duplicatum stipendium, possit per alium Sacerdotem satisfacere, dato ei iusto stipendio? Ex part. 2. tract. 14. ref. 12. ibid.*
31. *An Sacerdos qui per alterum Sacerdotem Missam celebrare facit, possit retinere excessum consueti stipendij, si sponte condonetur? Et asseritur Episcopum non posse ordinare, quod Sacerdotes non dicant Missas pro minori stipendio à lege taxato. Ex p. 2. tract. 14. ref. 13. p. 16.*
32. *An quis possit diminuire Missas in compensacione damni dati, non obstantibus Decretis Urbani VIII. Et pro praxi huius questionis fingitur curiosus casus in textu huius Resolutionis. Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 66. ibid.*
33. *An si quis v. g. accepit stipendium pro una Missa sufficiens ex iustitia ad mortale, si Missam non dicit, teneatur illud restituere? Et an Sacerdos qui sic reatè promittit alicui unum Sacram animo se obligandi, si promissum non impleat, peccet mortaliter? Et detur pluribus petentibus sine stipendio Sacram à Sacerdote posse una Missa satisfacere. Ex quo inferuntur quæ Religiosi qui ex vi sua Regula, & Consuetudinis tenentur certis diebus offerre sacrificia pro defunctis sui Ordinis, pro Capitulis & Benefactoribus, possint licite offerre idem sacrificium pro aliis, à quibus stipendia accipiunt. Ex p. 10. tr. 15. & Misc. 1. ref. 43. ibid.*
34. *An Sacerdos diebus festiuis possit accipere pro una Missa duplicatum stipendium? Ex p. 2. tr. 14. ref. 9. p. 11.*
35. *An cum Sacerdotes ordinantur, & cum Episcopi consecrant, possit unusquisque applicare illud sacrificium cui voluerit? Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. ref. 11. ibid.*
36. *Ac sacrificium Missa pro pluribus obtinere possit singulis, & si pro uno tantum offerretur? Et notatur primo Sacerdotem una Missa satisfacere pluribus petentibus unam Missam, dummodo ab illis non sit acceptum stipendium. Secundo eodem sacrificio satisfacere & pro voto, & pro eo qui elemosinam ad faciendam Sacram dedit. Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. ref. 8. p. 11.*
37. *An Sacerdos possit applicare diversos fructus unius Missa diversis personis, & ab illis duplicata stipendia accipere? Et docetur Sacerdotem posse idem sacrificium offerre pro eo à quo accepit elemosinam, & simul pro alio ex sola liberalitate, vel charitate & gratuitudine. Ex p. 6. tr. 6. & Misc. 1. ref. 9. p. 18.*
38. *An Sacerdos possit duplex stipendium pro una Missa accipere, applicando uni partem solitam, & alteram suam partem? Ex p. 2. tr. 14. ref. 14. ibid.*
39. *An Sacerdos valorem Missa specialem sibi debitum possit*

& Resolutionum.

possit alteri applicare, & pro eo stipendium accipere? Et docetur Sacerdotem qui tenetur dicere Missam pro sola presentia, non posse aliud stipendium accipere pro applicatione valoris Missae. Ex p. 3. tr. 14. & Misc. 2. ref. 45. p. 19.

40. An Sacerdos possit applicare partem Missae sibi competentem, & pro illa stipendium accipere? Ex p. 6. tr. 6. & Misc. 1. ref. 8. ibid.

41. An pro fructu sibi competenti possit Sacerdos accipere aliud stipendium pro Missa dicenda? Ex quo deducitur in praxi hoc non esse admitendum ex eo quod pro actione dubia quis acciperet stipendium certum, nec illi suffragatur bona fides. Et notatur quod Sacerdos qui tenetur in aliqua Ecclesia celebrare pro cultu illius, vel commoditate populi tantum absque obligatione applicandi sacrificium, non potest pro illius applicatione aliud stipendium accipere. Item quatuor, an in gravi necessitate Sacerdoti, cui nequeat aliter occurrere, liceat plura stipendia in una Missa recipere pro sufficienti vite Clericali sustentatione? Et an qui pluribus debet Missam, non ex stipendio accepto, sed ex liberali promissione, possit unica Missa pluribus satisfacere? Ex quibus sequitur, quod si in aliqua Religione est consuetudo, vel statutum, quod ex benevolentia, vel gratitudine erga amicos Fundatoris, Protektoris, Benefactoris, necessitatum communium Regni, Civitatis, aut communitatis, & etiam ex regula pro defunctis, &c. dicantur aliquot Missae, potest nihilominus Sacerdos stipendium accipere ab alio, & illi sacrificium applicare. Et an peccet mortaliter Sacerdos, qui differt per tempus notabile dicere Missam pro eo à quo accepit stipendium pro quo curiosus casus in §. penultimo huius Resolutionis invenitur. Et tandem docetur Sacerdotem non posse applicare Missas coniunctim, & in confuso, vel associatas, sed debere dicere Missas pro singulis, &c. Ex p. 1. tr. 7. & Misc. 7. r. 27. p. 10.

42. An sacerdos possit directe offerre sacrificium Missae pro aliquo infideli, Turca, Hebraeo, Catechumeno, &c. & ab illis accipere consuetum stipendium? Et docetur Sacerdotem non posse accipere stipendium pro Missa dicenda, & applicare fructum Missae ipsi Sacerdoti proprium, & peccare contra iustitiam exhibendo pro certo stipendio munera incerta, & fructum Missae incertos, sicut opinione probabilis tantum. Quod est non posse Sacerdotes duas piamias accipere pro eadem Missa, etiam quatenus applicent fructum Missae medium, quem pro determinatis personis ex usu Ecclesiae celebrans offerre solet, & alteram quatenus applicent fructum sibi proprium. Ex p. 10. tr. 12. & Misc. 2. ref. 21. p. 21.

43. An qui tenetur in aliqua Ecclesia celebrare sine sacrificij applicatione, ut vulgo dicitur, Con la sola presenza, possit aliud stipendium pro illa Missa accipere, & alteri applicare? Ex p. 2. tr. 14. ref. 80. p. 23.

44. An qui tenetur in aliqua Ecclesia celebrare, ut vulgo dicitur, Con la sola presenza, possit aliud stipendium pro illa Missa accipere, & alteri applicare? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 16. p. 24.

45. An quando solum constat Capellanum teneri quotidie celebrare in tali Ecclesia, vel Altari tenetur applicare valorem Missae pro fundatore Capellaniae? Ex p. 6. tr. 6. & Misc. 1. ref. 13. ibid.

46. An Sacerdos possit accipere duplex stipendium, unum pro applicatione sacrificij, alterum pro officiativa Missae? Et inferitur non posse Sacerdotes accipere duo stipendia pro una Missa, applicando vni fructum medium, & alteri suum specialissimum: vel applicando vni Missae satisfactionem, & alteri imperationem. Et an si aliquis Sacerdos acceptis pluribus stipendiis iussu bona fide, iuxta opinionem apud se probabilem applicaverit multis vicinam Missam, tenetur postea cognita veritate supplere vel alias Missas applicando, vel stipendia restituendo? Et tandem notatur quod Sacerdos ordinatus, & celebrans cum Episcopo potest illud sacrificium al-

teri applicare. Ex part. 11. tr. 8. & Misc. 8. ref. 67. p. 25.

47. An Sacerdos peccet mortaliter differendo celebrationes Missarum ad longum tempus? Et quod tempus sit ita longum? Ex p. 2. tract. 14. ref. 25. p. 27.

48. Quid per modicum tempus intelligatur in responsionibus sacrae Cong. ad Decreta Urbani VIII. de celebr. Missarum? Ex p. 9. tr. 6. & Misc. 1. r. 54. aliàs 55. ibid.

49. An Sacerdos pauper, qui pro die occurrenti non habet elemosinam pro Missa celebranda, possit Missam celebrare, & illam applicare pro primo offerente stipendium, quem Deus scit futurum primum? Ex p. 2. tr. 14. ref. 15. p. 28.

50. An deur aliquis casus in quo Sacerdoti liceat Missas celebrare anticipatè? Ex p. 2. tr. 14. ref. 16. ibid.

51. An Sacerdos qui prae terita die applicavit Missam pro Petro, & nihil postea celebrando Missam de applicatione sacrificij cogitavit: quod est quare, an Sacerdos in Missa actualiter, vel virtualiter debeat applicare sacrificium pro eo qui dedit stipendium? Ex part. 2. tr. 14. ref. 47. ibid.

52. An requiratur intentio saltem virtualis in eodem tempore Missae ad applicandum fructum sacrificij cui prae buit stipendium? Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. ref. 65. p. 29.

53. An Sacerdos post consecrationem possit applicare fructum sacrificij Missae, pro quo stipendium accepit, si antea non applicaverat? Et hoc procedit ex illa questione, an actio sacrificij Missae essentialiter consistat tantum in consecratione utriusque speciei? Et docetur multos Doctores tenere in sumptione Eucharistiae totam essentiam sacrificij Missae consistere. Ex p. 10. tr. 12. & Misc. 2. ref. 27. ibid.

54. An si Sacerdos Regularis applicet Missas contra intensionem Superioris, valeat talis applicatio? Et notatur, quod si Sacerdos Regularis non faceret ullam applicationem Missae, licet Prae latus illam Missam applicaverit, non haberet dicta Prae latorum applicatio ullam effectum? Ex part. 2. tract. 14. ref. 72. p. 30.

55. An Missa Conventualis possit applicari? Et alij duo casus proponuntur. Primus, quod Capellanus, quando licite, & ex honestate potest vacare à celebratione Missae impositae, in tali casu possit celebrare Missam non pro stipendio, quod est clarum, sed pro charitate in sui utilitatem, vel Parentum, aut amicorum. Idem intellige, si Prae latus mibi quotidie celebrare praecipiat in genere. Secundus, quod si Capellanus obligatus ad quotidie celebrandum egrotaret per duos menses, non tenetur per alium celebrare, nec ipse factus sanus reliquas Missas dicere. Ex p. 5. tr. 13. & Misc. 1. r. 51. ibid.

56. An Parochus teneatur celebrare pro suis omnibus, & quoties, & an teneatur illis aliquas Missas applicare? Et quid si adsit consuetudo in contrarium? Et an haec consuetudo obliget sub mortali, quando de hoc onere non constat ex tabulis Ecclesiae, vel ex praecocepto Episcopi? Ex part. 2. tr. 14. ref. 26. p. 31.

57. An Parochus in illis diebus, in quibus tenetur Missam celebrare, ut populus eam audiat, possit pro ea manuum elemosinam recipere? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. 1. r. 32. ibid.

58. An Sacerdos simplex nullo impedimento detentus peccet mortaliter non celebrando, modo communicet in Paschate, nec adsit scandalum, vel contemptus? Et docetur simplicem Sacerdotem ter, aut quater celebrantem in anno, & praecipue in Natali Domini die, Resurrectionis, & Pentecostes, minimè peccati mortalis reum esse. Ex p. 2. tr. 14. ref. 19. ibid.

59. An Capellanus egrotans per aliquos dies teneatur per alium Sacerdotem Missas celebrare? Ex part. 2. tr. 14. ref. 27. ibid.

60. An Capellanus, qui tenetur quotidie celebrare, si per mensem sit infirmus, teneatur pro illo tempore Missas compensare? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 238. p. 32.

61. An Sacerdos obligatus quotidie celebrare, possit ex causa maioris honestatis unam Missam in hebdomada

- omittere? Et an aliquando non solum unam, sed alteram Missam possit talis Sacerdos ex causa honestatis relinquere? Et cursum notatur, quod in tali die non potest Sacerdos Missam pro alio celebrare, & accipere ab illo stipendium. Et assertur ex aliqua congruente necessitate posse Capellanum per annum quater, vel sexies celebrare pro seipso, vel sibi valde coniuncto, ad specialem gratiam Dei obtinendam. Ex p. 2. tr. 14. ref. 28. ibid.
62. An in obligatione celebrandi detur paritas materia? Et an ex aliqua ingruente necessitate liceat Capellano ad Missam quotidie obligato, aliquando per annum quater, vel sexies celebrare pro seipso, vel sibi valde coniuncto, ad specialem gratiam Dei obtinendam, non verò pro alio in utroque casu, à quo stipendium recipiat? Ex p. 5. tr. 5. ref. 23. ibid.
63. An Sacerdos obligatus quotidie celebrare, possit semel in hebdomada omittere Sacrificium, etiamsi institutio dirigatur ad locum, & celebrare pro alio, accepto stipendio? Et docetur talem Capellanum posse quater, aut septies per annum celebrare pro seipso, vel sibi valde coniuncto, patre, matre, & benefactore. Ex p. 10. tr. 14. & Misc. 4. ref. 39. aliàs 37. ibid.
64. An Capellanus obligatus singulis diebus Missam pro aliquo celebrare, possit in quolibet anno aliquando pro se, vel pro aliis Sacrificium applicare? Et notatur primo, quod Sacerdos obligatus ad dicendam Missam quotidianam pro aliquo, non tenetur tres Missas in die Natiuitatis Domini pro eo celebrare, sed tantum unam, & alias duas potest sibi applicare. Secundo, quod nullus Sacerdos, nec etiam Parochus tenetur de precepto tres Missas in die Natiuitatis Domini dicere, cum ad id nullo iure obligetur, sed tantum de consilio. Tertio, quod Sacerdos Missa quotidiana addictus possit in die omnium defunctorum non pro Instituto Capellania, sed pro aliquo particulari defuncto Missam applicare. Et queritur, an intentio Ecclesia sit, ut Sacerdotes in illa die omnium defunctorum non pro particularibus defunctis sed generaliter pro omnibus defunctis offerant omnes Sacrificium? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. 86. p. 33
65. An Sacerdos, qui simplici beneficio cum onere Missarum gaudet, possit pro hoc munere idoneum substitutum deputare? Et cursum notatur, quod si in institutione Capellania expresse disponatur, ut Capellanus per seipsum celebret, tunc per alium substitutum satisfacere non potest. Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 87. p. 34
66. An Episcopus possit compellere Capellanum, ut per seipsum celebret, si in fundatione positum fuit, quod Capellani celebrent? Et notatur, quod tunc taliter Beneficiarius, vel Capellanus possit cogi ad Presbyteratum, quando in fundatione exprimeretur, quod debeat actu esse Sacerdos, & per seipsum seruire in beneficio. Etiamque aduertitur, Capellaniam non esse Sacerdotalem, nec actu, nec aptitudinem, si in fundatione dictum sit Capellanum debere celebrare Missas, & ita potest provideri simplici Clerico amorum 14. Ex p. 2. tr. 14. ref. 18. ibid.
67. An Sacerdos, qui certis diebus ex accepto stipendio, vel ex fundatione Capellania debet dicere Missam de Beata Virgine, de Spiritu Sancto, vel de Requiem, possit illis diebus dicere Missam currentem in Missali prescriptam? Ex p. 2. tr. 14. ref. 31. ibid.
68. An Sacerdos accipiens stipendium pro dicenda Missa Spiritus Sancti, Beatae Virginis, vel cum aliqua collecta, dicens postea Missam in illa die currentem, peccet mortaliter? Ex p. 3. tr. 6. & Misc. 2. ref. 62. p. 35
69. An Sacerdos possit dicere Missam Assumptionis, Natiuitatis, &c. Beatae Virginis, quando dicta Missa à laicis exigitur? Ex p. 3. tr. 6. & Misc. 2. ref. 101. ibid.
70. An sit dicenda Missa Assumptionis, Natiuitatis, &c. Beatae Virginis extra dies dictarum Festiuitatum? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 39. ibid.
71. An Sacerdos possit dicere Missam aliquam de Passione, qua in hebdomada Sancta recitatur, si illa à laicis

- cum elemosyna petatur? Et an verò pro Missa de Passione longa, & magna, Sacerdos satisfaciatur, si dicat Missam de Festo etiam semiduplice, aut infra octavam, & vel dicenda sit Missa de Passione votiuia in fine Missalis postea? Idem est dicendum de petente Missam de Spiritu Sancto, de SS. Trinitate, ac SS. Corporis Christi, &c. quae eo tempore habentur, dicenda sunt, sed votiuia assignata in fine Missalis. Ex p. 3. tr. 6. & Misc. 2. tr. 101. p. 36.
72. An quis pro Missis hebdomada Sancta possit dicere Missas votiuas? Et an pro Missa longa de Passione sine impleat Sacerdos, si celebret de Festo, etiam semiduplice, aut infra octavam? Et an ex declaratione Congregationis Rituum prohibetur dicere Missas votiuas in diebus, in quibus prohibetur fieri de Festo duplici, arguimento à fortiori sumpto, nempe infra octavam Epiphaniae, Paschalis, Pentecostes, in Feria 4. Cinerum, in hebdomada maiori, in Vigiliis Natiuitatis Domini, & Pentecostes? Et an peccet mortaliter Sacerdos, qui Prophetias semper omittit in Missis Quatuor temporum, vel Sequentiam in Festis, aut pro his Missis alias dicere? Et docetur omittentem ex industria Sequentiam Defunctorum in eorum Missis in die 2. Nouembrii, in die obiit, in anniversariis, &c. peccare tantum venialiter. Et quid si omittantur Gloria, Credo, vel utraque Orationes, hanc igitur, & communicantes, quae in Festiuitatibus Paschalis, Ascensionis, Natiuitatis, &c. dici solent? Et quid dicendum est, si Sacerdos contereret scienter in Canone pauciora verba, aut preces, v. g. ab illis, Nobis quoque peccatoribus, &c. quae ad Per Christum Dominum nostrum? vel aliquid ex duplici Memento, cum clausula ei annexa, & semper sit letale? Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 53. ibid.
73. An in feria V. hebdomada Sancta possit Sacerdos Missam priuatam dicere in aliquo Oratorio, etiam post dictam Missam solemnem? Et alia cursum circa celebrationem Missa huius diei, & Sabbathi Sancti inuenies in textu huius Resolutionis, maxime si in illis diebus incidat festum Annunciationis, vel alterius Sancti solemnis. Ex p. 1. tr. 5. & Misc. 1. ref. 32. p. 37
74. An si festum Annunciationis veniat in die Sabbathi maioris hebdomadae sint in illa die celebranda plures Missae in Ecclesia? Et quam Missa dicenda sit in illa die? Ex p. 2. tr. 14. ref. 21. p. 39
75. Supposita opinione probabili, quod in Sabbatho Sancto possit à quolibet Sacerdote, secluso scandalo, in aliquo Sacello dici Missa priuata, queritur an dicenda sit Missa Resurrectionis cum Vesperis? Et distinguuntur omnes difficultates, qua contingere possunt in predicto casu circa Introitum, Prophetias, Credo, & alia, etiamsi festum Annunciationis incidat in predicta die. Et docetur, quod si in Sabbatho Sancto incidit festum Annunciationis, & quis audiverit Missam dicti Sabbathi, ut satisfaciatur precepto, tenetur audire Vesperas, secus autem peccabit saltem venialiter. Ex p. 1. tr. 8. & Misc. 8. ref. 66. ibid.
76. An licitum sit Regularibus in Festis duplicibus dicere Missas votiuas cum Gloria in excelsis Deo? Et an sit licitum Regularibus in Festis duplicibus Missas votiuas Spiritus Sancti, B. Virginis Mariae, vel Defunctorum celebrare? Ex p. 1. tr. 2. & Misc. 1. ref. 3. p. 41
77. Vtrum Sacerdos, qui diebus Dominicis, vel aliis Festis duplicibus celebret aliam Missam votiuam, & de Requiem, &c. peccet mortaliter? Ex p. 2. tr. 14. ref. 30. ibid.
78. An Sacerdos obligatus dicere Missas D. Gregorii, teneatur illas dicere sine interruptione, & omnia de Requiem? Ex p. 3. tr. 14. ref. 32. ibid.
79. An sit laudabile Missam Defunctorum, & Offitium sibi applicari, decantari, & exequias celebrare, & ipse mortuus sit? Ex p. 5. tr. 13. & Misc. 1. ref. 2. p. 42
80. An Missa Regularibus concessa possit ab aliis dici in ipsorum Regularium Ecclesiis? Et quid de Missa Sanctissimi Rosarii? Ex p. 2. tr. 14. ref. 74. ibid.

& Resolutionum.

81. Quandoquis beatificatus est, & concessa fuit facultas, ut Sacerdotes certe Religionis possint de illo Missam celebrare, ut concessum fuit in Beatificatione nostri Beati Andreae Auellini, quaritur in tali casu, an omnes alij Sacerdotes seculares, & Regulares possint celebrare Missam de eo Beato in Ecclesia assignata in Decreto Beatificationis? Et deducitur privilegia non esse extendenda de persona ad personam, etiamsi adsit similitudo rationis. Et quod quando verba alicuius rescripti, & privilegij sunt satis clara, & certam habent significationem, nulla adhibenda est extensio, & interpretatio, sed tenor, & forma privilegij est obseruanda. Et quod gratia censetur concessa iuxta verba Supplicationis. Ex p. 2. tract. 15. & Misc. 1. ref. 5. p. 43.
82. An Missa certis Regularibus concessa pro aliquo Beato possit ab aliis dici, etiam in ipsorum Regularium Ecclesiis? Ex p. 3. tract. 1. ref. 2. ibid.
83. An in Ecclesiis Cathedralibus, & Collegiatis, quando casus occurrat, debeant cantari dua Missae, una de Festo post Tertiam, alia de feria post Nonam, & an Ecclesiae Regularium dicantur Collegiate? Et an in Ecclesiis Regularium dua Missae sint cantanda in praedicto occurrenti casu? Et cursum aduertitur, quod Praelatis Ecclesiarum Cathedralium, & Collegiarum, & Communitatum obligatio incumbit, ut in talibus Ecclesiis quotidie saltem unam Missam celebrari curent. Ex p. 2. tract. 14. ref. 76. p. 44.
84. An in Collegiatis, & Cathedralibus Ecclesiis possit aliquando sine peccato mortali Missa solemnis relinquere? Et an in dictis Ecclesiis sint dua Missae cantanda eadem die, quando in Feriis Quadragesimalibus, & aliis Feriis privilegiatis occurrat Festum duplex, vel semiduplex alicuius Sancti? Et an hoc non procedat in Ecclesiis Regularium: nam in ipsis non debent cantari dua Missae, quando occurrat similis casus, sicut in Ecclesiis Collegiatis? Ex p. 10. tract. 12. & Misc. 2. ref. 40. ibid.
85. An Regulares duas Missas celebrare teneantur, occurrente Festo cum feria in Quadragesima, aut alias privilegiata? Ex p. 6. tract. 8. & Misc. 3. ref. 11. p. 45.
86. An relinquere Missam solemnem in nostris Ecclesiis diebus Festiuis sit peccatum mortale? Vbi multa discurruntur de vi consuetudinis. Et deducitur, quod non omnis consuetudo obligat ad culpam mortalem, sed illa quae indulta est cum tali intentione per modum obligationis, & praecipi. Et quod quando est dubium, an consuetudo fuerit introducta cum intentione obligandi, non obligat. Ex p. 3. tract. 2. ref. 9. ibid.
87. An relinquere Missam solemnem in nostris Ecclesiis sit peccatum mortale? Et explanatur, quod quamuis nullo iure teneantur Religiosi ad Chorum professi nondum ordinari in Sacris ad Horas Canonicas, teneantur tamen ex longa, sancta, & recepta consuetudine iam praescripta in vnaquaque Religione. Ex p. 4. tract. 4. & Misc. ref. 6. p. 46.
88. An admodum RR. PP. Oliuetani commorantes in Abbatia Vinoldana teneantur singuli ad diuinam Missarum celebrationem? Et an etiam Generalis non possit eis praecipere hanc diuinam celebrationem? Et docetur Generalem non posse praecipere Religiosis subditis, quae sunt absolute extra Regulariam, sed quae expressae, vel patet in ea continentur. Et aduertitur, quod usus, obseruantia, praxis, & consuetudo, leges, & statuta interpretantur. Ex p. 10. tract. 16. & Misc. 6. ref. 42. alias 41. p. 47.
89. An licitum sit celebrare Missam in Altari, in quo Episcopus celebravit ea die, absque eius licentia? Et an Canon, & praecipuum circa hoc sit in usus vel contraria consuetudine sit abrogatum, & ideo non obliget? Ex p. 10. tract. 12. & Misc. 2. ref. 24. p. 49.
90. An Sacerdos possit dicere Missam ante matutini officij celebrationem? Ex p. 2. tract. 14. ref. 36. ibid.
91. An Sacerdos possit aliquando eodem die plures Missas celebrare? Et pro praxi huius questionis septem casus in textu huius Resolutionis assignantur, sed aliqui eorum abierunt in desuetudinem? Ex p. 2. tract. 14. ref. 56. ibid.
92. An quando Parochus possit celebrare duas Missas, possit etiam hoc facere non solum in diebus festiuis, sed etiam in ferialibus? Et notatur, quod quando dicitur posse bis celebrare, intelligitur etiam ter, aut sapinus, si tories occurrat necessitas eodem die. Et aduertitur, quod in praedictis casibus requiritur, ut Sacerdos, vel Parochus ita celebrans sit semper ieiunus, hoc est, quod in prima Missa non recipiat abluitionem, sed solum Corpus & Sanguinem: & aliter non poterit dicere secundam Missam. Sed quid est faciendum in feria sexta Parasceues, si inaduertenter Parochus, qui in feria quinta Caena Domini debebat referuare in sola una Parochia sanctissimum Sacramentum, & referuauit illud in duabus Parochiis? Et si accidat casus, quod antequam Sacerdos sumat abluitiones, scilicet gentium multitudinem tunc ex itinere aduenisse, sitque dies festiuis, & non sit alius Sacerdos, an possit iterum celebrare? Item an sit licitum, ubi est raritas Sacerdotum, & magna frequentia populi, ut est in India, eodem die plures Missas celebrare, quando Sacerdos non potest una satisficere toti populo? Item, an ad communicandam infirmum morbi vicinum, & ubi consuetudo est, ut defunctus sine sacrificio non sepeliatur, possit Sacerdos post primam Missam celebrare secundam? Ex p. 10. tract. 16. & Misc. 6. ref. 23. alias 22. p. 50.
93. Quomodo Sacerdos habens duas Parochias, & Ecclesias debeat celebrare in feria quinta hebdomada Sanctae? Et an quando Parochus duas Missas dicere teneatur, debeat petere licentiam ab Episcopo? Et notatur posse simplicem Sacerdotem duas Missas in vno die celebrare, si ingens fidelium multitudo Missam audire deberet, & secus si exigua, v. g. decem, aut viginti, & non est alius Sacerdos, qui celebrare possit. Et an non tantum bis, sed ter, & quater Sacerdos possit eodem die celebrare, si causa subsit, quae binam celebrationem honestauerit? Ex p. 11. tract. 5. & Misc. 5. ref. 33. p. 51.
94. An licitum sit Sacerdoti capram Missam inchoare, si superueniat vir illustris, qui id petat, & alius Sacerdos non adsit qui celebret? Et alia curiosa circa praesentem casum pertractata inuenies in textu huius Resolutionis, etiam pro diebus ferialibus, & personis minus illustribus. Ex p. 11. tract. 5. & Misc. 5. ref. 45. p. 52.
95. An Missa incepta possit, superueniente aliquo Principe iterum inchoari? Idem est de superuenientibus Marchione, Comite, Cardinali, & Episcopo. Et an hoc fieri possit dicto Euangelio, imò usque ad oblationem exclusiue? Et non approbatur id, quod aliqui Sacerdotes faciunt addendo tempus meditandi non assignatum in Rubricis Missalis, quia nouam ceremoniam, & cultum peculiarem addunt ab Ecclesia non praescriptum. Ex p. 11. tract. 12. & Misc. 2. ref. 11. p. 53.
96. An qui in die Natiuitatis Domini facit officium Diaconi, & sumit Eucharistiam ex manu celebrantis, possit postea dicere saltem duas Missas? Et notatur, quod Cardinalis qui in Sacello Pontificio dicit Missam Natiuitatis Domini ante mediam noctem, non potest postea dicere alias duas Missas. Et aliud nonum dubium rejicitur pro hac difficultate, scilicet, an ex eo quod sacrificium possit sufficere pluribus, Sacerdos satisficiat vnico Missae sacrificio pro multis obolis oblatis cum onere celebrandi, ablato nomine stipendij, & mutato in oblatione? Ex p. 11. tract. 4. & Misc. 4. ref. 43. p. 54.
97. An in nocte Natiuitatis Domini Sacerdos nolens celebrare omnes tres Missas, sed vniam tantum, possit relinquere primam Missam, & dicere secundam, & si placuerit tertiam? Eadem est ratio, si Sacerdos vniam Missam vellet celebrare in die. Ex p. 2. tract. 14. r. 39. p. 55.

Index Tractatum,

98. An Sacerdos in nocte Natiuitatis Domini possit tres Missas ante auroram celebrare? Ex part. 2. tract. 14. ref. 3. 5. ibid.
99. An in nocte Natiuitatis Domini Missa tres dici possint ante auroram? Et auctor à quadam impugnatione defenditur, quod nimis gratum erit Lectioribus. Et docetur non esse peccatum mortale asserendum, nisi iussit veritas clara, & preceptum clarum. Et adducitur, quod ex principis intrinsicis, vel extrinsecis: & hoc duo etiam vnum sine altero facere opinionem probabilem. Ex part. 10. tract. 12. & Misc. 2. refol. 58. alias 57. ibid.
100. An saltem Parochus in die Natiuitatis Domini teneatur tres Missas celebrare? Et an nullus alius Sacerdos in illa die teneatur tres Missas dicere? Et notatur, in nocte Natiuitatis Domini posse ante auroram Sacerdotes celebrare omnes tres Missas. Etiamque cursim aduertitur, quod Religiosi, quibus ex privilegio licet vna hora ante diem celebrare, possunt duabus horis, & dimidia, imò & vno quadrante ante ortum Solis celebrare. Ex part. 4. tract. 4. & Misc. refol. 236. p. 58
101. Sacerdos in qua hora possit incipere Missam? Et inferitur Religiosus, quibus ex privilegio concessum est per horam ante diem celebrare, posse etiam per tres horas ante ortum Solis Missas dicere. Et queritur etiam an Regulares possint illico post Matutinum, aut post duas horas media noctis Missas celebrare ex privilegio? Et an pro infirmo communicando liceat celebrare etiam media nocte? Ex p. 2. tr. 14. ref. 33. ibid.
102. An Regulares, qui inter se habent communicationem privilegiorum, possint transfata media nocte, post duas horas celebrare Missam? Et difficultas est, an Regulares hodie possint vti privilegio concessio, ab Alexandro VI. super hoc, vel sit reuocatum per Concilium Tridentinum, & Bullam Pij V. Ex p. 10. tract. 12. & Misc. 2. ref. 25. ibid.
103. Dato, & concessio, dictum privilegium Alexandri VI. fuisse reuocatum à Concilio Tridentino, an hodie Regulares possint saltem ex privilegio Pij V. concessio post Tridentinum celebrare Missas tribus horis ante ortum Solis? Et quid post meridiem: an, inquam, etiam infra duas horas post meridiem: imò vsque ad tres horas celebrare possint? Et notatur non solum Sacerdotes Regulares, sed etiam quascumque posse statim, & illico post mediam noctem celebrare ad dandum Viaticum egroti extreme laboranti, & si sint ieiunij, possint ad tres horas post meridiem celebrare ad dandum viaticum egroti moribundo. Et an in his casibus sit necessaria licentia Episcopi, si adsit? Et notatur non esse peccatum mortale celebrare Missam vsque ad horam nonam? Ex p. 10. tr. 12. & Misc. 2. ref. 25. p. 59
104. Sacerdos in qua hora possit finire Missam? Et notatur cursim, Sacerdotem festo die ratione itineris impeditum posse Missam incipere vna hora post meridiem. Etiamque docetur, quod Religiosi ex suis privilegiis possunt celebrare vsque ad Nonam inclusiuè, id est vsque ad tres horas post meridiem. Ex p. 2. tract. 4. refol. 34. p. 60
105. An Sacerdos paulò post meridiem possit dicere Missam? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 105. p. 61
106. An quis licitè possit dicere Missam vsque ad primam horam post meridiem? Et non est dubitandum, quod ratione itineris possit Missa celebrari ad primam horam post meridiem: & in solemnibus festo, quando Officium finitur ad horam secundam, an in ea possit Missa inchoari, ut populus, vel pars populi audiat in illa hora Missam. Ex part. 5. tract. 13. & Misc. 1. refol. 7. ibid.
107. An in prohibitione celebrandi post meridiem detur paruitas materia? Ex p. 5. tr. 5. ref. 58. ibid.
108. An possit Sacerdos incipere Missam vna hora in-

tegra post meridiem sine privilegio, & causa? Et notatur, posse aliquando differri Missam vsque ad horam nonam: & primò hoc facere possunt Religiosi, non tamen absolute, sed ratione itineris, vel ex alia iusta causa. Secundo an in finere Regis, aut Principis possit Missa incipi ante meridiem, & protrahi vsque ad Vesperam, vel Nonam, vel quartam horam post meridiem, & quando Episcopus sacros celebrat Ordines, tunc enim licitum est, incipere Missam post Vesperas, aut Nonam, si actus Ordinis ante meridiem cepus est, eademque ratio est in Sabbato Sancto. Tertio ratione itineris, aut alterius necessitatis, an possit inchoari Missa à quolibet Sacerdote vna hora post meridiem, Et tandem queritur, an si Sacerdos in casu sibi non concessio celebraret duas, vel tres horas post meridiem, & aliquis audiret talem Missam, an isti satisfaceret precepto de audienda Missa in die festo? Ex quo patet, testè deducere quoddam absurdum, sed dissoluitur, & delictet, an quis possit satisfacere, precepto audiendi Missam pro die Dominica, si in ipsa Dominica aueret Missam, qua in Capella Papali dicitur ante mediam noctem, quando dies Natalis Domini incipit feria secunda? Ex p. 10. tr. 12. & Misc. 2. ref. 12. ibid.

109. An Regulares possint vigore privilegiorum celebrare ex iusta causa vsque ad horam Nonam inclusiuè? Et in textu huius Resolutionis assignantur aliquæ causæ iustæ pro hoc faciendò. Sed queritur, an ista privilegia per Concilium Tridentinum fessas, sint reuocata? Ex p. 10. tr. 15. & Misc. 5. ref. 27. p. 63

110. An Regulares possint dicere Missam vsque ad horam Nonam? Et quid de alio privilegio Leonis X. de cendi Missam statim post mediam noctem? Ex part. 11. tr. 2. & Misc. 2. ref. 2. ibid.

111. Quomodo tempus media noctis in precepto Eucharisticis sumendum sit? Quod facit pro ieiunio naratur circa Missæ celebrationem. Ex p. 7. tract. 11. & Misc. ref. 15. p. 65

112. An si sonuerit vnum horologium, possit quis comedere in media nocte donec aliud sonuerit, & dissequenti celebrare, vel communicare? Et notatur, quod si tantum est vnum horologium, ubi caput sonare duodecima hora, si aliquis biberit, licet quando sonare cœpit pulsus desisset bibere, non poterit die sequenti celebrare, aut communicare. Ex quo inferitur, quod qui buccellam habet masticam, & audiit primum pulsus horæ duodecime noctis, teneatur in comensari ore eijcere buccellam, si die sequenti velit Missam celebrare, vel Eucharistiam sumere. Si tamen non habet buccellam de materia carnis, & dies sequenti fuerit ieiunij, non teneatur illam eijcere, etiam sub vernali. Ex part. 3. tract. 4. ref. 36. ibid.

113. An si diuersa sint horologia, & vnum sonuerit horam media noctis, aliud verò non, possit qui tunc bibere, vel comedit Missam dicere, vel communicare sequenti die? Ex p. 4. tr. 3. ref. 19. p. 66

114. An si quis comedit, vel bibit vsque ad vltimum horologij designantis horam media noctis, & post die sequenti celebrare, vel communicare? Et an post pulsus primum horæ quadrantis, ubi solent pulsare ante horas, seu pulsus maiores, in media nocte bibere, aut comederet, possit celebrare, aut communicare sumere? Ex p. 6. tr. 6. & Misc. 1. ref. 34. ibid.

115. An Sacerdos, qui noctu iussit ad rancidissimum facium leniendam saccharum in os paulatim deglutendum, si illud durauerit post mediam noctem, & durauerit, an aliquas partes illius in stomachum traiecerit, possit Missam celebrare? Et an reliquie cibi, etiam si deglutantur post mediam noctem, non impediant communicationem, aut celebrationem? Ex p. 2. tr. 14. ref. 51. p. 67

116. An cum quis cubitum ierit, ori saccharum in os posuerit, & nescit postea, an ante mediam noctem liquisatum fuerit, possit adhuc Missam dicere, aut Eucharistiam sumere?

& Resolutionum.

sumere? Ex quo deducitur, quid est sciendum, si reliqua cibi deglutiantur post mediam noctem, an impediatur celebrationem Missae, vel Eucharistiam sumere? Ex p.6. tr.7. & Misc.2. ref.15. ibid.

117. An si quis ante cubitum apponeret in os aliquid ad paulatim liquefaciendum propter distillationem capitis, vel faucium ravedinens, si daret post mediam noctem, consecratur die sequenti ieiunus, ita ut possit Missam celebrare, aut communicare? Ex quo inferitur, an qui casu traiecit aliquid reliquiarum in dentibus ex cibo cena precedentis relictarum, consecratur ieiunium frangere pro communione, vel Missa celebratione? Ex p.7. tr.12. & Misc.3. ref.10. aliis 8. ibid.

118. Virum Sacerdos, qui mane solet deglutire aliquid ex propriis unguibus, vel papyri, &c. possit celebrare Missam? Ex quo deducitur mulierem terram, aut simile comedentem, sine illam comedat ob delectationem, quod est comedere per modum cibi; sine comedat ut colorem minuat, quod est comedere per modum medicinis, non posse post ipsorum sumptionem sumere Eucharistiam? Ex p.2. tr.14. ref.52. p.68.

119. An si quis mane deglutiat chartam, cretam, frustum ligni, aut quid simile non comestibile, possit celebrare, aut sacram Eucharistiam sumere? Ex part.3. tr.4. ref.18. ibid.

120. An sumptio tabachi in folio, pulvere, & fumo impediatur celebrationem Missae, & communionem? Et inferitur, quod si quis per naves aliquantulum aqua, vel similia sumat, non frangit ieiunium naturale. Et an si quid per modum respirationis attrahat, quod possit nutrire, veli gr. vaporem aliqualem, etiam in quantitate qua sufficit ad aliqualem nutritionem; an inquam, hoc impediatur celebrationem Missae, aut Eucharistiam sumere? Et quid si granum aliquod parvum quis inops sumeret ad masticandum pro confortatione capitis sine intentione comedendi, si casu in stomachum descenderet? Et an si quis deglutiret in magna quantitate numeros areas, vel aliquid de plumbo, de ossiculis aliquorum fructuum, de fragmentis metallorum, de vitro, de lapillis, ligno duriori, & similibus, violenter naturale ieiunium? Ex p.5. tr.13. & Misc.1. ref.11. ibid.

121. An sumptio tabachi ante celebrationem Missae, vel communionem frangat ieiunium naturale? Ex p.8. tr.7. & Misc. ref.3. p.71

122. An sponere tabachum in Ecclesia sit peccatum mortale? Et an si dentibus coneratur, frangat ieiunium Eucharisticum? Et quid si per naves assumatur? Ex p.10. tr.16. & Misc.6. ref.24. aliis 23. ibid.

123. Num dubitans, an aliquid cibi, vel potus sumpserit, possit Missam celebrare, vel communicare? Et an quoties dubitat, an hora duodecima sonuerit, comedit, bibit, aut os abluendo dubitat, an aliquam guttam deglutierit, vel si dentibus quidpiam masticans dubitat, an deglutierit, ut in utramque partem inclinare possit, si deponat dubium practicum, possit celebrare, & Eucharistiam sumere? Ex part.3. tract.4. refol.29. pag.72

124. An si reliquia precedentis aei, qua haerent inter dentes, sponere, & voluntarie deglutiantur, impediatur communionem, & Missa celebrationem? Et quid, si remaneat aliqua notabilis, & magna reliquia, etiam si casualiter deglutiantur? Et an si quis aliquantulum aqua per naves atrahat, qua in stomachum transfertur, maneat impeditus ad celebrationem Missae, vel sumptionem Eucharistiae? Idem dicendum est, si quid per modum respirationis atrahatur, etiam si possit nutrire, vel alterare, ut muscam, vel quid simile? Ex p.3. tr.4. ref.37. p.73

125. An reliquia cibi si traiciantur ex industria, impediatur communionem, & Missa celebrationem? Et de multis aliis casibus agitur in quibus quis potest communicare, & sacrificium facere non ieiunus. Et quid si

reliquia sit magna, & notabilis, etiam si casualiter deglutiantur? Et asseritur, quod quando esset preceptum communicandi, & infirmus non possit sine gravi nocimento omittere potionem, possit sumere Eucharistiam non ieiunus. Et notatur, quod si egrotus non possit res suas transmittere, possit communicari, imposita parva parte Hostiae in vino in cochleari. Etiamque cursim aduertitur, quod si Sacerdos aduertit se non esse ieiunum, potest pergere in sacrificio, licet aduertat ante consecrationem? Ex p.4. tr.4. & Misc. ref.104. ibid.

126. An in ieiunio pro Missa celebranda, vel communione sumenda detur parvitas materiae? Et quid est dicendum, si musca, aut aliquid minimum casu intravit in os apertum, an obstat Missa celebrationi, vel communioni? Ex p.5. tr.5. ref.12. p.74

127. An in ieiunio Eucharistico detur parvitas materiae excusans a peccato mortali? Ex p.6. tr.8. & Misc.3. ref.8. ibid.

128. An particula consecrata frangat ieiunium naturale? Et cursim docetur nulli, etiam si Sacerdos sit, extra celebrationem licere in die bis communicare, Et notatur Sacerdotem posse pluries celebrare, non solum in Festo Natiuitatis Domini, sed etiam urgente aliqua necessitate, qualis esset ad moribundum communicandum, vel ad satisfaciendum duabus Parochiis, quarum curam habet vnus solus Parochus. Et cursim aduertitur, quod prohibitum est Sacerdoti sacrificanti de sacrificio non participare, modo ieiunus celebret. Etiamque notatur, Sacerdotem non ieiunum posse sacrificare ad dandum Viaticum moribundo, & in dicto casu posse etiam consecrare non in azymo, sed in fermentato, si panis azymus non adsit, & sine aliquibus vestibus ad hoc ministerium assignatis; & quamvis vestes, aut vas non sint benedicta, aut consecrata? Ex part. 11. tract.6. & Misc.6. ref.15. p.75

129. An pro evitanda mortis periculo possit quis celebrare non ieiunus? Ex quo deducitur, quod excommunicatus, etiam nominatim denunciatus, ob fugiendum mortis periculum celebrans, non peccat? Ex part.5. tract.3. refol.39. p.76

130. An Sacerdos possit celebrare post cibum ad communicandum infirmum, qui est in articulo mortis? Et notatur quod in tribus praecipue casibus possint Sacerdotes non ieiuni sumere Eucharistiam, & illam non consecrare. Primo propter integritatem Sacrificij, ut quando Sacerdos aquam pro vino in Calice posuit, & illam postea post sumptionem Hostiae assumpsit: tunc enim vel de nouo debet consecrare Hostiam, & Calicem, vel saltem Sanguinem, propter integritatem sacrificij. Secundò quando post assumptionem Calicis, & eius abluitionem vidit Reliquias Hostiae in Patena, vel Corporali, tunc licet Sacerdoti sumere illas Reliquias. Et hoc intelligendum est de Reliquiis Hostiae a se consecratae, etiam si sint paruae, vel magna quantitate: secus verò de Reliquiis ab alio Sacerdote in altera Missa consecratae. Tertio quando celebrans post consecrationem recordatur se non esse ieiunum, vel si post consecrationem hostiae Sacerdos deficiat, si adsit alius Sacerdos non ieiunus, debet sacrificium illud perficere, & communicare, dummodo alius Sacerdos ieiunus ibi non adsit? Ex part.2. tract.14. refol.66. ibid.

131. An Sacerdos possit celebrare non ieiunus pro communicando infirmo tempore mortis? Ex part.3. tract.4. ref.33. p.77

132. An Sacerdos possit celebrare Missam non ieiunus, pro consecranda particula ad communicandum moribundum? Ex quo cursim deducitur, quod potest Sacerdos bis celebrare sacram in eodem die ad communicandum infirmum. Et quod licet Sacerdoti non ieiuno celebrare, ut seipsum in articulo mortis communique? Ex p.5. tr.3. ref.35. ibid.

133. An Sacerdos, qui prius Missam celebrans, possit postea

Index Tractatum,

- postea aliam Missam in eodem die celebrare ad dandum Viaticum infirmo? Et an pro dando viatico infirmo constituto in articulo mortis, possit Sacerdos inchoare Missam post meridiem usque ad Nonam? Idem est de celebratione ante auroram ex eadem causa; imò statim post mediam noctem potest Missa celebrari. Et an qui mane sumpsit Eucharistiam, possit iterum sumere vesperis, si incidat in periculum mortis per modum viatici? Ex p. 11. tr. 7. & Misc. 7. ref. 21. p. 78
134. An Sacerdos non ieiunus possit in articulo mortis celebrare, ut se communicet? Et breviter docetur, quod præceptum diuinum debet prævalere Ecclesiastico, quando utrumque in eadem persona cadit? Et notatur quod necessitas dandi Viaticum moribundo sufficit, ut Sacerdos, si non habeat copiam confessorij, possit sine confessione celebrare. Et aduertitur hanc sententiam procedere etiam quoad Sacerdotem excommunicatum. Et tandem cursum docetur, quod si Sacerdos, vel laicus sint in articulo mortis, nec adsit qui eos sacramentaliter absoluerit, possint communicare sine confessione? Ex part. 5. tr. 3. ref. 36. p. 79
135. An pro communicando infirmo periclitante liceat in mari, vel flumine celebrare Missam, & hoc etiam sit licitum in diebus festiuis? Et docetur per nullum inferiorem Papa ob quamcunque necessitatem posse alicui concedi facultatem celebrandi in mari existente in mari, aut flumine. Et notatur licere etiam deferre Sacram Eucharistiam in nauigijs, quia id minus difficultatis habet? Ex p. 5. tract. 3. refol. 40. ibid.
136. An Sacerdos pro audienda confessione infirmi moribundi possit relinquere Missam inchoatam etiam post consecrationem? Ex p. 5. tr. 3. ref. 70. p. 80
137. An Sacerdos non omnino cæcus, si possit videre Calicem, & Hostiam, licitum sit celebrare, non obstante quod non possit legere, si memoriter scierit Missam de Requiem, vel de Beata Virgine? Et an cum supradicto Sacerdote sic celebrante assistere debeat Diaconus, vel alius Sacerdos, ut illum adiuuet ad colligenda fragmenta ex Hostia supra Patenam, vel corporalia relictat? Et an sit peccatum iusta de causa Sacrum sine libro celebrare? Et quid, si non adsit iusta causa? Et obiter notatur, quod in casu quo Elector fiat cæcus, cum nihilominus cum alijs Electoribus debere admitti ad eligendum, & docetur quomodo se gerere debeat cæcus in prædicto casu? Ex p. 9. tract. 9. & Misc. 4. refol. 30. ibid.
138. An Sacerdos cæcus possit validè celebrare? Et aduertitur cæcum, qui sine Pontificia dispensatione consecraret, grauius peccaturum. Et an possit cum illo fieri talis dispensatio? Ex part. 5. tract. 6. refol. 17. ibid.
139. An Sacerdos possit celebrare capite cooperto ex aliqua infirmitate? Et aduertitur facultatem dispensandi ut celebraretur capite cooperto, ad summum Pontificem spectare? Ex part. 2. tract. 14. ref. 58. p. 81
140. De quibusdam defectibus corporis in ordine ad celebrandam Missam, v. g. quidam Sacerdos Missam celebrando non potest quando se signat signo Crucis manu tangere frontem, neque sumere Eucharistiam manu dextera, sed tantum sinistra; queritur, an isti defectus inducant irregularitatem, ut absque dispensatione celebrare non possit? Et docetur, quod Rubrica Missalis non omnes sunt præcepta, sed aliqua sunt directiua tantum. Et explanatur, quales obligent ad mortale, quales verò non? Ex part. 11. tract. 2. & Misc. 2. ref. 51. ibid.
141. An secluso scandalo, & contemptu, liceat sine causa iusta celebrare extra Ecclesiam? Ex part. 2. tract. 14. ref. 38. p. 82
142. An celebrare extra locum sacrum sit peccatum mortale? Et adsit, quod præter peccatum mortale, nullam tamen panam suspensionis, vel interdicti ipso iure incurrit huiusmodi violatores? Ex part. 11. tract. 4. & Misc. 4. ref. 2. ibid.
143. An Sacerdos Missam nouam celebrans possit in medio Altaris ad populum vertere, & oblationes ad ipso sponte factas accipere? Et notatur, quod tamen non debet circuire Ecclesiam. Ex part. 2. tract. 14. ref. 38. p. 83
144. An usus Missarum siccarum sit licitus? Et dicitur, quod in Ecclesijs Regularium relinquere Missam cantatas diebus festiuis non est peccatum mortale. Et queritur, an Episcopus in aliena Diocesi possit celebrare Missam solemnem cum paramenti Pontificaliibus? Ex p. 11. tr. 6. & Misc. 6. ref. 23. ibid.
145. An Sacerdos celebrans Missam cum voluntaria distractione peccet mortaliter? Sed maior difficultas est, si Sacerdos cum voluntaria distractione recitat Canonem. Et an Sacerdos Religiosus possit extra Canonem Missas dicere, quas tenetur soluere conuentibus? & postea in ipso conuentu refarcire? Ex part. tract. 7. ref. 11. p. 84
146. An de Missa sit argumentandum, ac de Hæreticorum Canoniarum recitatione? Ex part. 11. tr. 1. & Misc. ref. 10. p. 85
147. An prestet sacrificium Missæ, si applicetur a Sacerdote pro anima existente in Purgatorio, quam non Deus? Et in §. ultimo huius Resolutionis alij multi, diuersi casus breuiter adducuntur pro explicatione sacrificij, &c. Ex p. 11. tr. 6. & Misc. 6. ref. 39. p. 87
148. An si Sacerdos applicet Missam existentem in peccato mortali, sacrificium illud reponatur in testam. Ecclesiæ, cum non proficiat Sacerdoti quoad satisfactionem ex opere operato? Et an si Sacerdos oblitiscatur applicare alteri Missam, illius fructus redeat ad ipsam? Et vnam, quod cum celebratur Missa pro anima Purgatorii, non solum applicandam esse illi satisfactionem, sed etiam imperationem? Ex p. 11. tr. 6. & Misc. 6. ref. 40. p. 88
149. An Sacerdos celebrans in peccato mortali peccet tripliciter, nempe quia indignè consecrat, indignè offert, & indignè sumit Corpus? Et an saltem peccet dupli peccato, & quia consecrat, & quia sumit Sacramentum? Et an etiam Sacerdos celebrans in peccato mortali committat duo peccata, vnum videlicet, quia celebrat in peccato, alterum quia omisit confessionem illius peccati? & idè Sacerdos qui celebrat Missam in peccato, & sacramentum Eucharistiam non ab ipso consecratam quamprimum dispensauit, an vnum tantum peccatum committit? Ex p. 2. tr. 14. ref. 24. p. 89
150. An Sacerdos peccet speciali peccato sacrilegij, si non solum sumat Eucharistiam in peccato mortali, sed etiam in peccato mortali retinet antequam faciat sacramentales corruptantur? Et hæc Resolutio procedit ex illa difficultate, an Sacramentum Eucharistia continuo gratiam augeat, quandiu in nobis manet? Et quibus concluditur, an Sacerdos, si accipiat Eucharistiam in peccato mortali, sine statim post communionem peccauerit, teneatur sub obligatione noui peccati mortali ad contritionem, vel confessionem procurandam antequam species corruptantur? Idem est de obligatione laici quoad conterendum, non verò conficiendum? Ex p. 11. tr. 7. & Misc. 7. ref. 47. ibid.
151. An Sacerdos in peccato mortali celebrans, si antequam species sacramentales corruptantur, scilicet ante contritionem, recipiat gratiam ex opere operato Eucharistie? Et vtrum solius Baptismi sit proprium, ut dicitur effectus redeat, vel an hoc etiam commune sit saltem alijs Sacramentis characterem imprimentibus? Et an Sacerdos recipiens vnam partem Hostie in peccato recipiat gratiam Sacramenti, si antequam alteram partem Hostie manducet, per contritionem in gratia consistatur? Et an si Eucharistia poneretur in stomachum hominis miraculose, sine eo, quod inuaret per manducationem, adhuc conferret gratiam. Et quid quando per rationem non voluntariè, sed casu, per narem, vel per aliquis attraxisset in stomachum partem fragmenti

& Resolutionum.

cula consecrata? Ex p. 11. tr. 7. & Misc. 7. ref. 48. p. 91

152. An Sacerdos excommunicatus celebrans committat duplex peccatum, sciens se teneri vinculo peccati, & censuræ? Et an iste Sacerdos, neque ut duo peccata, neque ut circumstantiam aggravantem eiusmodi circumstantias confiteri teneatur? Ex part. 2. tract. 14. ref. 12. p. 92

153. An Sacrificium Missæ remittat peccata venialia ex opere operato? Et an sit satis probabile Sacramentalia remittere peccata venialia? Ex part. 3. tract. 4. ref. 39. p. 93

154. An ita strictè requiratur lumen accensum in Missæ Sacrificio, ut sine eo nunquam Sacrificare liceat: imò aliter, quod si lumen extinguatur ante consecrationem, nec haberi possit, relinquenda sit Missa, etiamsi necesse esset, consecrare ad dandum Viaticum moribundo? Et an sit peccatum mortale lampadem accensam ante Sacramentum non conservari? Et an si solum per dimidium horam, aut aliquid amplius sine lumine extiteret Eucharistia, peccatum graue committatur? Et quid si per inegrum diem hoc Sacramentum in Ecclesia Sacrario sine lumine esset? Et an sit præceptum ut ante Eucharistiam in Templis semper lumen ardeat? Et docetur, quod extat præceptum de lumine, quando deservit Sacramentum foras? Ex causa tamen illud etiam omitti potest, ut cum ad agrorum longè distantem deservit, nec commode cum lumine fieri potest? Ex part. 9. tract. 6. & Misc. 1. ref. 33. aliàs 34. ibid.

155. An Sacerdos in necessitate celebrans cum vno lumine olei vel adipis, peccet mortaliter? Et cursum notatur, quod celebrare vnicâ candela cerea ex causa necessitatis, est tantum peccatum veniale? Et advertitur Sacerdotem neque peccare mortaliter, si celebrat Missam in Altari, in quo Imago crucis non existit? Ex part. 2. tr. 14. ref. 45. ibid.

156. Virum Sacerdos in casu necessitatis, secluso etiam scandalo, possit celebrare cum lumine olei? Et an ob causam, non tamen grauem valde, celebrari possit cum vno cereo, vel igne ardente in oleo, aut sebo, modo scandalum abest? Ex part. 2. tr. 14. ref. 67. p. 94

157. An si Minister extinguat candellam à parte Epistola ante finitum Euangelium S. Iohannis, peccet venialiter? Et inferitur nullum esse peccatum celebrare extra necessitatem cum vno lumine, vel ad summum esse tantum peccatum veniale. Et cursum docetur preces pro preparatione Missæ non esse dicendas ante Missam de Requiem, eo quod omitti debent, quia Psalmi habent Gloria Patri, qui quid solemnitate, & suauitate habent. Et an in prædictis Missis de Requiem omitti debeant oscula crucis in amictu, stola & manipulo induendis, tum quia prohibentur in Missa solenni, tum quia non osculatur Sacerdos librum in Missa defunctorum, nec Minister osculatur ampullas, quas celebranti porrigit? Ex p. 10. tr. 12. & Misc. 2. ref. 20. ibid.

158. An Sacerdos peccet mortaliter celebrando Missam sine Ministro, ne careat Missa in die festo, vel pro dando moribundo viaticum, aut quid aliud simili? Ex part. 2. tr. 14. ref. 43. ibid.

159. An possit excusari consuetudo celebrandi Missam absque Ministro, ut in Germania locis? Et supponitur iure Ecclesiastico necessarium esse Ministrum in celebratione Missæ præter Sacerdotem. Et notatur licitum esse Sacerdoti celebrare sine Ministro ad dandum Viaticum infirmo. Idem dicendum est, ne careat ipse Sacerdos, aut populus Missa in die festo. Et an Sacerdos possit Missam iam captam cum Ministro, prosequi sine illo, quando Minister abiit, & expectatus non venit? Et an in casibus necessitatis, in quibus licitum est sine Ministro celebrare, etiamsi ad sit femina, qua possit ministrare, potius sit sine Ministro celebrandum, quam otendo femina ministerio: etiam in casu, quo vir nesciat respondere, sciat autem ministrare, non potest se-

mina respondere, & vir ministrare? Ex part. 10. tr. 15. & Misc. 5. ref. 26. ibid.

160. An Sacerdos in casu necessitatis possit feminam in responsione ministram adhibere in celebratione Missarum? Ex part. 2. tr. 14. ref. 44. p. 96

161. An Sacerdos celebrans Missam, si alium non habeat, possit vti Ministro excommunicato non denunciato? Et quid in gravi necessitate, si talis sit excommunicatus denunciatus & vitandus? Ex part. 5. tr. 9. ref. 91. ibid.

162. An Sacerdos peccet mortaliter, si in aliquo loco, ubi non adest Missale, celebraret Missam? Et an Sacerdotes, quibus debilis est facultas videndi, si memoria careant, possint dicere Missam sine Missali? Ex part. 2. tract. 14. ref. 46. ibid.

163. An Sacerdos viens Missali Romano possit celebrare iuxta Riturum receptum in loco, per quem transit, etiamsi discrepet à Romano, tam in Ecclesia seculari, quam Regulari? Ex part. 4. tract. 4. & Misc. ref. 95. ibid.

164. An Sacerdos in celebrando non obseruans Rubricas Missalis, peccet mortaliter? Et quid si vnam, vel alteram Rubricam non obseruaret, aut si in rebus substantialibus Sacrificij deliquerit? Ex part. 2. tr. 14. ref. 55. ibid.

165. An sit peccatum veniale dicere Missam, & manus non abluere? Et quid est sentiendum de manuum lotionem post Missam? Et inferitur, an mulier tempore menstrui, aut partus, saltem ex consilio abstinere à communione debeat, nisi causa urgeat? Et quid si macula perpetua sit, ut fluxus sanguinis, aut lepra? Ex part. 10. tr. 12. & Misc. 2. ref. 19. p. 97

166. An Sacerdos, cum sacris vestibus se induit, peccet mortaliter relinquendo Orationes positas in Missali, quas se induendo Sacerdotes dicere solent. Et advertitur Regulas Missalis non obligare ad mortale, nisi contineant essentiam, seu quasi essentiam Sacrificij; reliquas verò non esse præcepta, sed consilia, & instructiones? Ex part. 2. tr. 14. ref. 41. ibid.

167. An in casu necessitatis possit Sacerdos celebrare sine stola, manipulo, aut cingulo, vel celebrare in tali casu necessitatis cum stola, manipulo, aut cingulo non benedicto. Et an extra casum necessitatis semper sit mortale? Et notatur primo, quantum ad materiam Sacrarum vestium, v. g. amictum, & albam, debere esse lineam, ceteras vero ex quacumque alia decenti materia, nec multum refert, cuius ea sit coloris. Secundò aduertitur, stolam posse deseruire pro manipulo, & manipulum pro stola. Terziò, si cingulum perfingatur, & utraque pars sufficiat ad cingendum, utraque est benedicta, & potest deseruire celebrationi Missæ. Adde plus, quod si cingulum ita frangatur, ut neutra pars sufficiat ad cingendum, potest cingulum sic fractum neci. Quarto casulam, manipulum, & stolam seruire ab utraque parte posse, etiamsi vnicâ tantum consecratione ab Episcopo sacrata essent, ut si gemino colore afficerentur ad varios dies festos. Item, quod supradicta vestes tunc consecrationis formam amittunt, cum ita seinduntur, ut apta amplius non sint ad eos usus, ad quas sacrantur, alioquin formam consecrationis retinent, etiamsi aliqua pars, que sacrata non est, vnicâ cum filo prophano assuat. Ex part. 2. tract. 14. ref. 57. ibid.

168. Virum cingulum perdat benedictionem, si ita frangatur, ut neutra pars sufficiat ad cingendum Sacerdotem, licet ipsum aliquo modo vniat partes separatas? Ex part. 2. tr. 15. & Misc. 1. ref. 4. p. 98

169. An si cingulum sit fractum, possit Sacerdos partes separatas connectere, & ita celebrare. Ex quo inferitur quod Alba amittit benedictionem, separatis manicis. Et an Sacerdos peccet mortaliter celebrans sine necessitate cum singulo non benedicto, aut fracto, aut sine stola, vel manipulo, aut cum illis non benedictis. Ex part.

- part. 5. tractat. 13. & Misc. 1. resol. 92. ibid.
170. An Sacerdos possit celebrare sine cingulo benedicto, vel cum eo, & toto fracto, & abrupta? Et an sit peccatum lethale celebrare sine Missali benedicto, ex eo quod in Pontificali reperitur benedictio pro Missalibus? Ex p. 2. tr. 14. ref. 68. ibid.
171. An in precepto celebrandi cum vestibus sacris detur parvitas materia? Ex part. 5. tractat. 5. ref. 62. p. 99
172. An Mappa seu Tobalea sint benedicenda? Et de earum numero etiam agitur? Et an in necessitate possit Sacerdos uti lineis prophanis, eaque postea reddere Domino ad pristinum usum prophanum applicanda? Et an in casu necessitatis possit tantum una Mappa prater Corporale in Sacrificio Missa adhiberi? Et an extra casum necessitatis sit peccatum mortale celebrare cum una tantum Mappa, & Corporali? Et difficultas est in supradictis casibus gradus necessitatis assignare, sed pro praxi in textu huius Resolutionis aliqui gradus assignantur. Et tandem docetur, Regulas Missalis esse preceptivas, qua tangunt aliquam legem Canonicam in corpore iuris contentam, ut de servando ieiunio, de Ara consecrata, &c. eas vero Rubricas dici divelutinas, qua nec in toto iure Canonico continentur, nec in Rubricis ponuntur cum verbis importantibus preceptum, qualia sunt mandamus, praecipimus, & similia? Ex p. 10. tr. 11. & Misc. 1. ref. 5. ibid.
173. An Sacerdos possit celebrare in Patena, & calice nondum consecrato, & cum vestimentis nondum benedictis, si alius Sacerdos bona fide cum ipsis Missam antea celebrasset? Et asseritur Ecclesiam pollutam non egere nova reconciliatione, si in ea bona fide ab aliquo Sacerdote celebratum est? Ex part. 2. tr. 14. ref. 69. p. 100
174. An si in Calice, & Patena non consecratis quis celebret bona fide, remaneant consecrata? Ex quo inferitur, quod Ecclesia pollutam non eget reconciliatione, si quis in ea bona fide celebravit? Ex part. 5. tractat. 13. & Misc. 1. ref. 60. p. 101
175. Vtrum Calix, qui usum aureum amisit, & iterum postea deauratur quoad illam superficiem, qua tangit Sanguinem Christi, debeat de novo consecrari, & idem guaritur de Patena? Et deducitur, quod Ecclesia retinet suam consecrationem, quando paulatim reficitur, in qua pars nova censetur consecrata hoc ipso, quo consecrata additur. Etiamque cursim inferitur, quod Ecclesia amittit suam consecrationem, quando praecipua pars parietum simul corrumpitur? Ex p. 2. tr. 15. & Misc. 1. ref. 3. ibid.
176. An qui celebrat in calice non consecrato, vel ligno, prater peccatum mortale incurrat aliquam poenam? Et an calix, qui medicissimum foramen habebat in fundo cuppa, quod tamen promiserat artifex ita artificiose concinnare, ut vix praeteritus defectus apparere possent, idque sine ulla Calicis immutatione: an, inquam, in tali casu consecrationem amiserit? Ex p. 11. tr. 8. & Misc. 8. ref. 31. p. 102.
177. An si Sacerdos dicat Missam in Altari non consecrato, remaneat Altare consecratum? Et an possit Sacerdos celebrare in Calice, & Patena nondum consecratis, & cum vestibus non benedictis, si alius Sacerdos bona fide cum ipsis antea celebravit? Et quid etiam, si Sacerdos celebrasset mala fide? Idem asseritur de Patena, de Corporali, de Pyxide, de Custodia, seu Sphaera immediate tangentibus sacras species? Idem est de Ecclesia violata, quod reconciliatur, nempe per Sacrificii Missae ibi celebratum? Ex p. 9. tr. 7. & Misc. 2. ref. 18. ibid.
178. An in consecratione Altaris loco Reliquiarum possit apponi frustulum Corporalis? Et an pro Altari fixo sit necessaria in eius consecratione appositio Reliquiarum? Et an pro communicando infirmo ne decedat sine viatico, possit Sacerdos celebrare sine vestibus sacris, & sine Altari, hoc est Ara consecrata, vel an hoc concedatur ad vitandam mortem tantum? De Sacerdote non

- ieiunio non est dubitandum in praedicta casu, quod non test celebrare ad dandum moribundo Viaticum? Ex p. 11. tr. 6. & Misc. 6. ref. 25. p. 103
179. An Pyxis in qua reponitur Eucharistia, necesse sit benedicenda? Et quid dicendum est de Sphaera Luna, in qua reponitur Hostia publice ad populum, de Festuca argemca, in qua Summus Pontifex Sanguinem in Missa Papali? Et docetur esse praerogativum, ut Corporalia, Patena, Calix, & Ara debent benedicta, aut consecrata. Et cursim adducitur Praedem non posse cum particulis in ea consecratis remanere in Tabernaculum, nisi post sumptionem sanguinis. Et inferitur, quod ubi est eadem ratio, dicitur ad effectum legis dispositio, non extensio, sed comprehensio? Ex part. 10. tractat. 11. & Misc. 1. ref. 3. p. 104
180. An intra Pyxidem, ubi Sacramentum repositum, debeat permanere aliqua palla ex ligno confecta, & benedicta? Et an Pyxis benedici debeat? Ex part. 11. & Misc. 1. ref. 2. p. 105
181. An si quis laet corporalia ante primam Ieiunem factam a Diacono, peccet venialiter? Ex part. 11. tr. 3. & Misc. 3. ref. 16. ibid.
182. An laici tangentes Calicem, Patenam, & Corporale, peccent saltem venialiter? Et quid de aliis Calicibus inferioribus? Et quid est ferendum de comitibus Arae, & de contactu Patena a parte extra, seu a parte, & contactu Calicis in pede, maxime si per se amovibilis vel cuppa Calicis a parte exteriori? Et adducitur Regulares habere multa privilegia concessa Sacrificii, & laicis, vel Conuersis Regularium, ut possint supraelevatione tangere. Et cursim docetur Corporalia, & Parvitas post primam Ieiunem posse seminis maxime virginibus integre lauanda, & reficienda tradi? Ex part. 10. tractat. 11. & Misc. 1. ref. 2. p. 106
183. An liceat vasa, vestes, ligna, aliisque calculis vino dicata in prophanos usus convertere, dum non manent in eadem forma? Ex part. 5. tractat. 13. & Misc. 1. ref. 76. p. 107
184. An sufficiat, si in celebratione Missa abijt Crux, vel Imago Crucifixi in tabula, vel pariete? Et an non sit peccatum mortale, sed ad summum veniale celebrare sine imagine Crucis, vel Crucifixi, si comode haberi possint? Et an si cingulum frangatur, ut veniat per se posit deservire, etiamsi nodo partes nullas, egeat nova benedictione, & scens vero, si antequam vino dicatur, reficiatur, vel adhibito nodo firmetur, quia tunc adhuc est unum cingulum? Idem dicendum est, quando altera pars sola est sufficiens. Et docetur duplicata stola, vel casula seu Placenta posse ferri, quia plures possunt simul una benedictione benedici, etiamsi separantur, possint retinere suam significationem. Et an quando vestes Sacerdotales sunt tales, ut parvitas connectantur, etiamsi dissolvantur, non amittant benedictionem, sicut diximus de Calice, & cuppa quoniam pes est amovibilis, cohibeque necitur? Ex part. 11. tr. 15. & Misc. 5. ref. 28. ibid.
185. An in precepto Pij V. non addendi aliquid in Missa prater praescripta, detur parvitas materia? Idem est de omissione illarum rerum, qua in officio Missa dicuntur, & recitanda ordinantur in Missali. Unde excusantur mortales Sacerdos, qui omisit recitare gradale, post Epistolam? Ex part. 5. tr. 5. ref. 63. p. 108
186. An in omissione aliquarum rerum, qua dicuntur, aguntur in Missa, detur parvitas materia? Et an peccet mortaliter voluntarie omittens Gloria, vel Credo, vel commemorationem aliquam? Et quid de omissione Canonis nomen alicuius Sancti, vel tempore Praefationis, qua interponitur in Communicantes, aut in altum? Hanc igitur oblationem, &c. Et an si paulo post recordetur, non debeat repetere, quia mortaliter non contingit hac fieri sine aliqua interurbatione, & incommoditate? Et notatur, quod non sit nisi veniale, & quod

& Resolutionum.

doque nullum peccatum ceremonias aliquas, quae inter principales non adnumerantur, sine contemptu praetermittere; verbi gratia, omittere crucem aliquam, manuum elevationem, pectoris rufionem, &c. Et an peccet mortaliter Sacerdos celebrans solemniter, qui Epistolam, vel Evangelium, quod à Ministro cantatum, non legit? Ex p. 5. r. 5. rel. 45. ibid.

187. An Sacerdos, qui omittit in Missa voluntariè Credo, seu Gloria, peccet mortaliter? Et quid si omittatur in Canone nomen alicuius Sancti, vel tempore Paschali ea quae interponuntur in Communicantes, aut in actione, Hanc igitur oblationem? Ex part. 2. tract. 14. & rel. 59. p. 109.

188. An peccet Sacerdos qui in Missa solemniter non recitat, sed tantum audit Gloria, Credo, Epistolam, Evangelium, & Prophetias, quae in Hebdomada maiori leguntur inter ipsa Missarum solemnium, dum ea ab aliis recitantur, aut canuntur? Et an Sacerdos in Missa mortuorum, quando dicenda est Sequentia Dies illa, &c. si illam voluntariè omittat, peccet mortaliter? Et notatur, quod Rubrica Missalis non sunt praecipitae, sed directivae. Ex part. 9. tract. 6. & Misc. 1. rel. 19. ibid.

189. An Sacerdos in Missa maiori peccet, si non legat submissa voce Epistolam, & Evangelium, postea à Subdiacono, & Diacono canendum? Ex part. 2. tract. 14. rel. 42. ibid.

190. An Sacerdos in Missa solemniter teneatur recitare submissa voce Epistolam, & Evangelium? Ex p. 5. r. 13. & Misc. 1. rel. 95. ibid.

191. An qui secluso scandalo, & contemptu in Missa reliquerit Epistolam, vel Evangelium, peccet mortaliter? Et quid dicendum est de Gloria, vel Credo, si omittantur in Missa? Et notatur non esse peccatum mortale relinquere Communicantes, & Hanc igitur oblationem, quae interponi solent in Festis Nativitatis, Resurrectionis, & Pentecostes. Et an teneatur Sacerdos illa repetere, si ex inconsideratione illa omittit? Et adducitur Regula generalis, quod in Missa nihil est repetendum, nisi probabiliter quis dubitet, se aliquid essentialiter omisisse. Imo nisi quando certo dubitet, ea quod non sufficiat quodcumque dubium? Ex p. 10. r. 15. & Misc. 5. rel. 42. p. 110.

192. An Sacerdos qui omittit in Canone Missae, verbi gratia sex, aut octo nomina Sanctorum, excusetur à peccato mortali ratione parvitas materia? Et cursum docetur, quod si in consecratione Calicis omittatur ea pars, Novi, & aeterni Testamenti, vel si quis inter Latinos latine celebrans formam consecrationis Graeco, vel Hispano sermone conciperet, an sit mortale, vel tantum veniale? Et quid si in Missa Epistola, Evangelium, aut Offertorium scienter omittentur, an sit peccatum mortale? Et quid si omittetur Gloria, vel Credo, aut tres prima Orationes? Et inferunt, quod si omittatur in Baptismo magna pars cereimonialium, quae Ecclesia praescribit, an sit peccatum mortale? Ex part. 10. tract. 10. & Misc. 6. rel. 37. alias 36. p. 111.

193. An Sacerdos, qui ex intentione non nominat aliquem Sanctum eorum, qui in Canone Missae ponuntur, peccet mortaliter? Ex part. 2. tract. 14. rel. 49. ibid.

194. An Sacerdos Regularis peccet mortaliter, si in Canone Missae pro nomine Episcopi ponat nomen Generalis suae Religionis? Et an in Collectis Missae nullus Sacerdos possit aliquid addere sub panis peccati mortali, praeter Orationem solitam pro Rege, & eius prole, & exercitu? Ex p. 1. r. 14. rel. 47. ibid.

195. Aliqua curiosa circa ritum in ordine ad celebrationem Missae observantur. Primò an Sacerdos, dum lauat manus, debeat recitare totum Psalmum cum Gloria Patri, in cornu Epistola? Secundò notatur, quod Generalis, & Provincialis Regularium, dum Missam

cantant, possint sedere ad partem Evangelij, sicut faciit Episcopus, praesertim loquendo de sessione; quia Praelati Abbates Regulares in eodem loco sedent: ceteri vero celebrantes sedere debent ad cornu Epistola. Tertio obiter aduertitur Sacerdotem sine stola, & cotta transi ferendo Pyxidem, in qua custoditur Eucharistia Sacramentum ad aliud Altare, non peccare mortaliter, sed solum venialiter, etiamsi hoc faciat coram aliquibus videntibus. Ex quo inferunt, quod laicus etiam in peccato mortali existens, hoc Sacramentum tangens, vel in casu necessitatis deferens illud ad infirmum, non peccat mortaliter. Quarto etiam obiter queritur, quid sit modus communicandi; & pro modo, & in exemplum adducuntur aliqui casus. Tandem interrogatur, an Orationes septem Psalmorum Penitentialium à Sacerdote in fine Litaniarum dicenda sint genu flexo, an stante? Idem est, quando in Choro recitantur Litaniae in diebus Rogationum, quod stantes recitanda sunt Orationes? Ex part. 10. tract. 13. & Misc. 3. rel. 34. p. 112.

196. Duo casus curiosi circa materiam Eucharistiae. Primus, an succus elicitus ex zuis passis sit in Sacramento Eucharistiae materia consecrabilis, in quo fama est consecrare Aegyptios? Secundus, an Hostia rubra, quibus litera aliquando obignatur, sint materia Sacramenti Eucharistiae? Et an panis ex lacte, vel aqua artificiali rosacea, oleo, butyro, ovis, saccharo, vel aliquo alio liquore praedominante sufficiat ad consecrationem? Et cursum docetur vinum nimis decoctum non esse materiam consecrabilem? Ex p. 7. r. 12. & Misc. 3. rel. 8. alias 6. p. 113.

197. An massa panis coagmentata cum aqua maris valide consecratur? Et quid de iusculo quod vulgo dicitur Pan cotto? Et quid dicendum, si farina triticea coagmentetur, & subigatur aqua rosacea? Idem est de qualibet alia aqua ex floribus, aut herbis distillata. Et quid si parva quantitas admisceatur aqua naturali? Et an mica panis madefacta, & digitis compressa, & facta quasi massa cruda, sit consecrabilis? Et cursum aduertitur, quod mustum est materia consecrabilis, si tamen coquatur, non erit postea materia sufficiens consecrationis Sanguinis. Et inferunt, quod Baptismus collatus cum aqua maris est validus? Ex part. 9. r. 9. & Misc. 4. rel. 59. alias 58. p. 114.

198. An panis ex amylo, seu amido sit materia apta Sacramenti Eucharistiae? Et adducitur modus faciendi Hostias in Sardinia? Ex part. 10. tract. 16. & Misc. 6. rel. 39. alias 38. p. 115.

199. An effusa panis in vino sit materia utriusque, vel alterius consecrationis? Et pro firmanda doctrina huius questionis, quae tota est subtilis, curiosa, & doctae, aliqua alia obijciuntur, verbi gratia, quod vinum congelatum potest consecrari, quamvis non sit proxime potabile, nisi prius liquefiat; & quod mustum in zuis inclusum non est materia consecrabilis, quia succus inclusus in ipsis acinis nondum ex illis expressus, non est proprie demonstrabilis, &c. Et notatur paucitas appostas in Tabernaculo non esse consecrabiles. Et an si Hostia in clavo Calice contineatur, non sit de consecratione earum dubitandum? Et quid si in aliqua arca magna, eaque clausa paucula contineantur Hostiae, aut cantarus vini reservetur, an valeat super his consecratio? Ex part. 9. tract. 9. & Misc. 3. rel. 166. alias 65. ibid.

200. An consecrare in musto absque necessitate sit tantum peccatum veniale? Et an sit necessitas sufficiens celebrandi in musto absque peccato si non adsit vinum in die festo, sicut ut auditio Missae omittitur? Idem dicendum est pro adimplendo praecipito annuae communionis, & à fortiori in articulo mortis pro dando infirmis Viatico. Et asseritur consuetudinem introductam in aliquas Ecclesias consecrandi in musto in certo quodam anni die esse

Index Tractatum,

- esse omnino corrigendam, ut haec consuetudo observatur in Lusitania in Ecclesia maiori Bractea. Et docetur succum ex vna non perfecte maturo esse consecrabilem; secus autem ex vna aeterna. Item succum ex vna passis elicium esse materiam consecrabilem. Ex p. 10. tr. 11. & Misc. 1. ref. 37. p. 117
201. An in Germania, vel aliis locis valide consecret Sacerdos in vino paulo ante congelato in Calice? Ex quo inferitur, quod in aqua congelata non potest fieri valide Baptismus. Et notatur, quod graviter peccaret, qui in vino congelato consecraret. Et aduertitur, quod si vinum consecratum congelatur, non desinet esse Christum sub speciebus: & ideo minime aliud vinum consecrandum est, sed debet liquefieri, & sumi. Et an sit peccatum mortale in vino, quod in Hispania vocatur Hippocastum, & in vino aqua misto, & in alio vino vulgo dicto aqua pie, consecrare; vel sint tamen materia sufficiens, & consecrabilis? Ex part. 3. tract. 6. & Misc. 2. ref. 120. p. 118
202. An Sacerdos consecrando vinum congelatum peccet mortaliter? Ex quo inferitur peccare Ministrum utentem materia dubia, vel forma dubia, omittendo certam, etiam si sequatur opinionem de veritate & sufficientia probabilem, aut speculativam probabiliorum. Et notatur, quod si vinum prius fuerit congelatum, & postea liquefuit, non est improbable, licite consecrari, quamvis minus decenter. Et quid est faciendum, si vinum in Missa ante consecrationem etiam post oblationem congelatur? an tunc debeat Sacerdos aliud de novo infundere, & oblationem consecrare? Ex part. 10. tr. 12. & Misc. 2. ref. 8. p. 119
203. An vinum congelatum sit sufficiens materia consecrationis? Et an Sacerdos consecrans in vino congelato peccet mortaliter? Ex p. 11. tr. 1. & Misc. 1. r. 17. p. 120
204. An valide consecrari possit materia cuiusvis parvitate, dummodo sit sensibilis? Et an materia, quae ob sui parvitate nullo sensu exteriori percipi potest, consecrari possit? Et an materia consecrationis debeat esse sensibilis ab ipso Sacerdote, vel sufficiat quod sit sensibilis respectu alterius, qui habet sensum magis acutum? Ex p. 11. tr. 6. & Misc. 6. ref. 36. p. 121
205. An Sacerdos Graecus sub peccato mortali teneatur sequi consuetudinem suae Ecclesiae, & consecrare in fermentato, ita ut Sacerdos Graecus peccet consecrando in azymo, & Sacerdos Latinus consecrando in fermentato, etiam secluso scandalo, & cum magna necessitate, ut ob communicandum infirmum, &c. Et an Sacerdos Latinus possit in Grecia sequi morem Graecorum, & Graecus morem Latinorum existens apud Latinos? Et docetur non solum posse licite, sed teneri Sacerdotem Graecum transire per Ecclesias Latinas in azymo consecrare, & peccare mortaliter, si aliter faciat: quia privilegium illis concessum ad consecrandum in fermentato, intelligendum est, quando celebrant in suis propriis Ecclesiis. Et notatur non licere Sacerdoti Latino in templo Graecorum, quod in Ecclesia Latina existat, in fermentato consecrare; neque etiam aliis fidelibus Latinis ibidem in eodem fermentato communicare. Ex part. 3. tract. 6. & Misc. 2. ref. 99. p. 122
206. An Sacerdos Latinus in Ecclesia Latina possit consecrare in fermentato ad communicandum infirmum moribundum, si non habeat alium panem? Eadem est ratio de Sacerdote Graeco in Ecclesia sua. Et idem est etiam si populus diu debet sacrificio privari. Et quid est dicendum ad evitandum mortis periculum, si Sacerdos Latinus non consecret in fermentato? Et notatur, quod Sacerdotes Graeci per Latinam Ecclesiam, & Latini per Graecam peregrinantes, sibi propriam Ecclesiam, propriis institutis viventes non habeant, in qua sint, possint Graeci in azymo, & Latini in fermentato celebrare, conformando se Ecclesiae, in qua existunt, non tamen ad id teneantur. Etiam aduertitur, quod Latini Sacerdotes in Grecia commorantes, si permittantur ibi propria Ecclesiam habere, teneantur consecrare in azymo, & in fermentato. Sed in Ecclesia Graecis inter Latinos permissum est, si contra. Et an in casu, quo Graecus esset incola apud Latinos, ubi sunt templa deputata ad servandum morem Graecorum, teneatur servare vinum propria Ecclesia? Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 40. alias 39. p. 123
207. De quibusdam quaesitis circa aquam naturaliter cessantem in sacrificio Missae, & in Baptismo. Et an panis ex aqua rosacea factus sit materia apta Eucharistiae? Et an si in sacrificio Missae infundatur vinum aqua non naturalis, sed aqua rosacea, vel ex herbis, aut floribus extracta, consecratur Sacramentum? Et an peccet mortaliter Sacerdos, si aquam rosae, aut rosicisam miscet in Missa? Et quid dicendum est, in casu necessitatis non possit alia aqua haberi? Et an sit peccatum mortale miscere in Missa aquam calidam vino, etiam si aqua sit naturalis? Ex part. 7. & Misc. 2. ref. 18. p. 125
208. Quidam Sacerdos in Calice multas guttas aquae infundebat; quaesitum an ita faciendo totum consecraret. Et an Sacerdos possit infundere octavum partem proportionalem vino? Et an aqua in vinum non convertatur, ante consecrationem immediate in Calice. Sanguinem convertatur? Et an si fiat compositio aquae vinum in illo medio tempore, in quo profertur verbum, prolatum tamen verbis, Hic est Calix, an non laetari debet, quae sit ex aqua, convertatur in Sanguinem Christi? Ex p. 3. tr. 4. ref. 49. p. 126
209. An si a Sacerdote gutta aqua non miscetur, et parvitate materia excusetur a mortali? Et notatur, quod si aqua non fuerit in vinum conversa ante consecrationem, convertitur immediate in Sanguinem Christi? Ex p. 5. tract. 5. ref. 56. ibid.
210. Quidam Sacerdos post consecrationem Sanguinem inveniit in Calice aliquas guttas separatas a vino, & illas cum purificatorio ante assumptionem Sanguinis sterpsit: quaesitum, an illa gutta fuerit consecrata? Ex part. 2. tr. 17. & Misc. 3. ref. 16. p. 127
211. An gutta vini, quae sunt in Calice separata a vino, quod est in fundo Calicis, remaneant consecratae? Ex p. 3. tr. 4. ref. 3. 2. ibid.
212. An si in campo in aliqua Ecclesia non reperitur Hostia, sed tantum particula, licet Sacerdoti communi celebrare? Ex part. 5. tr. 13. & Misc. 1. ref. 80. ibid.
213. An si v. g. non inveniatur Hostia magna, possit Sacerdos celebrare, & consecrare particulam parvam? Et an hoc licitum sit; si adsit ad minus iusta causa, & necessitas aliqua? Ex part. 6. tract. 7. & Misc. 1. ref. 17. ibid.
214. An oblatione Hostiae iam facta, si offeratur Sacerdoti particula pro communicando laico, possit illam consecrare? Et quid si iam Praefatio esset interposita? Et an quando hoc fit, debeat oblatio eius fieri mente accepta? Ex p. 2. tr. 14. ref. 71. p. 128
215. An si dentur Sacerdoti particula pro communicando laico, non solum post offeritorium, sed etiam post Praefationem ante consecrationem, possit illam consecrare, facta oblatione dictarum partium non mente accepta? Ex p. 6. tr. 6. & Misc. 1. ref. 7. ibid.
216. Quaeritur an illa particula, vel Hostia, quae post infusio Sacerdote consecranda apposita in Corpore remaneat consecrata? Ex part. 2. tract. 17. & Misc. 1. ref. 19. ibid.
217. Quidam Sacerdos in Sacristia habuit intentionem consecrandi particulas, quae quidem in Pyxis super Altare in cornu Epistolae fuerunt ex errore appositae, autem super Aram, quaeritur an remanserint consecratae, si Sacerdos amplius de illis non meminerit? Et quid notatur, quod si Pyxis posita super Corpore non...

& Resolutionum.

ritur tempore consecrationis, fit tamen consecratio. Ex p. 3. tr. 6. & Misc. 2. ref. 103. ibid.

218. An si Sacerdos habuit intentionem consecrandi particulas postas in Pyxide, quae non sunt a Sacrificia, vel ab ipso postas super corporale, sed in cornu Altaris, an inquam, particula illa habenda sint tanquam consecrata? Et aduertitur, quod si Sacerdos, qui ante se habet duas Hostias, putat se unicam habere, si intendat eam consecrare, nihil determinando, utramque futuram consecratam. Idem dicendum est de particulis, quod est valde notandum ad tollendos scrupulos. Ex part. 5. tr. 14. & Misc. 2. ref. 19. p. 129

219. Quidam Sacerdos post offeritorium reposuit Pyxidem in Tabernaculo plena particulis, & clauso Tabernaculo, postea tempore consecrationis habuit aduale intentionem dicitur particulas consecrandi, quibus, an reuera consecrata remanserint? Et deducitur, quod Sacerdos cecus possit consecrare Hostiam ante se postam, quam nullo sensu perciperet. Et an panis in arca, & vinum in dolio apposta valide consecrentur, modo existant coram Sacerdote, si ipse omnem materiam consecrabilem sibi moraliter praesentem consecrare intendat? Et an valide consecretur a Sacerdote Hostia, quae sit post parietem? Et an si in Altari ponatur Pyxis argentea cum particulis tegmine lineo occultis, vel si in arca claudatur fiscella panis plena, nonne erunt particulae illae, vel panis materia consecrabiles? Et an particulae apposta sub Mappa Altaris, vel sub Corporali, vel Missali valide consecrentur? Et quid est faciendum in supradictis casibus, si conigerint in praxi? Ex p. 7. tr. 10. & Misc. 1. ref. 7. p. 130

220. An Sacerdos possit consecrare Hostiam post tergum, vel parietem existentem? Et quid stante Hostia post tergum, si per speculum cerneretur? Et an panis in Sacrario contentus valide consecretur? Ex quo curiosissime inferunt, quod absolutio data moribundo in domo incluso non est valida. Et quaeritur, an Hostia sub linteo sit materia consecrabilis? Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. tr. 4. aliàs 40. p. 131

221. An Sacerdos, quando ante consecrationem extendit manu super Calicem, & Hostiam, dicens Hanc igitur oblationem, an, inquam, tunc debeat pollicem subitu manus, vel supra in modum Crucis tenere? Ex p. 3. tr. 6. & Misc. 2. ref. 104. p. 132

222. Olim allata fuerunt mihi duae dubitationes. An Sacerdos, qui omittet in consecratione particulam enim, consecrat Sacramentum, vel saltem peccet mortaliter? Secundo, quid si dicat, Hic est enim calis, S, pro X, intendendo? Et deducitur, an si Sacerdos dicendo tantum Te absoluo, relinqueret in nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti, secluso scandalo, & contemptu, peccet mortaliter? Et quid, si in forma Baptismi omittet Amen, ego, in, & diceret, Baptizo te nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti, an ratione paritatis materia non peccaret mortaliter? Et an Sacramentum Baptismi ministratum sub hac forma, Ego te baptizo in nomine Patris, & Filia, & Spiritus Sancta, sit validum? Ex p. 2. tr. 17. & Misc. 3. ref. 14. p. 133

223. An si quis in omnibus tribus Missis dici solitis successu, & immediatè in die Natiuitatis Domini reliquerit particulam enim, in consecratione Corporis, vel Sanguinis, peccaret mortaliter? Et supponitur omittentem in consecratione particulam enim, in ceteris diebus, & Missis non peccare mortaliter, secluso scandalo & contemptu. Sed quid est dicendum, si praedicta tres Missae in die Natiuitatis Domini non dicantur successu, & immediatè una post alteram, sed prima dicatur post mediam noctem, altera in aurora, & tertia tempore solito, an in isto casu, si celebrans Sacerdos omittet in consecratione in praedictis tribus Missis particulam enim, peccet mortaliter? Idem est dicendum, si in praedictis casibus in qualibet Missa dici Natiuitatis Domini Sacerdos omittet in Canone tria nomina alicuius Sancti. Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 32. aliàs 31. ibid.

224. An in forma consecrationis Eucharistiae, si deseratur verbum est, dicendo Hoc corpus meum, valida sit consecratio? Et an grauissimè peccet, qui ipsum verbum est, non exprimeret? Et docetur in forma consecrationis corporis, & sanguinis Christi esse de substantia ipsius formae, ac de necessitate Sacramenti verbum est, nec posse substitui aliud verbū, v. g. fiat, conuertatur, loco illius. Et quid est sentiendum de assertionem nouatorum asserentium satis esse ad consecrationem verba ista, accipite, & manducate hoc Corpus meum, & accipite, & bibite hunc Sanguinem meum? Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 35. aliàs 34. p. 134

225. An sit valida consecratio, si Sacerdos loco illorum verborum, Hoc est Corpus meum, dicat, Hoc corpus est meum, vel meum est hoc corpus? Et de aliis variationibus verborum consecrationis agitur. Et notatur non esse peccatum mortale deserere ex forma consecrationis particulam enim, dummodo non efficiatur ex contemptu, secus autem si omitteretur aliqua ex particulis essentialibus, in quo casu notatur non solum adesse peccatum mortale contra praecipuum Ecclesiae in materia Religiosis, sed etiam contra praecipuum naturale in eadem materia Religiosis, quia facit irritam formam consecrationis, &c. Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. ref. 78. p. 135

226. An si Sacerdos loco verborum consecrationis, Hoc est Corpus meum, diceret, Haec est enim caro mea, consecraret Sacramentum? Ex p. 5. tract. 14. & Misc. 2. ref. 76. p. 136

227. An si Sacerdos loco illorum verborum, Hoc est Corpus meum, dicat, Hic est Corpus meum, valide consecraret? Et de aliis multis mutationibus verborum consecrationis agitur. Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. ref. 77. ibid.

228. An si Sacerdos habeat intentionem consecrandi tantum panem, & non vinum, remaneat adhuc panis consecratus? Et inferunt, quod si Sacerdos vellet consecrare, & non tamen efficere Sacrificium, ita ut voluntas non offerendi Sacrificium praeualeret, & esset magis efficax, an tunc nihil profusus efficeret? Et cursum deducitur, quod si Sacerdos prius consecrauit Calicem, quam Hostiam, factum tenet. Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 62. p. 137

229. An Missa, in qua Sacerdos consecrauit panem absque vino, sit verè, & propriè Sacrificium? Et an ex dicta Missa possit Sacerdos accipere consuetum stipendium? Et an praecipuum consecrandi in utraque specie sit diuinum, vel tantum Ecclesiasticum? Et cursum deducitur, posse Papam dispensare, & de facto dispensasse, ut sacrificium Missae in sola specie panis absque vino fieret. Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 63. p. 139

230. Quidam Sacerdos consecrauit sanguinem non consecrata Hostia, postea penitentia ductus vult illum consecrare, quaeritur, an debeat consecrare etiam aliud vinum? Et quid, si Sacerdos post consecrationem vtriusque speciei aduertat Hostiam non esse ex legitima materia, sed ex hordeo, vel corrupta materia; an, inquam, in tali casu sit reuerenda consecratio vtriusque speciei? Et an si ante consecrationem Hostiae, & vini agnoscat Hostiam non esse triticeam, vel esse corruptam, quid est faciendum? Et cursum docetur, quod si Sacerdos existens in Altari recorderet se non esse ieiunium, possit peregere, licet id aduertat ante consecrationem. Et an quando defectus in vtriusque consecratione accidisset, & panis, aut vinum sumptum iam esset, non debeat in alia materia consecratio suppleri ex eo, quod iam Sacerdos ieiunus non esset; & quia tunc reuera non fuit factum, nec perfectum, nec imperfectum Sacrificium, sed totum fuit factum? Sed aduerte, obsecro, quid est faciendum, quando nondum factum est ieiunium, si tunc fortasse ex defectu intentionis, vel forma neutram speciem Sacerdos consecrauit, tenebitur ne Sacerdos secretè iterare, & consecrare, an reguam sumat species non consecratas, ne persueret in inchoata fictione non simulandum potum, & cibum per modum Sacramenti, quod verum Sacramentum non

- non est? Et an detur ratio veri Sacrificij, si prius consecratur vinum, deinde panis? Et utrum, si post consecrationem panis Sacerdoti immineret periculum vite, teneatur vinum consecrare, ne inchoatum, & imperfectum remaneat Sacrificium? Ex part. 10. tr. 12. & Misc. 2. ref. 13. p. 140
231. An si in Pyxide continente plures particulas consecratas misceatur aliqua non consecrata, possit valide Sacerdos illam consecrare, si non dignoscitur? Et quid si misceatur una gutta vini non consecrati cum vino iam consecrato? Vel an Sacerdos licite, & valide possit consecrare sub conditione omnes particulas, ut non maneat mista consecratis illa alia non consecrata? Idem dicendum est de gutta vini infusa in Calice iam consecrato. Et an Sacerdos possit consecrare dimidiam partem Hostia, designans quam partem vellet consecrare? Et an si Sacerdos in Sacrificia dixit vellet consecrare Pyxidem cum particulis, & postea Sacrificia, ipso non vidente, dum legeret Evangelium, apposuit Pyxidem in Altari in cornu Epistola; an, inquam, illa particula dicenda sint consecrata, licet Sacerdos de illis in consecratione Hostia non meminisset? Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 65. aliis 64. p. 141
232. An Sacerdos post consecrationem particularum possit illas ponere in Tabernaculo, vel extra Aram, aut dare alteri Sacerdoti Pyxidem, ut illas alio in Altari populo distribuatur? Et an possit admitti, quod ante assumptionem Calicis detur alius communio? Ex p. 5. tr. 13. & Misc. 1. ref. 72. p. 144
233. An toto tempore Missae debeant particula consecrata manere super Aram? Et cursum docetur, an sufficiat, ut praedita particula sint super Aram, quando consecrantur, vel debeant esse in manibus Sacerdotis illas consecrantis? Et brevissime asseritur, posse Sacerdotem ex ipsa Hostia maiori dare partem aliquam volenti communicare, & ex minoribus sibi sumere. Ex p. 10. tr. 15. & Misc. 5. ref. 41. ibid.
234. An Sacerdos celebrans possit in aliquo casu Hostiam a se consecratam reponere in Sacrario, & ex illo particulam ex praconsecratis ab alio assumere? Et quidam Pavoebus nullam habens maiorem Hostiam, veritus populi scandalum aliquod, aut murmur, dum maiorem Hostiam consecrasset, in elevatione Sacramenti ostendit alteram quandam maiorem Hostiam, quae asseruatur in Pyxide, ut exponeretur in die solemnium populo: quaeritur, an ille prudenter hoc fecerit, vel quid facere debuerit? Ex p. 5. tr. 13. & Misc. 1. ref. 96. p. 145
235. An Sacerdos, sumpto iam corpore, si videt consecrasse Calicem per inconsiderationem cum sola aqua, debeat non solum vinum apponere, sed de nouo consecrare aliam Hostiam, incipiendo ab illis verbis, Qui pridie quam pateretur: Vel an sufficiat in tali casu statim vinum apponere, & incipere ab illis verbis, Simili modo? Et an hoc intelligatur casu, quo Sacerdos celebraret publice, non autem secreto? Et an Sacerdos peccet mortaliter, si cui fortasse hoc acciderit, ut inopinato casu turbatus non susciperet, nec consecraret vinum? Et docetur Rubricas Missalis esse doctrinales, & non inducere preceptum. Ex p. 2. tr. 14. ref. 70. p. 146
236. An Sacerdos, qui per errorem consecravit solum panem, si non possit postea sine sui nota, & populi turbatione consecrare sanguinem, sit ei licitum in Sacrificium pergere sine vini consecratione? Et an Sacerdos excusetur a mortali peccato, si propter inconsiderationem naturalem, vel perturbationem Sacrificium in simili euentu non perficiat; quod & de similibus euentibus dicendum est? & est diligenter notandum, quia huiusmodi perturbatione, etiam in visis doctis accidit. Ex part. 10. tr. 12. & Misc. 2. ref. 14. ibid.
237. Quid facere debeat Sacerdos, qui perficit Sacrificium inceptum ab alio, si dubitet, Hostiam fuisse consecratam? Et an in tali casu debeat solum incipere a consecratione, ceteris omissis? Ex p. 10. tr. 12. & Misc. 2. ref. 12. p. 147
238. An si Sacerdos moriatur post consecrationem, si sit alius Sacerdos teneatur sub peccato mortali perficere Sacrificium? Et in tali casu, an hoc facere debeat Sacerdos, etiam si non sit ieiunus, aut sit excommunicatus, aut irregularis? Et quid in tali casu est faciendum, quando Sacerdos moritur, vel infirmatur, sicut consecraverat unam speciem? Et quid quando tantum consecraverat unam speciem? Et quid est agendum si consecratorum esse mortuum in Missa, & non constet, in qua parte Missae mortuus fuerit? Et advertitur in praedictis casibus, quod si nullus inveniri potest Sacerdos, non esse licitum laico sanguinem, aut Hostiam committere unde Hostia conservanda est in Pyxide, & Calix in Sacrario. Et si vini species corruptantur antequam conveniantur Sacerdos, qui eas sumat, in piscinam purificanda sunt. Ex p. 9. tr. 6. & Misc. 1. ref. 18. ibid.
239. An si Sacerdos moriatur post consecrationem corporis Christi, possit alius Sacerdos sequenti die Sacrificium perficere? Et an deficiente Sacerdote post consecrationem Hostia, alius qui praeditum Sacrificium perficere potest, debeat esse ieiunus, & nulla censura ligatus, & possit celebrare contrarius, si desit copia Corporis Christi? & si reperit Hostiam ab alio consecratam, sicut si, ut consecret Calicis vinum, & profusum fuerit utramque speciem? Et advertitur de Hostia Sanctae, quod in illo die non integratur, ut perficitur Sacrificium, cum utraque species fuerit die extera iam consecrata, & consumpta, sed tunc sumitur a Sacerdote tantum Hostia praecedentis Sacrificij, & illud officium non vocatur, nec est Missa, nec Sacrificium. Ex p. 10. tr. 11. & Misc. 1. ref. 4. p. 148
240. An si Sacerdos moriatur post assumptionem speciem panis, debeat alius perficere Sacrificium, & sumere tantum species sanguinis, vel quid est faciendum? Ex p. 10. tr. 12. & Misc. 2. ref. 15. p. 149
241. An deficiente particulis, possit Sacerdos partem Hostia alteri praeberere? Ex p. 2. tr. 14. ref. 37. p. 150
242. An ad communicandum fidelem ob solum devotum Sacerdos possit frangere Hostiam? Ex p. 3. tr. 4. p. 149
243. De casibus particularibus, in quibus Sacerdos potest dare partem sua Hostia laico communicatur. Et an Sacerdos peccet mortaliter, si sine causa partem sua Hostia laici communicaturis praebeat? Ex p. 10. tr. 11. & Misc. 1. ref. 70. ibid.
244. An si in campo particula non invenitur postquam Sacerdos dare partem sua Hostia moribundo? Et an hoc etiam in aliis casibus extra periculum mortis licet dummodo rationabilis causa subsistat, ut si quippiam magna devotione ad Eucharistiam accederet, & non esset formula, qua illi porrigi posset, &c. Et docetur Sacerdotem non peccare mortaliter, qui cum particulam communicaturum porrigere facile posset, aliam partem partem ex sua Hostia consecrata. Ex p. 5. tr. 3. ref. 54. p. 151
245. An Sacerdos, finita Missa, si in Sacrificia inveniat aliquod fragmentum in Patena, vel Calice, possit illud sumere? Et an ex accidenti, quando Reliquia non possunt conservari sine maiori irreverentia; in ea enim circumstantia non solum Reliquia praesentis Sacrificij, sed etiam praeteritorum absumi possunt ab ipso Sacerdote non ieiunato, etiam postquam a multo tempore ab Altari recessit? Ex p. 3. tr. 4. ref. 45. p. 152
246. An Sacerdos, finita Missa, si in Sacrificia vestibus adhuc non solum inveniat aliquod fragmentum in Patena, vel Calice, possit illud sumere? Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. ref. 43. ibid.
247. An liceat Sacerdoti in Sacrificia, dum adhuc sacrificij vestibus est indutus, sumere Reliquias Hostia in Calice? Et cuius qualitatis esse oportet huiusmodi Reliquias? Et an si celebrans, sumpto sanguine, videlicet particulam Hostia in fundo Calicis, possit digito decurrere particulam

& Resolutionum.

ad labium Calicis, & sumere ante purificationem, vel remoto scrupulo possit una cum purificatione illam deglutire? Ex p. 6. tr. 6. & Misc. 6. ref. 17. ibid.

24. An liceat Sacerdoti post ablutioem simplicem consumere particularum fragmenta, si in alia Missa fuerint ab alio Sacerdote praefecta? Ex quo inferitur, quod si pars aliqua Eucharistiae qua in Pyxide seruat, inter communicandum populum in lineum, vel corporale Altaris ceciderit, etiamsi sit minima quantitas, non potest à Sacerdote sumi post ablutioem, sed in Sacrario reponi debet, ac conservari. Et an laicis infirmis post assumptam Hostiam simul cum ablutioem, vel paulo post liceat Reliquias Sacramenti tradere inuentas in Calice, vel in Pyxide? Et aduertitur, quod ceteris laicis post finitam communionem danda non sint praedicta Reliquia, etiamsi ablutioem non sumpserint, nisi simul demur cum priori formula. Ex p. 6. tr. 6. & Misc. 1. ref. 23. p. 133

29. An Sacerdos inueniens fragmentum Hostiae ex Sacrificio alterius Sacerdotis, teneatur reponere illud in Sacrario, vel possit illud assumere? Et quid si Sacerdos, finita iam Missa, & reuersus ad Sacrificium, inueniat aliquas Reliquias ex his, quas consecrauerat, possitne illas adhuc sumere? Ex p. 9. tr. 6. & Misc. 1. ref. 36. aliàs 37. ibid.

30. Subdantur alia practabilia circa Eucharistiam. Primo, an si Sacerdos, finita iam Missa, & reuersus ad Sacrificium, adhuc sacris vestibus indutus inueniat aliquas Reliquias, & particulas ex his, quas consecrauerat, remanentes in Patena vel Calice, possit adhuc illas consumere? Secundo, an qui edens, vel bibens in dubio, an sit audita hora duodecima noctis, possit sequenti die Missam dicere, vel communicare? Idem est dicendum de illo, qui assumens aquam ad os abluendum dubitat, an aliquam guttam transferat. Necnon de illo, qui dentibus quidpiam masticans dubitat, an aliquid deglutiuit; & de illo, qui adhaeret dicto aliquorum dicentium sibi horam noctis duodecimam non fuisse, aliis fuisse affirmantibus. Tertio docetur, quod ubi est unum tantum horologium, si duodecima hora noctis sonare incipiat, non tenetur aliquis statim in prima pulsatione desistere à cibo, vel potu, si crastino Missam dicere velit, vel Sacramentum Eucharistiam sumere. Quarto probatur, quod quantumcumque horologium reputetur regulatum, licitum esse post omnes pulsus per quadrantem comedere, & sequenti die celebrare, vel communionem recipere. Quinto firmatur, quod quando in urbe plurima audiuntur horologia, possumus nos conformare ultimo, & tunc post omnes pulsus comedentes per moram salutationis Angelicae possumus sequenti die Missam celebrare, vel communionem sumere. Sexto notatur, quod non potest Episcopus cogere Parochum, vel ministrum necessariam Praesbyteris volentibus celebrare in sua Parochia. Ex p. 10. tr. 13. & Misc. 3. ref. 54. p. 154

Nunc autem sequuntur omnes aliae difficultates, & quaestiones pertinentes etiam ad hunc Tract. 1. de celebrat. Missarum, huius tom. 2. quae mixtae, vel dispersae sunt, aut auctor obiter tangit in reliquis aliis Tomis, Tractatibus, & Resolutionibus, ut ita facilius, & expeditius pateat aditus ad omnes difficultates, & quaestiones huius totius operis.

AN sufficiat oratio mentalis ad Missam dicendam? Ex p. 5. tr. 12. ex ref. 44. Quae nunc inuenitur in tom. 4. tr. 3. de Bulla Cruciatæ, ref. 148.

AN Sacerdos satisfaciat, si partes Missae cantatae, quas Sacerdos submissa voce legere per Rubricas debet, illas dicat tantum mentaliter? Et an possint Mendicantes

res, & qui illorum privilegiis utuntur celebrare Missam de Sanctissimo Sacramento in quintis Feriis, nouem lectionibus non impeditis, etiam Aduentus; & Quadragesima; & de Conceptione B. Virginis in Sabbatis, etiam nouem lectionibus non impeditis? Et docetur privilegium concessum Sacerdoti, ut possit celebrare Missam tempore interdicti, & cessationis à Diuinis, extendi ad ministrum seruientem. Et an Rubrica Missalis de stando, sedendo; capite discooperto, inclinato, vel hoc, aut illo modo, non habeant vim legis, & praecepti, sed sint directiua, & Regula, ut magis pie, & religiose Missa sollemnis dicatur, qua etiam seruari debent in Missa priuata. Et cuiusmodi explanatur, quod licentia celebrandi Missam in lingua vulgari non conceditur nisi à Papa, & ex graui necessitate. Et quod mutare pro arbitrio notabiliter in Sacrificio Missae vestes sacras quoad solum colorem, aut formam, est culpa mortalis. Ex p. 10. tract. 11. ex ref. 1. 17. & 33. & ex tr. 13. ref. 4. & in p. 9. tr. 7. ex ref. 67. Quae hic reperitur in tom. 3. tr. 6. de Horis Canonis, ref. 55. 67. 68. 45. & 49.

Quidam angebatur magnis scrupulis, an habuerit intentionem requisitam consecrandi? Et an aliqui satis probabiliter asserant essentiam Sacrificij consistere in sola consecratione? Et an Sacerdos satisfaciatur praecepto audiendi Missam, si illam dicat cum notabili, & voluntaria distractione? Et queritur etiam, quando Canon Missae incipiat, an à Te igitur, vel à Communicantes, vel à verbis Qui pridie, & quando Canon finiat, an vsque ad Libera nos, vel vsque ad Consumptionem? Et an licitum sit à Ministro existente in peccato petere celebrationem Missae, ut quis satisfaciatur praecepto Ecclesiae audiendi Missam in die festo, vel sumendi Eucharistiam tempore Paschatis? Et an hoc intelligatur, siue Minister sit pararus, siue non; siue sit vnus Parochus, siue non? Et notatur, quod semper Primiciarius S. Marci Veneti celebrat ieiunium in Missa, qua ante mediam noctem dicitur in dicto templo in nocte Natiuitatis Domini. Ex p. 3. tr. 6. ex ref. 68. & ex p. 8. tr. 7. ex ref. 89. & ex p. 10. tr. 11. ex ref. 62. & 63. & in tr. 14. ex ref. 37. aliàs 35. Quae hic sunt infra in hoc ipsomet tom. 2. tr. 3. de auditione Missae, ref. 1. 274. 16. & 11.

Cum Concilium Tridentinum asserat sess. 11. cap. 17. Sacramentum tribus perfici, materia, forma, & intentione Ministri; & cum intentio sit triplex, habitualis, virtualis, & actualis; queritur quanam sit sufficiens ad valide consecrandum in Sacrificio Missae? Et an in verbis forme huius consecrationis detur paritas materiae? Et quid si in fine verborum consecrationis quis non proferat M, valde distinctè, & illud T? Et an in verborum consecrationis interruptione detur paritas materiae? Et an in coniunctione materiae, & forma huius consecrationis detur paritas materiae? Et an cum Sacerdos, dum celebrat, tria praestet; primo quidem consecrat; secundo ministrat sibi ipsi; tertio suscipit Sacramentum, tamen hoc non obstante, si est in peccato mortali, vnun tantum peccatum committat? Et an qui Missam celebrat cum excommunicatione minori, peccet mortaliter, vel saltem venialiter? Et an solus Baptismus, & Penitentia, vel etiam sumptio Eucharistiae, & alia Sacramenta conferant gratiam, recedente scilicet? Ex p. 2. tr. 17. ex ref. 32. & ex p. 5. tr. 5. ref. 39. 40. & 41. & in tr. 7. ex ref. 4. §. Non desinam, & in p. 10. tr. 16. ex ref. 28. aliàs 27. & in p. 3. tr. 4. ex ref. 56. & in p. 5. tract. 13. ex ref. 30. Quae nunc inueniuntur in tom. 1. tract. 1. de Baptismo, ref. 1. 4. 5. 6. 18. 11. 14. & 24.

Quam intentione debeant habere Sacerdotes noniter ordinati, quando cum Episcopo in Missarum sollemnis celebrant? Et an Sacerdos, si dum ordinatur, intelligat iam verba consecrationis à socio prolata esse, teneatur ipse non proferre ulterius verba consecrationis? Ex p. 3.

Index Tractatum,

tr. 4. ex ref. 50. & in p. 5. tr. 14. ex ref. 82. *Qua hic sunt infra in tr. 5. de Sacram. Ordinis, ref. 20. & 21.*

An liceat in Sacrificio Missa uti Ministro, materia, & forma probabili opinione, relicta certa? Ex p. 9. tr. 7. ex ref. 59. Qua nunc inuenietur in tom. 8. tr. 1. de opinione probabili, ref. 5.

An Sacerdos metu mortis possit consecrare Eucharistiam in materia dubia, verbi gratia cum vino congelato, vel cum pane ex spelta confecto; vel celebrare Missam sine Altari, aut Calice consecrato, aut sine vestibus sacris & lumine, &c. Et quid, si non adstet metus mortis in praedictis casibus? &c. Et an sit peccatum scandali redimere vexationem iniustam Sacerdotis, qui non vult celebrare Missam in die festo, nisi pecuniis alliciat; pro audienda Missa in praedicto die festo? Ex p. 3. tr. 6. ex ref. 48. & tandem, & in p. 5. tr. 7. ex ref. 16. Qua hic reperietur in tom. 7. tr. 5. de scandalo, ref. 76. & 4.

An licitum sit metum ortis celebrare sine vestibus, & aqua mixtione; vel verba consecrationis sine intentione proferre; aut ministrare Hostiam non consecratam pro consecrata, &c. Et an Sacerdos, si in celebratione Missa proferat formam panis, & vini super materiam legitimam absque intentione, si postea intentionem adhibeat, nihil efficiat? Ex p. 3. tr. 6. ex ref. 83. & in p. 10. tr. 13. ex ref. 20. Qua hic sunt infra in tr. 6. de matrim. ref. 136. & 100.

An sit peccatum proferre verba consecrationis sine vero pane, & sine vero vino? Et an si quis haberet concubitum cum vestibus sacris, ista polluerentur, & deberet Sacerdos hanc circumstantiam in confessione aperire? Et an in tali casu debeant vestes sacra iterum benedici? Et an si Sacerdos in Missa Eucharistiam ab aliis consecratam in peccato mortali multis ministrat, debeat hanc circumstantiam in confessione explicare? Ex p. 10. tr. 11. ex ref. 12. & in tr. 12. ex ref. 55. alias 54. & in p. 1. tract. 7. ex ref. 41. Qua nunc inuenietur in tom. 1. tr. 7. de circumstantiis, ref. 74. 82. & 40.

An ordinatus, prevalente virili sexu, si postea famineus pravealeat, & de facto proferat verba consecrationis panis, & vini supra debitam materiam, valide consecret? Et an incurrat irregularitatem, qui sine Ordine requisito celebrat Missam? Ex p. 10. tract. 13. ex ref. 36. & in tr. 11. ex ref. 21. Qua hic reperietur in tom. 5. tr. 5. de Irregularitate, ref. 61. & 24.

An degradatus, si de facto celebret, consecrat verum Christi Corpus? Ex p. 9. tr. 4. ex ref. 29. Qua hic est in tom. 5. tr. 2. de Percussione Clerici, ref. 38.

An Pontifex possit dispensare, ut consecratio Eucharistia efficiatur sub vna tantum specie? Et an praeceptum consecrandi Eucharistiam sub utraque specie sit divinum, aut humanum? Et an Pontifex possit in aliquo casu facultatem prehendere, ut plures Sacerdotes consecrant Eucharistiam? Et an Pontifex possit dispensare, ut Sacerdos celebret non ieiunus? Et an Pontifex possit dispensare, ut aqua vino non miscetur? Et an necessitas miscendi aquam vino consecrando proveniat ex praecepto divino, aut Ecclesiastico? Et an permittendus sit Armenis mos consecrandi in solo vino, sicut Graecis in fermentato? Et an sit falsum Innocentium VIII. dispensasse, ut aliquae nationes consecrarent sub specie tantum panis, & id concessisse Norwegis? Et an Pontifex quotannis dispenserem Cardinali celebratio in nocte Nativitatis Domini, ut possit non ieiunus celebrare; vel an pro illa nocte in eius Capella Pontifex anticipet diem natalem? Et an Cardinalis sumens in Missa Papali Nativitatis Domini Eucharistiam de manu Pontificis, possit antea dicere saltem duas Missas? Idem est dicendum de Canonico Basilicae Divi Petri, qui in die Nativitatis Domini cantat Evangelium, & sumit Eucharistiam a Sacerdote celebrante. Et an Pontifex, qui propter tremorem manus dexterae non potest eleuare Calicem, nec frangere Hostiam, possit secum dispensare super bis

Ritibus, & caeremoniis? Et an habeat iusta causam dispensandi super hoc? Et an ad id reueatur? Et quomodo & discutitur, an fractio, & missio Hostiae pertinet ad essentiam Sacrificij? Et an Pontifex cum aliis possit dispensare super dictis Ritibus? Et aduertitur Carolus Senes non eleuare sacrum Calicem pro consecratione suarum caeremoniarum. Et an sit obligatio celebrandi Missam saltem ter, vel quater in anno ex praecepto a iure? Ex p. 8. tr. 1. ex ref. 23. 44. 89. 22. & 87. & ex p. 11. tr. 3. ex ref. 3. Qua nunc inuenietur in tom. 3. tr. 1. de potestate Pontificis, ref. 47. 48. 55. 46. 54. & 101.

An Cardinales gaudeant privilegio in iuvene celebrandi, vel sibi faciendis celebrare ante auroram, & post meridiem? Et supponitur Episcopus hoc gaudere privilegio? Et quaritur, quibus privilegiis gaudeant Cardinales quoad celebrationem Missae in eorum Capellis? Et proponitur quod Feria sexta Parasceues nemini licitum sit sacrificare ob prohibitionem factam ab Innocentio I. Et deducitur an officium illius dici fieri solitum a Sacerdotibus extraacto Sacramento est sepulchro, sit veri Sacrificium, & Missa dici possit? Et discutitur, an consumptio Eucharistiae in Sacrificio Missae pertineat ad essentiam Sacrificij Missae, vel sit tantum pars illius integralis? Et quaritur, an Cardinales tempore Concilii incidenter in excommunicationem, si alii diebus praeter Feriam sextam Parasceues omiterent solitam Missam, & procederent ad scrutinium? Et an Cardinali tempore Concilii irretitus censura possit ante obtentam absolutionem ad vitandum scandalum celebrare? Idem est de Haretico, & de Sacerdote, qui alium Sacerdotem intertrahit, & ne se prodatur, & crimen eius fiat manifestum, celebrat. Et an in praedictis casibus, si tales non possunt excusari ad perfectam contritionem, teneantur ad peccatum, & etiam hac referentia consuetudinis, absolueri Confessor illos de illis directis, & de istis referentibus indirectis? Ex p. 5. tr. 2. ex ref. 77. & ex p. 6. tr. 8. ref. 40. & in p. 11. tr. 2. ex ref. 18. 30. 31. & 32. Qua hic sunt in tom. 9. tr. 7. de Cardinalibus, ref. 48. 49. 111. 112. 113. 114. & 115.

An Episcopus in aliena Diocesi possit celebrare in Pontificalibus cum Baculo, & Mitra absque licentia Ordinarii? Idem est dicendum de locis exemptis intra propriam Diocesim? Et notatur, quod quando Pontifex consecrat Sacerdotibus certa Religio, ut certo die dicant Missam de aliquo Sancto Beatificato, non possunt fueri Octavae, nec in illa dicere Missam de dicto Sancto Beatificato. Ex p. 3. tr. 6. ex 1. 36. & in tr. 5. ex 1. 9. Qua nunc inuenietur in tom. 3. tr. 3. de potestate Episcopi, ref. 77. & 99.

An Episcopus suspensus a Pontificalibus incurrat irregularitatem, si Missam celebret cum apparatu Episcopali? Ex p. 4. tract. 2. ex ref. 92. Qua hic reperietur in tom. 5. tr. 5. de Irregularitate, ref. 17.

An suspensus ab Officio confirmandi, & ordinandi, non ideo suspensus censetur ab Officio consecrandi? Et an suspensus ab administratione Sacramentorum, non suspendatur a celebratione Missarum? Et an interdictus a Sacramentis possit Ordines maiores conferre, alio celebrandi? Et an Sacerdos, qui in ordinatione tetigit Calicem, non Patenam, possit pro Missa dicendis accipere stipendium consuetum, nisi denuo sub conditione ordinandi? Et an Diaconus, & Subdiaconus peccent mortaliter frequenter canentes Epistolam, & Evangelium in peccato mortali? Et quid si longo tempore tales actus in peccato mortali exerceant, vel in aliquo speciali, & gravi peccato existant? Et an Acolyti, qui solemniter ceres ferunt in peccato mortali, peccent mortaliter? Et an Concionatores predicantes in peccato mortali peccent mortaliter, nisi si peccatum sit occultum? Ex p. 5. tr. 10. ex ref. 6. 88. alias 87. & in p. 10. tr. 10. ex ref. 88. & in p. 3. tr. 4. ex 1. 194. 195. & 196. alias 195. 196. & 197. Qua hic sunt infra in tr. 5. de Sacram. Ord. ref. 11. 25. 26. 118. 119. & 120.

An possit Episcopus punire Sacerdotem, qui secluso scandalulo, & secreto Missam priuam dixit in Sabbato sancto

& Resolutionum.

Et an si in illa die occurrat festum Annuntiationis B. Virginis, sit necessaria licentia Episcopi pro celebratione Missarum in illa die? Et explanatur, quamquam hora Missa in illa die dicenda sit, an antequam Missa solennis illius diei incepta sit, possit dici? Et an nemini licitum sit Feria quinta in Cena Domini post finitum Sacrificium solenne illius diei, & Sacramentum reconditum privatim celebrare, ametsi antea licitum sit? Et an Sacerdotes sumentes species Corporis, & Sanguinis Christi recipiant maiorem gratiam, quam laici sumentes tantum Corpus Christi? Et notatur, quod si Sacerdos ponit obicem ad gratiam in susceptione Corporis, si iustificetur per contritionem ante assumptionem Sanguinis, recipiet gratiam. Et an si quis proximè ante medium noctis communit in die Dominica incidenti in Vigilia Natiuitatis Domini, possit statim post medium noctis sacrificare? Et an omnes teneantur sub mortali abstinere se à cibo, & potu aliquo tempore post Missa celebrationem, & Eucharistia assumptionem? Ex p. 9. tr. 7. ref. 24. & in p. 5. tr. 13. ex ref. 129. & in p. 3. tr. 4. ex r. 44. *Quæ hic sunt infra in proximo sequenti tr. de Communionem, ref. 46. 35. & 86.*

Notandum, quod infra in prædicto proximo tractatu sequ. de Communionem, sunt aliqua curiosa difficultates, aliquæ mixtae pro isto tract. de celebratione Missarum, & illo de sacra Communionem, & aliqua alia questiones pertinentes specialiter ad istum tract. tantum, quas omnes ibi reperies in ref. 1. 32. 33. 34. 35. 38. 45. 46. 54. 55. 56. 74. 81. 86. 97. 98. & 101.

Similiter nota, quod in tom. 4. tr. 1. de Altaribus privilegiatis, sunt quamplurime, & diuersa questiones pro Missa celebranda, & modo celebrandi in prædictis Altaribus privilegiatis, & alia singularæ difficultates circa celebrationem Missæ pro aliis diuersis casibus specialibus & non mixtis, quas omnes facillimè ibidem reperies, signanter in ref. 4. 5. 6. & 7. & in ref. 15. vique ad ref. 23. & in ref. 24. 25. 26. 33. 34. 35. 36. 37. 38. & 39. & non in aliis præcatis tractatibus.

Aduerte etiam, quod in tom. 4. tr. 2. de Orator. priuati, totus est plenus difficultatibus, & questionibus pro Missa celebranda in Oratorijs priuatis Cardinalium, Episcoporum, Regularium, Nobilium, Sæcularium, Carcerum, & de licentia, & sine licentia Episcopi, & virtute Bullæ Cruciatæ, quas inuenies in Resolutionibus hic assignatis, & non in alijs prædicti tractatus, videlicet in ref. 1. 3. 4. 5. 6. & ad ref. 9. vique ad ref. 18. & in ref. 20. 21. 22. 23. 24. 27. 28. 31. 34. 37. 38. 40. 42. 47. 48. 49. 52. 54. & 55.

Multa disputantur circa cultum Beatorum pro dicenda Missa, vel commemoratione faciendâ illorum in Missa. Ex p. 4. tr. 4. ex ref. 23. 1. *Quæ nunc inueniuntur in tom. 3. tr. 6. de Horis Canonicis, ref. 91.*

An si dicatur Missa pro diuersis rationibus, & concessionibus Indulgentiarum, possit Sacerdos cum vnicâ Missa duas, tres, quatuor, vel plures animas à peccatis Purgatorij eximere? Ex p. 10. tr. 16. ex ref. 14. *Quæ hic reperitur in tom. 4. tr. 5. de Indulgentiis, ref. 14.*

An si Sacerdos mala fide in Ecclesia polluta celebret, remaneat consecrata? Et notatur Sacerdotem celebrantem in Ecclesia polluta ante reconciliationem non incurere irregularitatem, imò nec suspensionem ab ingressu Ecclesie. Ex p. 6. tr. 6. ex ref. 28. *Quæ hic est in tom. 9. tr. 1. de Immunitate Ecclesie, ref. 139.*

An non solum pro Catechumenis mortuis, sed etiam pro viujs possit Missa offerri? Ex p. 5. tr. 12. ex ref. 9. *Quæ nunc inueniuntur in tom. 4. tr. 5. de Indulgentiis, ref. 39.*

An pro illo, qui mortuus est in duello cum signo contritionis, sed ex defectu Confessarij non fecit confessionem, & sepultus est tamen extra Ecclesiam, & non in loco sacro, possit quis offerre Missam? Et docetur, quod excommunicato non denunciato possit applicari Missa, si ostendat signa contritionis, aut si mortuus est in illis. Et queritur etiam, an pro dictis excommunicatis tolerari liceat publice orare, & sacrificia offerre? Et an

si excommunicatus toleratus petat offerri pro se sacrificia communia, peccet? Et an pro excommunicato iam per contritionem iustificato liceat applicare sacrificium Missæ ante obtentam absolutionem? Et an Sacerdos possit orare pro excommunicatis in Memento Missæ, etiamsi sint denunciati? Et docetur, quid facere debeat Sacerdos, si excommunicatus denunciatus intrat in Ecclesiam, dum Missa celebratur. Et an si quis celebret in Ecclesia à se interdicta, fiat irregularis? Et an excommunicatus excommunicatione minori, si celebret incurrat irregularitatem, vel excommunicationem maiorem? Et an si laicus absoluat ab excommunicatione maiori morientem, queritur an absolutio sit valida, ita ut pro eo quis possit facere Missas celebrare, & communia suffragia offerre? Ex p. 4. tr. 4. ex ref. 192. & ex p. 5. tr. 9. ex ref. 74. 76. & 77. & in p. 3. tr. 4. ex ref. 132. alijs 133. & in p. 5. tr. 9. ex ref. 92. 52. 3. & 7. & in p. 3. tr. 4. iterum ex ref. 132. alijs 133. *Quæ nunc inueniuntur in tom. 5. tr. 1. de Excommunicatione, ref. 66. 137. 139. 140. 211. 136. 2182. 210. & iterum 211.*

An sit peccatum mortale dicere Missam tempore interdicti, ommissa vna circumstantia ex requisitis in cap. Alma mater, ut v. g. facere sacrum apertis ianuis, &c. Et an prohibitus celebrare in loco delicti, possit celebrare, v. g. in Ecclesia PP. Capucinorum, vel Carmelitarum prope Urbem existente? Et an licitum sit celebrare coram personis interdictis? Sed difficultas est, si persona interdicta expelli non possit, quid est faciendum? Et an deficiente Clerico tempore interdicti, possit Sacerdos accipere laicum ad seruendum Missæ? Et an in dicto casu possit celebrare cum duobus Ministris laicis? Et an interdictus ab ingressu Ecclesie possit in Cæmeterio Missam celebrare? Et an interdictus ab ingressu Ecclesie, si in ea celebret, fiat irregularis? Ex p. 5. tr. 10. ref. 66. 65. 88. & 76. alijs 65. 64. 87. & 75. & ex p. 4. tr. 4. ex ref. 123. & in p. 10. tr. 13. ex ref. 2. *Quæ hic reperitur in tom. 5. tr. 4. de Interdicto, ref. 5. 7. 8. 18. 6. & 15.*

An Episcopus possit præcipere Clerico peregrinato sub pena suspensionis, ne dicat Sacrum in itinere, & peregrinatione per aliam Diocesim? Ex p. 3. tr. 5. ex ref. 74. *Quæ hic est in tom. 5. tr. 1. de Excommunicatione, ref. 99.*

An qui suscipit Ordinem sacrum ante legitimam aetatem, vel sine dimissorijs, vel extra tempora, incidat in suspensionem, & si celebret, incurrat irregularitatem? Et an ad incurrendam hanc suspensionem, & irregularitatem requiratur dolus, vel saltem culpa lata, & mortalis, ita ut ignorantia etiam crassa, si affectata non sit, à suspensione & irregularitate excuset? Et an qui ita tamen ordinatus est cum dolo, si tamen postea, facta penitentia, celebret credens id sibi licere sine dispensatione, incurrat irregularitatem? Et notatur recipientem ordinem ante legitimam aetatem posse celebrare, illa completa, sine alia dispensatione. Ex p. 3. tr. 4. ex ref. 191. & 181. alijs 192. & 182. & in p. 5. tr. 10. ex ref. 32. & 34. *Quæ nunc inueniuntur tom. 5. tr. 3. de suspensione, ref. 39. 41. 40. & 43.*

An suspensus ex ordinatione ante legitimam aetatem, si canat Epistolam, vel Euangelium in eadem Missa, incurrat irregularitatem? Et notatur, quod Sacerdos in ordinatione incurrens hanc suspensionem non sit irregularis consecrando simul cum ordinante. Et queritur etiam, an laicus celebrans Missam incurrat irregularitatem? Et an Clericus excommunicatus incurrat irregularitatem, si faciat coram se celebrari? Et an Clericus sodomita sit suspensus, & si celebret, incurrat irregularitatem? Et an, etsi peccatum occultum communit irregularitatem non pariat lege Canonum, ab hac tamen lege excipiantur homicidium, & peccata, quibus est annexa excommunicatio, & censura; nam si in illa celebratur, incurritur irregularitas, & si hac celebratio occulte fiat à suspensio, vel excommunicatio. Et an prohibitus sit Inquisitori Generali Hispaniarum, ut non possit cum Hæreticis

Index Tractatum,

penitentibus dispensare, ut Missam celebrent? Ex p. 5. tr. 10. ex ref. 37. & in p. 4. tr. 2. ex ref. 77. & 57. & in p. 2. tr. 17. ex ref. 69. & in p. 7. tr. 11. ex ref. 48. & in p. 4. tr. 2. ex ref. 48. *Quae hic reperitur in tom. 5. tr. 5. de Irregularitate, ref. 18. 22. 31. 37. 137. & 150.*

De laici, & Ecclesiasticis non Sacerdotibus Missam celebrantibus; & an supradicti abjurare debeant de leui, & de aliis penis, quibus supradicti puniendi sunt, agitur. Et an ad violationem Bullarum Greg. XIII. & Clem. VIII. & Urbani VIII. super hoc, sufficiat vnam Missam semel celebrare? Et an si Sacerdos non consecret panem, aut vinum ex eo, quod sit in peccato mortali, &c. ut in §. ultimo huius Resolutionis casus rarus, & gravis explanatur? Ex p. 4. tr. 7. ex r. 12. Quae hic est in tom. 5. tr. 12. de penis S. Inquisitionis, ref. etiam 12.

An sit simonia recipere aliquid pro labore externo, v. g. iter agere vnius leuca ad dicendum Sacrum, expectare quotidie per horam, vel aliud tempus ad celebrandum, &c. Ex p. 11. tr. 6. ex ref. 34. Quae nunc inuenitur in tom. 5. tr. 7. de simonia, ref. 15.

An Religiosus, qui celebrat aliquas Missas ad intentionem alicuius amici, sciens dictum amicam stipendium pro illis accipere, peccet contra paupertatem, & includatur in Bulla Clem. VIII. Et an qui in ludo lucratus est lectionem aliquarum Missarum, possit pro illis accipere stipendium, vel ille, qui perdidit, teneatur recipere tale stipendium, & solvere, &c. Ex p. 1. tr. 6. ex ref. 9. & in p. 9. tr. 6. ex ref. 24. aliis 25. Quae nunc inuenitur in tom. 7. tr. 3. de paupertate Religiosa, ref. 7. & 61.

An Superiores Regularium, qui non legunt Decreta Urbani VIII. de celebratione Missarum temporibus statutis, sed post aliquos dies, incidant in penas? Et an Regulares in Missis Festorum, quae Episcopus praecipit seruare in sua Diocesi, debeant permutare Ritum suarum Religionum? Sed aduertitur, quod in Concionibus & Lectionibus, quas iidem Regulares ad populum in praedictis diebus habuerint, debent sese conformare Euangelis, & Epistolis, quibus Clerici seculares vniuntur illis festiuis diebus. Et an privilegia Mendicantium sint reuocata per Concilium Tridentinum quoad celebrandum tempore interditi? Ex p. 5. tr. 14. ex ref. 15. & in p. 3. tr. 2. ex ref. 108. & 133. Quae hic reperitur in tom. 7. tr. 1. de Regularibus, ref. 18. 34. & 125.

Quomodo se gerere debeat Episcopus consecratus, qui in celebratione Missae sua consecrationis Hostiam simul, & Calicem consecrat cum celebrante? Et an sit laudabilis talis consuetudo; quod idem est de Sacerdotibus in prima Missa concelebrantibus. Et notatur, quod hic casus olim contingebat in Summo Pontifice, quo solemniter celebrante, Presbyteri Cardinales olim concelebrabant; & idem seruabatur in Sacerdotibus, qui Episcopo rem diuinam solemniter facienti assistebant; sed neuer casus est in usu. Et obicitur de iure diuino esse, ut qui consecrat, simul sumat quae consecrat; ergo si omnes concelebrantes vnamque speciem consecraverunt, omnes debent vnamque speciem sumere, neque in hoc Ecclesia potest dispensare. Et an in supradictis casibus, si Episcopus celebrans Missam, illam quatenus satisfactoriam offerat pro anima Petri, alius vero concelebrans pro anima Pauli, & alius pro anima Antonij, &c. cuiusnam harum trium animarum re ipsa proderit? Et an concelebrantes cum Episcopo integrum fructum illius Sacrificij ex opere operato referant? Et si Episcopus consecratur, & Sacerdotes ordinantur in die Natiuitatis Domini, post sumptam communionem, & facta consecratione cum Episcopo celebrante, an possit postea quilibet eorum dicere duas Missas? Et an sola consecratio Episcopi, vel etiam si tantum sit electus, & confirmatus, tribuat ei privilegium cap. fin. de priuileg. in 6. Altaris portatilis? Ex part. 12. tr. 1. ex ref. 89. 90. 91. 92. 94. & 102. Quae hic reperitur in tom. 4. tr. 8. de consecratione Episcopi, ref. etiam 89. 90. 91. 92. 94. & 102.

Aduertitur, quod Ecclesia non violatur, quamvis excommunicatus non toleratus celebret in ea, nec Altaris, & paramenta sacra polluantur per usum talium excommunicatorum. Etiamque notatur, quod excommunicatus pro cato Sacerdos celebrans in Ecclesia polluta, quae pollutio conuenerit post caprum Canonem; imò tenetur Missam proseguere. Idem est, si excommunicatus denunciatus intret in Ecclesiam in eodem tempore, & non vult egredi. Et tandem docetur, posse celebrari in Ecclesia polluta ad dandum Viaticum moribunda; & seruare in ea Eucharistian pro infirmis. Ex p. 11. tr. 2. ex ref. 22. & 23. Quae nunc inuenitur in tom. 9. tr. 6. de immunitate Ecclesiae, ref. 131. & 144.

An aliquando in aliquo casu, urgente necessitate, qui excommunicatus possit celebrare absque praenotata confessione, vel contritione? Et pro praxi huius questionis curiosum casum in textu huius Resolutionis? Ex p. 1. tract. 12. ex ref. 16. §. vlt. Quae hic reperitur in tom. 1. tr. 3. de Penitentia, ref. 176.

Aduertit, quod in praedicto tom. 1. & tr. 3. de Penitentia sunt quamplurima difficultates, & Resolutiones pro diuersis casibus, qui occurrere possunt, et in illis Sacerdos possit celebrare, si est in peccato, absque praenotata confessione, & qui contingere etiam possunt in ipsius celebratione, & in quibus etiam discutitur, an Sacerdos teneatur, vel non teneatur postea post celebrationem, quamprimum confiteri, &c. nec casus in praedicto tractatu consequentius inuenies, signatur a ref. 140. vlt. ad ref. 190. inclusiue, & in tr. praedictati tom. 1. ref. 33.

An sit licitum sequi vnum horologium quoad ieiunium Ecclesiasticum, & alterum quoad ieiunium naturae pro Missarum celebratione, in ipsius media nocte? Et cursum docetur, quod potest homo species Sacramentalibus sumptis per totam vitam sustentari? Ex p. 10. tr. 15. ex ref. 29. & in p. 11. tr. 6. ex ref. 5. Quae hic sunt in tom. 4. tr. 6. de Ieiunio, ref. 101. & 94.

An Sacerdos, qui ex confessione sibi facta cognouit se peccatum, in quo facturus est Sacrum, esse missum venenum, & non potest aut omitere Sacrum, aut petere aliud vinum sine suspitione reuelata confessionis, nec aliud vinum sic missum sumere, & Deo se commendare, & hoc etiam quamvis Sacerdos esset in mortali statu, non possit confiteri, quia tunc debet providere sibi meliori modo, quo possit de contritione? Ex p. 11. tr. 11. ex ref. 46. Quae nunc inuenitur in tom. 1. tr. 6. de sigillo Confessionis, ref. 123.

An si quis Sacerdotem inuadat statem in Altari, & Diuina celebrantem, an Sacerdos possit intermittere Sacrum, & se defendere, & si cum moderamine inoffensivum occidat, Missam perficere licitum sit ei? Ex p. 5. tr. 4. ex ref. 1. Quae hic reperitur in tom. 8. tr. 1. de Homicidio, ref. etiam 1.

An absolendus sit Sacerdos sub conditione, qui inchoata Missa post introitum, voce amissa, cadens ad introitum rueret? Ex p. 3. tr. 3. ex ref. 2. Quae hic est in tom. 4. tr. 4. de Absolutione sacramentali, ref. 56.

An si ex permissione Diuina anima Patris defuncti sibi appareat, rogetque Missarum sacrificia pro se offerri, an, inquam, filius teneatur sub mortali ad praestandum Missas? Ex p. 9. tr. 9. ex ref. 6. aliis 60. Quae nunc inuenitur in tom. 8. tr. 10. ref. 12.

An haeres constitutus in graui necessitate excesserit a solutione Legati pro Missis celebrandis pro animabus Purgatorij? Et an elemosina largienda pauperibus possit applicari pro Missis celebrandis ad subleuandas animas Purgatorij? Et an Beneficiarius omittens literas Canonicas, satisfaciat si elemosinam non distribuatur pauperibus, sed celebret Missas pro animabus Purgatorij? Ex part. 7. tr. 10. ex ref. 14. Quae hic est in tom. 6. tr. 8. de Testamentis, ref. 58.

TRACTA

TRACTATUS II.

De praecepto Diuino, & Ecclesiastico Sacrae Communionis; atque de caeteris aliis quotidianis Communionibus, & etiam pro articulo mortis. p. 155

- A**N Sacramentum Eucharistiae sit necessarium necessitate medijs ad salutem, ita uideatur praeceptum diuinum positum sumendi hoc Sacramentum? Ex quo inferuntur primo, praeceptum diuinum Eucharistiae sumenda obligare in articulo mortis, etiamsi mors sit violenta, & auctoritate iudicis inflata? | Secundo, in reliqua uita toties quoties tali remedio opus est ad perseuerandam in statu gratiae? Tertijs, quando quis prudenter putat se non amplius habiturum commoditatem in tota uita Eucharistiam sumendi? Et obiter notatur, non esse licitum consecrare in materia dubia? Ex part. 3. tr. 4. & Misc. 1. ref. 95. ibid.
1. An si non adesset praeceptum sumendi Eucharistiam, potuisset quis saluari, si non haberet propositum illam recipiendi? Ex p. 5. tr. 1. 3. & Misc. 1. ref. 28. p. 156
 2. An Haereticus teneatur praecepto communicandi singulis annis, contento in cap. omnis utriusque sexus, de peccatis, & remissis. Et cursum docetur, omnes fideles baptizatos comprehensos esse in praecepto dicti cap. & tantum excludi ab ipso Infideles? Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 33. alijs 32. ibid.
 3. An praeceptum sumendi Eucharistiam obliget Infideles? Et quid de praecepto confessionis? Et an uero Haereticus obligetur praecepto confitendi singulis annis? Ex p. 8. tr. 7. & Misc. ref. 81. p. 157
 4. An pueri tempore, quo sunt capaces recipiendi Sacramentum Poenitentiae, sint etiam capaces recipiendi Sacramentum Eucharistiae? Et cursum docetur, quod pueri non obligantur ad Communionem usque ad 12. annum? Sed inferitur peccare Parentes puerorum, & Confessarios non sinentes illos communicare statim ac peccare nouum? Et docetur, quod pueri non communicantes in Paschate, nec excommunicatione, nec poenitentia ligantur usque ad 14. annum? Ex part. 3. tract. 6. & Misc. 1. ref. 70. ibid.
 5. An pueri tempore, quo sunt capaces recipiendi Sacramentum Poenitentiae, sint etiam capaces recipiendi Eucharistiam? Et obiter docetur ad lucrandum Iubilaeum pueros, qui possunt confiteri, esse etiam ad Sacramentum Eucharistiae admittendos. Ex p. 3. tract. addit. ref. 19. p. 158
 6. An si ex incuria Sacerdotis, dum alios communicat, porrigeret Eucharistiam infanti genuloxo non habenti usum rationis, reciperet gratiam? Et resolutio huius questionis pendet ex illa, an infantes ante usum rationis sint capaces fructus spiritalis, quem Eucharistia ex opere operato conferi? Et an antiquitus fuerit consuetudo in Ecclesia in varijs Prouincijs conferendi Eucharistiam infantibus? Et an si puer, aut aetate nunquam doli capaces iminenti casu Eucharistiam, & comedant, accipiant gratiam, licet non sint capaces manducationis sacramentalis? Ex p. 10. tr. 11. & Misc. 1. ref. 18. ibid.
 7. An qui praesidet impedimento futurum, ut in tempore Paschatis Eucharistiam accipere non possit, teneatur praenire tempus, & illam sumere? Et an ita praeniciens, non sequito impedimento tempore ab Ecclesia constituto, teneatur iterum communicare? Et offeritur, quod qui prauidit se in Paschate a commu-

- nione impediendum iri, non tenetur tempus praescriptum praenire, dummodo intra eum annum semel communicauerit? Ex p. 3. tr. 4. ref. 42. p. 159
9. An qui indignè in Paschate sumpsit Eucharistiam, incurrat in excommunicationem laetam ab Ordinario contra transgressores praecepti Communionis? Ex p. 3. tract. addit. ref. 14. p. 160
 10. An si quis in Paschate Eucharistiam non sumpsit, teneatur postea quamprimum communicare? Ex p. 3. tr. 4. ref. 41. ibid.
 11. An qui in Paschate non communicauit, teneatur statim initio sequentis anni Eucharistiam sumere? Ex p. 5. tr. 13. & Misc. 1. ref. 3. ibid.
 12. An qui in Paschate communicauit indignè, satisfaciatur praecepto Ecclesiae? Et an teneatur statim agere poenitentiam, & iterum communicare? Ex p. 3. tr. 4. ref. 43. p. 161
 13. An praeceptum annuae Communionis adimpleatur per summptionem indignam Eucharistiae? Ex quo inferitur, quod qui indignè communicaret, non incurreret poenitentiam, uel censuras Ecclesiasticas, quae contra transgressores huius legis imponerentur. Et an prauidens se impediendum esse a Communionem tempore Paschali, teneatur Communionem praenire? Et quid si post Dominicam Resurrectionis credis impediendum esse a Communionem, an obligeris Hebdomada Sancta communicare? Et an si alicubi (ut est in Hispania,) adfit privilegium implendi praeceptum annuae Communionis per totam Quadragesimam, teneatur quis in illo tempore sumere Eucharistiam, si prauideat non posse illam sumere tempore Paschali? Ex part. 11. tract. 7. & Misc. 7. ref. 29. ibid.
 14. An excommunicati, suspensi, & interdicti excusentur a praecepto annuae Communionis? Et an si possint absolui, & nolint absolui eo fine, ut non communicent in Paschate, peccent contra praeceptum? Et an qui sumeret Eucharistiam uno, aut altero die ante, aut post quindecim dies Paschales designatos pro adimplerione praecepti, adhuc satisfaciatur praecepto? Et an qui non communicauit in illis quindecim diebus assignatis ab Ecclesia pro adimplendo praecepto annuae Communionis, teneatur amplius communicare? Vel an elapso anno, teneatur etiam sub praecepto communicare? Et an si quis communicauit ex deuotione in Natali Domini, & postea transgressus est praeceptum in Paschate, an possit expectare usque ad sequens Natale, in quo annum complet? Et quid, si non communicauit a Ianuario usque ad Pascha? Et quid si communicauit post Ianuarium ante Pascha? Ex part. 11. tract. 7. & Misc. 7. ref. 14. p. 162
 15. An si quis in Paschate sumat Eucharistiam in Ecclesia Cathedrali, satisfaciatur praecepto? Ex p. 9. tr. 9. & Misc. 4. ref. 65. alijs 64. p. 163.
 16. Quidam conuersus, seu laicus Religiosus sumpsit tempore Paschali Eucharistiam a Sacerdote sua Religionis simul cum ipso commorante in viridario eiusdem Religionis, quaesierunt an satisfaceret praecepto annuae Communionis? Quod est quaerere, an Regulares qui communicant more laico, teneantur ut impleant praeceptum Paschalis Communionis, illam sumere de manu proprii Praelati, cum ipse sit proprius Sacerdos ipsorum? Et docetur Regulares posse ministrare Eucharistiam pro praecepto Ecclesiae aduenis, & peregrinis, qui nullum domicilium habent. Item operarijs, qui conuentionem faciunt per aliquod tempus ad laborandum in Conuentu, & Parochia carent. Item seruis, & famulis, & famulo non soluto possunt ministrare Eucharistiam tempore Paschali pro adimplerione praecepti, & in articulo mortis Viaticum, Extremam Vnctionem, & sepulturam. Sed difficultas est, an saeculares communicantes tempore Paschatis in Ecclesia Cathedrali, satisfaciatur praecepto. Et notatur, quod Religiosi possunt ex privilegio ministrare

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

Index Tractatum,

- nistrare Eucharistiam extra tempus Paschale, & sumendi Viaticum, & possunt dare Viaticum, quando non potest expectari Parochus, aut consensus eius, & in dicto casu datur regula ad hoc magis securè faciendum. Et tandem firmatur, quod tacita licentia, & rari habito Parochi, etiamsi sit de futuro, sufficit ad validè, & licitè ministrandam Sacram Eucharistiam, & Extremam-Vnctionem; secus de matrimonio, & confessione. Ex p. 11. tr. 7. & Misc. 7. ref. 28. p. 164
17. An Regulares ex privilegio possint ministrare laicis Eucharistiam pro adimplendo precepto annua Communionis? Et quid pro aduenis, & peregrinis? Ex p. 11. tr. 7. & Misc. 7. ref. 4. p. 169
18. Referuntur aliqua opiniones circa Regulares in ordine ad administrandam Eucharistiam secularibus tempore Paschatis, & in articulo mortis, & etiam familiaribus, & servis sibi actualiter sibi servantibus, & intra Monasterium commorantibus, & etiam extra Monasterium degentibus? Ex p. 11. tract. 2. & Misc. 2. ref. 16. p. 166
19. An Sacerdos Regularis tempore Paschali possit ministrare Eucharistiam secularibus, ut adimplant preceptum Ecclesiasticum annua Communionis? Ex p. 2. tr. 14. ref. 73. p. 168
20. An seculares satisfaciant precepto Communionis Paschalis, si sumant Eucharistiam in Ecclesiis Regularium? Et explanatur, privilegia Regularium non interire per non usum, nisi post centum annos? Ex p. 6. tr. 7. & Misc. 2. ref. 58. ibid.
21. An Regulares virtute suorum privilegiorum possint ministrare Eucharistiam aduenis, & peregrinis in die Paschatis ad implendum preceptum annua communionis? Vel an teneantur supradicti confluere ad Ecclesiam cathedralem, & Matricem pro adimplendo precepto communionis? Et notatur, quod servus, & domesticus intra conuentum degentibus in morte, & in die Paschatis possunt Religiosi ministrare Eucharistiam, Extremam-Vnctionem, & Confessionem. Et idem dicendum est de famulo coniugato, qui nocte dormit extra conuentum, an si intra conuentum sit in articulo mortis, possit illi dari Extrema-Vnctio, secus verò si moritur extra conuentum. Etiamque aduertitur, quod Religiosus, qui cum licentia certò presumpta, & moraliter certa Parochi alieni ministrat Eucharistiam in articulo mortis, & in die Paschatis, non peccat, nec incurrit censuram. Ex p. 3. tr. 2. ref. 12. p. 170
22. An Regulares possint sine incurfione censurarum ministrare Eucharistiam in die Paschatis ad implendum preceptum Equitibus Ierosolymitanis, D. Iacobi, Alcantara, Calarava, &c. Et cursum inferitur idem dicendum esse de Sacramento Extreme-Vnctionis. Et supponitur non licere sub pena excommunicationis Papalis Regularibus iure communi ministrare Eucharistiam, & Extremam-Vnctionem sine licentia Parochi. Possunt tamen ministrare Eucharistiam extraneis Religiosis, etiam tempore Paschatis adimplentem precepti Communionis, quando absunt à loco, ubi sunt eorum Pralati. Et docetur Equites Ierosolymitanos esse verè Religiosos, & posse confiteri cum Confessario non approbato ab Episcopo. Et quid de aliis Equitibus D. Iacobi, Alcantara, Calarava, &c. Et notatur Regulares sine incurfione censuræ posse in multis casibus prabere secularibus Eucharistiam pro adimplendo precepto tempore Paschatis, & in corpore cuius Resolutionis assignantur quinque casus pro praxi huius questionis. Et etiam queritur, an Parochus deficiente, aut nolente per se Eucharistiam ministrare, nec licentiam concedere, possint Religiosi illam secularibus porrigere ad implendum annua Communionis preceptum. Et aduertitur posse Regulares ministrare Eucharistiam tempore Paschatis suis familiaribus. Et queritur, an hoc privilegium extendendum sit ad famulos coniugatos dormien-
- tes noctu extra Monasterium? Et notatur Regulares posse hospitibus secularibus, si in eorum Monasterio infirmetur ad mortem, ministrare sacrum Viaticum, Extremam-Vnctionem, & sepulturam in suis Ecclesiis absque licentia Parochi, & ex pluribus Pontificis privilegiis. Ex p. 10. tr. 11. & Misc. 1. ref. 1. ibid.
23. An Episcopus possit prohibere Regularibus, ne ministrant Sacramentum Eucharistia in die Paschalis? Et notatur per diem festum Paschalis Resurrectionis Dominica non intelligi solum diem Paschalis, sed totum tempus, quo currit preceptum Ecclesiasticum annua Communionis. Et an fuerit usu receptum privilegium Regularibus concessum, ut possint ministrare familiaribus Eucharistiam, ut impleant preceptum Communionis? Et notatur, quod Iesuite habent amplissima privilegia circa Confessionem, & Prædicationem, sed non sim aduertitur, solum Curia esse contrariam. Ex p. 9. tr. 9. & Misc. 4. ref. 27. p. 171
24. An si quis sumpsit Viaticum, v.g. Feria sexta Hebdomada Sanctæ, si postea non moriatur extra tempus Paschale, vel conualescat, teneatur iterum Eucharistiam sumere ad satisfaciendum precepto annua Communionis? Et quid si in prædicto casu, vna die ante Dominicam Palmaram talis infirmus sumpsit Viaticum, an detur parvitas materia in isto casu, ut ex illa Communione satisfaciatur etiam precepto Paschali Communionis? Et inferitur, quod si Petrus in passionem iniungeretur, ut intra quindecim dies communicaret, & alias vouisset, ac simul præcepisset Prælatus intra eodem Communionem facere, & si cum eisdem circumverit dies Paschalis Communionis, tenebitur ad quadruplicem Communionem faciendam intra illos quindecim dies; nam cum vnica Communionem illi obligantibus satisfacere non potest. Sed cursum docetur, quod vno, atque eodem actu potest quis satisfacere pluribus præceptis. Ex p. 10. tr. 11. & Misc. 1. ref. 39. p. 173
25. An Sacerdos, qui ministrat aliis cum peccato mortali in Missa, vel extra Missam Sacram Eucharistiam, peccet mortaliter? Ex p. 2. tr. 14. ref. 1. ibid.
26. An qui ministrat Eucharistiam in peccato mortali peccet mortaliter? Ex p. 3. tr. addit. ref. 5. p. 174
27. Quidam Sacerdos Capellanus cuiusdam Parochi existens in peccato mortali ministravit per multos menses agrotis Sacram Eucharistiam: queritur, an tunc in tali administratione peccauerit mortaliter? Ex p. 2. tr. 17. & Misc. 3. ref. 13. ibid.
28. An qui ministrat Eucharistiam peccatori, peccat duplici peccato? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 10. ibid.
29. An in dubio, utrum peccator sit publicus, vel occultus, danda sit ei Eucharistia? Ex p. 4. tr. 3. ref. 1. ibid.
30. An si Sacerdos sciat ex confessione aliquod delictum alicuius non emendatum, si occultè petat Eucharistiam, sit illi deneganda? Et deducitur, quod Siqillium Confessionis ita obligat, ut finita ea, neque cum ipsi peccatore possimus amplius de illa loqui, nisi de specialis licentia illius; & non solum loqui, sed neque etiam vultu, aut factis exprobrare peccata illius peccatoris. Ex p. 3. tr. 4. ref. 46. ibid.
31. An liceat ministrare peccatori scienti, & petenti sibi dari Hostiam non consecratam ad sacrificium propitiæ, & graue damnum vitandum? Et an debeat in talis casu proponere Hostiam consecratam adorantem, & à tergo post illam non consecratam, ita ut Hostia consecrata nec videatur, neci adoretur, vel postea consecrata nec videatur, neci adoretur, vel postea Sacerdos saltem simulare se Eucharistiam in os illius remittere, licet ad hoc facere non teneatur? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 47. p. 175
32. An possit aliquis ita accedere ad Eucharistiam, ut non accipias gratiam, neque peccatum committat? Et inferitur, quod quamvis hoc Sacramentum per se primo sit institutum à Christo ad conferendam primam gratiam, sed ad conferendum augmentum illius, tamen in

& Resolutionum.

duobus casibus illam conferre, & peccatum mortale remittere, ac dolere potest. Ex part. 3. tr. 6. & Misc. 2. ref. 98. ibid.

33. Quando communicanti confertur gratia sacramentalis? Et pro praxi huius questionis proponitur diversus casus in textu huius Resolutionis. Et notatur Eucharistiam non causare gratiam toto tempore, quo est in stomacho, sicut nec toto tempore manducationis? Etiamque aduertitur, nullo modo aliquem recipere maiorem gratiam, quia sumit maiores, aut plures Hostias. Ex part. 3. tr. 6. & Misc. 2. ref. 96. p. 176

34. An detur maior gratia sumentibus duas species, quam sumentibus unam? Ex p. 3. tr. 6. & Misc. 2. ref. 97. ibid.

35. An Sacerdotes sumentes speciem corporis, & sanguinis Christi, recipiant maiorem gratiam quam laici sumentes tantum corpus Christi? Et an si accidat, quod Sacerdos ponat obicem in sumptione corporis Christi, si ante sumptionem sanguinis reddatur in gratia, ex sumptione sanguinis recipiat gratiam? Ex p. 5. tr. 13. & Misc. 1. ref. 29. p. 177

36. De communione quotidiana? Et notatur non esse definitum iure Diuino positum, an saepius uno die liceat communicare; sed tantum Ecclesia prohibet Communionem iterari eodem die? Ex p. 11. tr. 7. & Misc. 7. ref. 1. ibid.

37. An Eucharistia possit sumi quacunque hora diei? Ex p. 11. tr. 7. & Misc. 7. ref. 2. p. 179

38. An Sacerdos existens in peccato mortali possit sine peccato mortali sumere Eucharistiam, ne perueniat in manus Hæreticorum, non tamen sumendo illam, sicut sanum fideles, nempe communicando, sed solummodo abscondendo, ac si in aliquo foramine recederet? Et notatur, quod si periculum sit, ut Eucharistia perueniat, vel male tractetur ab Hæreticis, vel Infidelibus, possit sumi à non ieiuno, etiam laico, si Sacerdos desit? Et an etiam, praesente Sacerdote, possit laicus in tali casu illam accipere? Ex part. 1. tr. 6. & Misc. 6. ref. 2. ibid.

39. An Sacerdos extra casum necessitatis possit pro deuotione tantum, si non adsit alius Sacerdos, administrare sibi Eucharistiam, secluso scandalo? Idem est dicendum de Diacono, si non adsit Sacerdos, vel alius Diaconus, qui illi ministrare Eucharistiam ex deuotione. Et in praedicto primo casu, praesente Diacono, an debeat Sacerdos potius Eucharistiam sumere ex manibus Diaconi, quam ex propriis? Ex p. 1. tr. 7. & Misc. 7. ref. 42. p. 181

40. An Sacerdos possit communicare seipsum extra Missam? Et an hoc non solum in casu necessitatis, sed etiam deuotionis causa? Et in talibus, si adsit Diaconus, an possit Sacerdos communicare se ex eo, quod Sacerdos debet propriis manibus se ipsum communicare, quando Diaconus illi Sacramentum defert tempore mortis? Ex p. 2. tr. 14. ref. 53. p. 182

41. An dictus Sacerdos in tali casu possit se communicare qualibet hora diei post meridiem? Ex p. 2. tr. 14. ref. 54. ibid.

42. An Sacerdos corpus Christi ab alio Ministro pro deuotione, seu in die Parasceues sumens debeat solum Ecclesiastico precepto adhibere, cap. Eccles. distinct. 23. Et an huiusmodi Decretum sit usu abrogatum? Ex p. 2. tr. 14. ref. 20. ibid.

43. An recipiens Eucharistiam contra preceptum aliquod humanum committat duo peccata, unum contra prohibitionem illam, alterum quia communicat indigne? Et an hac circumstantia sit explicanda in confessione? Et deducitur, an dupliciter peccet, qui se ingurgitat, quo tempore erat indiditum ieiunium; nam & temperantiam, & Ecclesiasticam ieiunij legem violat? Ex p. 5. tr. 13. & Misc. 1. ref. 62. ibid.

44. An qui accedit ad communionem cum distractione voluntaria, aut cum affectu alienius peccati venialis, communicando peccet venialiter? Ex p. 3. tr. 4. ref. 31. p. 183

45. An quis possit in die Veneris Sanctæ communicare? Et notatur licere indiscriminatim omnibus Sacerdotibus in die Sabbati Sancti priuatim celebrare, & qui voluerit in dicta die Missam celebrare, & ante solemnem, poterit Missam Sancti in ea die contingentis, aut votiuam aliquam celebrare? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 237. ibid.

46. Quidam Episcopus volebat punire Parochum, qui ministravit Eucharistiam aliquibus in die Veneris Sanctæ, quasuis à me Amistes ille, quid sentirem? Et queritur, an sit licita administratio Eucharistia in die Parasceues, secluso scandalo? Et notatur, non posse Episcopum punire Sacerdotem, qui secluso scandalo, & secreto Missam priuatam dixit in Sabbato Sancto, & an sit licitum in illa die celebrare, & in tali casu non sit necessaria licentia Episcopi, & quam hora dicenda sit? Et an nemini licitum sit Feria quinta in Cæna Domini post finitum Sacrificium solemne illius diei, & Sacramentum reconditum priuatim celebrare, tamen si ante ea licitum sit? Et inferitur, quod si in Sabbato Sancto acciderit Festum Annuntiationis B. Virginis, possit Episcopus ordinare, ut in singulis Ecclesiis Missa celebrentur. Ex p. 9. tr. 7. & Misc. 2. ref. 24. p. 184

47. An laici in Missa Natiuitatis Domini, qua post mediam noctem canitur, vel in aliis, que statim postea dicuntur, possint Sacram Eucharistiam sumere? Et cursum docetur sacram Communionem posse recipi qualibet hora diei, etiam post meridiem. Et aduertitur Regulares ex privilegio celebrando ferme tribus horis ante auroram, posse tunc in suis Missis, si velint, licite laicis Sacram Eucharistiam ministrare. Ex part. 9. tr. 7. & Misc. 2. ref. 43. p. 185

48. An si quis post pollutionem voluntariam, vel fornicationem postea confiteatur, peccet tamen venialiter sumendo Eucharistiam intra unum diem sine aliqua iusta causa? Et an sit peccatum accedere ad recipiendum Sacramentum Eucharistia ante diem integrum post quocumque peccatum mortale, etiamsi homo sit de illo contritus, & confessus? Ex p. 3. tr. 4. ref. 30. ibid.

49. An post pollutionem voluntariam, si eodem die peccatis confiteatur, faciat contra consilium Rubricæ Missalis sumendo Eucharistiam, & peccet venialiter? Ex part. 5. tr. 13. & Misc. 1. ref. 65. p. 186

50. Vtrum sit licitum coniugatis die habita copula Eucharistiam sumere, vel sit minus, vel magis expediens? Et docetur ex Sancio, quod habenti pollutionem nocturnam non est consulendum abstinere ab Eucharistia suscipienda, praesertim si causa non fuisset voluntaria, imò etiamsi fuisset voluntaria, vel fornicationem aliquis nocte commississet, & ab ea confiteretur. Etiamque inferitur inualidum esse votum de non communicando die habita copula. Et an supposito, quod quis nolit curare distractionem expellere, non sit sanum consilium non communicare? Ex p. 3. tr. 6. & Misc. 7. ref. 71. ibid.

51. An sit culpa venialis eodem die Communionis ad uxorem accedere voluptatis causa? Et an sit culpa venialis accedere ad Eucharistiam post pollutionem, aut copulam carnalem, quam aliquis absque peccato mortali passus fuerit, vel habuerit? Et an saltem sit peccatum veniale accipere Eucharistiam absque alia iusta causa post pollutionem voluntariam, aut fornicationem noctis precedentis, etiam confessione premissa? Et quid si adest menstruum, aut lepra? Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 34. aliàs 33. p. 187

52. An post susceptam Eucharistiam in eadem die sit peccatum veniale petere debitum causa captanda voluptatis? Et an sit eadem ratio de copula habita ante sumptionem Eucharistia? Ex p. 6. tr. 6. & Misc. 1. ref. 14. p. 188

53. An Sacerdos Chiragra impeditus possit ministrare Eucharistiam non pollice & indice, sed aliis digitis? Et de aliis dubiis circa ministracionem Eucharistia agitur. Primo, an Sacerdos ministrans Eucharistiam extra Missam

Index Tractatum,

sam omittendo ceremonias, ut luminis accensio, confessio-
 nis generalis, absolutio nis venialium, &c. peccet mor-
 taliter, si absque ulla causa illas ceremonias omittat?
 Secundo, an Sacerdos possit deferre Eucharistiam mor-
 ribundo valde festinanter currendo? Tertio, an Sacer-
 dos possit vebi equo ad prabendum Viaticum moribundo
 longe distanti, & in hoc casu aliqua aduertuntur, quae
 contingere possunt in praxi? Et infertur, an Sacerdos
 non ieiunus possit Missam celebrare ad communican-
 dum alium, vel seipsum in articulo mortis? Quarto,
 an laicus in articulo mortis, si non adstet alius Minister,
 possit non solum ipse cum suis manibus sumere Viati-
 cum, sed etiam illud aliis ministrare? Quinto, an cum
 infirmus particulam deglutire non possit, Sacerdos possit
 illam ponere in cochleari argenteo cum paruo iure etiam
 calido, ut ita infirmus facilius in stomachum transmi-
 rat, vel saltem hoc possit fieri intra parum aquae, vel
 vini, si aliter non possit infirmus particulam deglutire?
 Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 80. ibid.

54. An si cadat super barbam alienius Hostia, vel frag-
 mentum, sit ipsa barba lauanda? Et quid, si sanguis
 cadat super barbam Sacerdotis? Ex p. 10. tract. 12. &
 Misc. 2. ref. 10. p. 189

55. An si particula cadat super manum, v.g. commu-
 nicantis, sint virtute Rubricae Missalis manus lauanda,
 & aqua in Sacramentum infundenda? Et quid, si
 cadat super vestem Monialis, vel in terra, tabula,
 panno prophano, vel aliqua alia re, vel super bar-
 bam communicandi, vel si laicus particulam sus-
 tulerit in terra, &c. Et quid est faciendum, si in supra-
 dictis locis, & partibus ceciderit aliquid de sanguine?
 Et quid, si ex Hostia, vel Sanguine aliquid ceciderit
 in panno sacro, videlicet super maniculam Albae,
 Mappam, linteum, seu pallam, &c. Ex part. 10.
 tract. 13. & Misc. 3. ref. 49. p. 190

56. An dubius, si sit duodecima hora noctis, comedat,
 possit manē communicare, vel si sit dubius, si comederit
 post mediam noctem? Ex quibus infertur non solum
 in materia stricta, & propria iustitiae, sed etiam in
 aliis materiis esse meliorem conditionem possidentis,
 quando superuenit dubium? Ex part. 10. tract. 12. &
 Misc. 2. ref. 17. p. 191

57. An deum paruitas materia respectu temporis excu-
 sans à mortalitate, si quis comedat post mediam noctem, &
 postea sumat Eucharistiam? Et dubitatur, quantum
 temporis in tali casu possit haberi pro minimo? Et ad-
 uertitur, quod cum media nox sit tunc & completus an-
 tecedens dies, quando Sol incipit ascendere ad nostrum
 hemisphaerium, si quis noctu ex aspectu stellarum, vel
 aliunde sciret cognoscere eandem mediam noctem, &
 tempus paruum illud, in quo sol nostro hemisphaerio ac-
 cedere incipit, licet ante illud tempus sonuissent omnia
 horologia loci, potest absque fractione ieiunij naturalis
 sequentis diei comedere, & bibere usque ad illud tem-
 pus, in quo nouit solis ascensum incepisse. Et an deum
 paruitas materia quoad cibum, & potum in Ordine ad
 sumptionem Eucharistiae? Et utrum cadens in flumen,
 & demersus casu, & violenter deglutiat, & trahit
 in stomachum aquam siue in parua, siue in magna
 quantitate, si siue statim totaliter ejiciat, siue non,
 censeri debeat ieiunus, ac possit recipere Eucharistiam?
 Et infertur deglutientem casu, & violenter, & praeter
 intentionem globulum ex saccharo, vel alium cibum,
 aut potum sibi dormienti, vel non aduertenti in os aper-
 tum, & guttur ab altero immissum, censeri ieiunum,
 ut possit communicare, vel celebrare eodem die, sicut
 cum attrahitur ad stomachum mista, aut aliud animal
 ex improviso intrans in os apertum. Idem est, si ali-
 quid descenderet ab extra, etiam alienius quantitate,
 ita quod homo non perciperet, vel intenderet illud de-
 glutire, sed sicut salina descenderet in stomachum, non
 impedit Communionem? Et tandem notatur, quod

qui credens esse mediam noctem communicauit, potest
 post mediam noctem iterum communicare, etiam post
 priorem Communionem cibum sumpserit, dimissa
 ante mediam noctem? Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 80.
 alias 48. p. 192

58. An in articulo mortis tempore pestis tenentur
 robus Eucharistiam infirmis ministrare? Ex p. 5. tr. 3.
 ref. 53. p. 194

59. An Sacerdos mutus possit tempore necessitatis E-
 charistiam ministrare? Ex p. 5. tr. 6. ref. 18. ibid.

60. An in articulo mortis, si alius non adstet, possit
 sumi Eucharistia à Sacerdote excommunicato non
 tim, vel publico clerico percussore? Ex p. 5. tr. 3.
 ref. 49. ibid.

61. An in articulo mortis absente Parocho, si particula
 est in mora, licitum sit Religiosis ministrare Viaticum?
 Et an in tali casu, adueniente Parocho, recitari ieiunij
 iterum Eucharistiam ab illo recipere? Et apponitur,
 quod Religiosi contrahunt Papalem excommunicationem,
 quia Clericis, aut laicis Sacramentum Extrema-
 Vntionis vel Eucharistiae ministrant, vel ministrant
 eorum solemnizant, non habita prius Parochia licentia
 speciali. Sed notatur primò hoc non procedere in Re-
 giosis ministrante Eucharistiam alteri Religioso, quia
 tumvis in eo peccaret. Secundo, Religiosus bene facit
 procedentem, vel etiam cum ignorantia, & pre-
 bentem hoc Sacramentum Eucharistiae laico ex in-
 sumpto consensu Pastoris, non incurrit censuram.
 Tertio, non incurrit censuram Religiosus, qui in ne-
 cessitate ministrat hoc Sacramentum infirmo, quia
 delictet abest Pastor, vel quamvis adstet, si infirmus
 infirmo Viaticum. Ex p. 5. tr. 3. ref. 51. p. 195

62. An liceat Regularibus in articulo mortis praeter
 secularibus Viaticum, si abstinet propriis Parochis, &
 an tibi egrotanti, & ex deuotione communicanti
 Religiosus Eucharistiam ministrare, sed non per
 vicios, & plateas solemniter deferre Eucharistiam?
 notatur, quod solis Religiosis Clericis, aut laicis com-
 municare presumentibus est statuta excommunicatio
 ipso facto incurrenda, soli Sedi Apostolicae reserua-
 ad quam non incurrendam sufficit quacumque igno-
 rantia, vel causa probabilis: nec hoc excommunicatio
 contrahitur, si vel Religiosis aliis Religiosis, etiam in
 licentia suorum Praetorum, vel Clerici secularis, aut
 laicis, vel Religiosis hoc Sacramentum administrantibus
 Etiamque aduertitur, quod huius Eucharistiae adminis-
 tratio non requirit antecedentem inuisitationem, sed
 sufficit quacumque probabilis spes futura salutis
 animae; unde Sacerdos, qui sine inuisitatione bene animae
 exerecet, non incurrit irregularitatem. Ex p. 5. tr. 3.
 & Misc. 4. ref. 64. alias 63. ibid.

63. An in articulo mortis Regulares possint ministrare
 Viaticum suis familiaribus sine licentia Praetorum?
 Idem est de Sacramento Extrema-Vntionis. Et
 est dicendum de aliis quibuscumque infirmis, etiam in
 articulo mortis constitutis ubique, an in casu necessitatis
 possint Regulares illis supradicta Sacramenta mini-
 strare? Ex p. 5. tr. 3. ref. 52. p. 196

64. An Sacerdos in articulo mortis debeat sibi ipsi
 ministrare Eucharistiam, si Diaconus adstet, vel si Dia-
 conus possit propriis manibus in os Presbyteri Eucharis-
 tiam immittere? Ex p. 5. tr. 3. ref. 48. p. 197

65. An si non extet Sacerdos sed tantum Diaconus, possit
 iste in magno Festo Eucharistiam sibi, & aliis mini-
 strare. Non est dubitandum in extrema necessitate,
 in articulo mortis posse Diaconum Viaticum ministrare.
 Et docetur, quod si Parochus, vel Episcopus, vel
 Summus Pontifex ex iniquitate noller concedere iurisdictionem
 Diacono, ut in articulo mortis communicari
 tum, possit in tali casu Diaconus deferre Sacramentum
 infirmo moribundo ex voluntate, & commissum. Clerico
 Sed quid est dicendum de laico, potestne in articulo

& Resolutionum.

- mortis, absente Sacerdote, se ipsum, vel alios communicare? Et inferitur, quod in casu necessitatis potest laicus, & debet corpus Christi tangere, ut si in aliquo loco immundo iaceret. Et cursum docetur, quod si laicus existens in peccato mortali deferat ad infirmum in articulo mortis Eucharistiam, non peccat mortaliter? Ex p. 3. r. 6. & Misc. 1. r. 3. 8. alia 39. ibid.
66. An in casu extremae necessitatis, si Minister idoneus non adsit, possit laicus se ipsum communicare? Et in articulo mortis, & in dicto casu, an possit laicus alii Viaticum ministrare? Et notatur, quod si magnum festum adsit, & Sacerdos sacrificare non possit, possit quidem in tali casu, scandalo cessante, ex Sacrario Eucharistiam accipere, & seipsum communicare, si alius Sacerdos non adsit, & hoc etiam praesente Diacono? Ex p. 3. r. 4. r. 47. p. 198
67. An laicus in articulo mortis, si Sacerdos non adsit, possit seipsum communicare, & alios? Et deducitur quod propter periculum irreverentiae potest laicus Eucharistiam tangere, ne Eucharistia veniat in manus Infidelium, &c. Et docetur laicum ministrantem in tali casu Eucharistiam moribundo in statu peccati mortalis non peccare mortaliter, nec etiam Sacerdotes ministrantes Eucharistiam in peccato mortali, non peccare mortaliter. Et cursum inferitur, an Sacerdos possit sine veste sacra, & extra officium Missae Sacramentum Eucharistiae consecrare, ut aegrotus moribundus impleat praecipuum divinum sumendi in articulo Viaticum? Ex p. 3. r. 3. r. 47. p. 199
68. An si sit praesens Parochus, vel alius Sacerdos, & nolint communicare infirmum existentem in periculo mortis, possit laicus, supradictis remediis, & prohibentibus, infirmo Sacram Communionem porrigere? Et an in hoc casu Diacono tantum, & non laicis hoc permittitur? Et docetur non posse fieri legem, quia statuitur, quod neque in casu necessitatis extremae possit laicus Eucharistiam ministrare. Et inferitur, quod Regularis, vel alius Sacerdos possit ministrare infirmo Viaticum, si Parochus praesens nolit illud ei ministrare, nec ad hoc illi licentiam concedere. Etiamque advertitur infirmum qui suscipit praecipuum sumendi Viaticum e manibus sui Parochi, posse ab illo, vel aliis post aliquos dies in eadem infirmitate recipere Eucharistiam, etiam non ieiunium. Et notatur non esse mortale, si laicus existens in mortali reverentia, & honoris causa Eucharistiam de-volvetur. Ex p. 11. r. 7. & Misc. 7. r. 43. ibid.
69. An qui sumpsit Eucharistiam tempore Paschatis, teneatur sub mortali illam sumere in articulo mortis? Et notatur, quod adest praecipuum divinum, quod obligat sumendi Eucharistiam tempore mortis, etiam tempore Paschatis fuerit sumpta. Ex p. 5. r. 3. r. 42. p. 201
70. Infirmus in articulo mortis quoniam praecipuum teneatur Viaticum sumere, & si illud non sumat, an peccet tantum venialiter? Et an infirmus, qui semel Eucharistiam sumpsit in anno, si illam in mortis articulo omittat ex negligentia, peccet? Et queritur, quando ergo lex divina suscipiendi Eucharistiam, si non in mortis articulo, obliget? Et pro praxi huius ultime difficultatis alij casus adducuntur in §. Quandonam, huius Resolutionis. Et notatur, etiam seclusa aliqua Ecclesia determinatione, omittentem per tres, vel quatuor annos Communionem, praecipuum Divini reum esse, & illum infringere, quamvis alij aiunt, seclusa determinatione Ecclesiae, nullius peccati reum esse, qui toto vita tempore usque ad mortis articulum, vel periculum omittit Communionem. Et an Eucharistia sit medicum necessarium ad salutem? Ex p. 9. r. 9. & Misc. 4. r. 47. alia 46. p. 202
71. An qui paulo ante, v. g. 8. vel 15. dies communicaverit, teneatur iterum in articulo mortis communicare? Ex p. 5. r. 3. r. 41. p. 203
72. Quidam infirmus antequam in mortis periculum incidit, Sacram Eucharistiam ex devotione sumpsit: quare teneatur iterum communicare? Et an qui in Pascha communicavit, si in articulo mortis non communicet ex negligentia quadam sine contemptu, peccet mortaliter? Et cursum docetur non esse mortale omittere Eucharistiam in articulo mortis, nisi adsit contemptus? Ex p. 3. r. 4. r. 40. p. 204
73. An qui sumpsit Eucharistiam mane, & post prandium incidit in periculum mortis, possit iterum Eucharistiam sumere? Et an qui paulo ante articulum mortis sumpsit Eucharistiam, maneat liber ab obligatione praecipuum sumendi Eucharistiam pro eo articulo? Ex p. 4. r. 4. & Misc. r. 197. ibid.
74. An qui mane communicavit, vel Missam dixit, & postea eodem die incidit in periculum mortis, possit adhuc non ieiunus Sacram Viaticum sumere? Et an in tali casu non solum possit, sed teneatur talis iterum Eucharistiam sumere, siue mors sit naturalis, siue violenta? Et an sit praecipuum divinum de sumenda Eucharistia in articulo mortis, vel an hoc praecipuum non sit divinum? Et asseritur, quod quando concurrunt duo praecipua, maius praeponderat, & est anteponendum, ut est in supradicto casu, in quo concurrunt praecipuum divinum de sumenda Eucharistia, & praecipuum Ecclesiasticum de ieiunio, & non sumenda Eucharistia bis in die. Et docetur eum, qui tempore Paschatis communicavit, amplius non teneri, secluso scandalo, in articulo mortis communicare. Ex p. 5. r. 3. r. 33. ibid.
75. An qui mane Missam dixit, vel Sacram Eucharistiam sumpsit, si post prandium incidat in articulum mortis, possit eodem die iterum communicare? Et notatur in articulo mortis toties ex praecipuum Eucharistiam esse sumendam, quoties post sumptionem amissa est gratia per peccatum mortale. Ex p. 6. r. 6. & Misc. 1. r. 18. p. 206
76. An qui in articulo mortis sumpsit Viaticum, teneatur iterum illud sumere, si peccavit mortaliter? Ex p. 5. tract. 3. r. 43. p. 207
77. An si quis in articulo mortis recipiat a suo Parocho Viaticum, & postea lapsus est in peccatum, si iterum illud peteret, deberet Parochus ministrare? Et explanatur, quando in eadem infirmitate possit infirmo non ieiunio, qui recipit Viaticum, iterum Sacram Viaticum ministrari? Ex p. 11. r. 6. & Misc. 6. r. 17. ibid.
78. An reus ad mortem damnatus, si pridie Eucharistiam ex devotione sumpsit, possit in ipso die supplicij denuo illam sumere, si cibum ex inadvertentia sumpsit? Et quid si forsitan cibum aduerens sumpsit, si postea penitens facti vellet communicare? Et docetur sanum damnatum ad mortem, si iudex nollet expectare, posse, imò debere Eucharistiam non ieiunum accipere eodem die supplicij, si ieiunus non possit. Sed advertitur eodem die plecendum capite teneri ieiunare, donec sumpserit Eucharistiam, modo ieiunare possit absque notabili incommodo, sicut etiam aegrotus, si commodè potest, tenetur accedere ieiunus ad Eucharistiam sumendam. Et asseritur duobus, aut tribus diebus, imò & pluribus sequentibus, si adhuc persuevat mortis articulus, vel periculum, posse infirmum non ieiunum communicare. Ex p. 9. r. 6. & Misc. 2. r. 41. alia 42. p. 208
79. An ille, cui Princeps iubet mortem inferri eadem die absque dilatione, sit communicandus etiam non ieiunus? Et notatur non esse necessarium tempus viginti horarum inter sumptionem Eucharistiae, & suscipiendi mortem intercurrere. Imò docetur, posse Sacramentum Eucharistiae ministrari damnatis ad patibulum ante unam horam mortis. Et an quamvis pridie ad mortem esset sumpta Eucharistia a damnato, si tamen devotionis causa ipso die mortis vellet iterum se communicare, esse magis pium illi Eucharistiam dare, quam communionem impedire? Ex p. 3. r. 6. & Misc. 2. r. 59. ibid.
80. An damnato ad mortem sit danda Eucharistia, etiam si non sit ieiunus? Et quid si post horam ad patibulum esset

Index Tractatum,

- esse ducendus? Et notatur, quod quamvis pridie ad mortem esset sumpta Eucharistia à damnato, si tamen deuotionis causa ipso die, mortis uellet iterum communicare, minus pius esset communionem impedire, quam Eucharistiam illi dare. Etiamque aduertitur reo expectanti, uel non recusanti confessionem, & Eucharistiam, indicem ad confitenda peccata, & Eucharistiam recipendam teneri dare tempus sufficiens. Ex part. 5. tr. 3. ref. 38. p. 209.
81. An aliquando licitum sit deferre Viaticum moribundo absque stola, superpelliceo, & lumine? Et notatur, quod minores Ordines, Extrema-Vntio, Confirmitio, & Matrimonium possunt sine lumine administrari sine lethali culpa. Et docetur Sacerdotem Chirurgi laborantem, & pollice, ac indice impeditum non posse aliis digitis Sacram Eucharistiam apprehendere, & porrigere. Et aduertitur, posse Parochum præbere Viaticum infirmo in articulo mortis constituto, qui mane, u.g. in eodem die sumpsit Eucharistiam, uel ex deuotione Missam dicit. Ex part. 10. tr. 11. & Misc. 1. ref. 40. p. 210.
82. An infirmus in articulo mortis constitutus, si commode recipere possit Sacram Viaticum ieiunus, ad id teneatur? Ex p. 11. tr. 6. & Misc. 6. ref. 16. ibid.
83. An Sacerdos possit iterum subministrare Eucharistiam infirmo, qui semel in articulo mortis sumpsit Communionem per modum Viatici non ieiunus? Ex p. 2. tr. 14. ref. 75. p. 211.
84. An infirmo non ieiuno in periculo mortis possit sepius Viaticum præberi? Et notatur, quod licet infirmus expectare possit ieiunus per unam, aut alteram horam post median noctem, adhuc non esse obligationem in illa intempestiua hora sumendi Eucharistiam, sed posse differri ad aliud tempus, in quo non sit ieiunus? Ex p. 5. tr. 3. ref. 37. ibid.
85. Quando Sacerdos iterum præbet agrote non ieiuno Sacram Eucharistiam, quam temporis intercapedo habenda est inter unam, & alteram Communionem? Ex p. 2. tr. 14. ref. 77. ibid.
86. Quanam temporis intercapedo habenda sit inter unam, & alteram Communionem, ut infirmus possit communicare non ieiunus? Et notatur, quod si quis proximè ante medium noctis cenauit in Dominica incidente in Vigilia Natiuitatis Domini, possit statim post medium noctis sacrificare, & communicare. Deinde licet deceat aliquo tempore post Sacram Communionem à cibo, & potu abstinere, tamen ad id nemo tenetur sub mortali, & ideo potest quis statim sine graui culpa de Sacrificia ad prandium accedere. Ex p. 3. tr. 4. ref. 44. p. 212.
87. An infirmus non ieiunus, qui sumpsit Viaticum, possit illud iterum sumere sequenti die? Sed si aliquis curiosus inquirat, quot dies debeat superviuere infirmus, ut possit, sumpto iam Viatico, iterum communicare, ut uult Rituale? Ex p. 9. tr. 9. & Misc. 4. ref. 48. alias 47. ibid.
88. An Eucharistia danda sit in articulo mortis puero capaci rationis, & confessionis? Et quid si dubitatur, an sint pueri doli capaces, & discernant sufficienter hoc Sacramentum? Et an predicti pueri ex precepto diuino teneantur in articulo mortis communicare, quamuis non teneantur ex precepto Ecclesia? Ex p. 5. tr. 3. ref. 44. p. 213.
89. An pueri capaces Sacramenti Penitentia teneantur in articulo mortis ex vi iuris diuini Communionem sumere? Et queritur, quando puer censetur ad annos discretionis peruenisse, ut teneatur precepto suscipiendi Eucharistiam? Ex p. 5. tract. 14. & Misc. 2. ref. 50. p. 214.
90. An Sacram Viaticum possit præberi, si confessorius dubitet, an sint doli capaces? Idem est de Extrema-Vntione? Et cursum inferitur in dubio tam de confessione, quam de tempore ante, & post median

- noctem, posse communicari post habitam diligen-
manente dubio? Ex p. 10. tract. 16. & Misc. 6. ref. 16. alias 35. ibid.
91. An Infidelis in articulo mortis naturali, uel lento conuersus ad Fidem, statim post Baptismum communicandus? Ex p. 5. tr. 3. ref. 45. p. 215.
92. An mortuus & surdus à natiuitate sit in articulo mortis communicandus? Ex p. 5. tr. 6. ref. 6. ibid.
93. An non solum in articulo mortis, sed etiam in articulo surdus & mutus à natiuitate sit communicandus? Et quid si sciat scribere? Et deducitur, an mutus & surdi à natiuitate teneantur confiteri, & sint absoluiti. Et asseritur habentes usum rationis, sed debent imperfectum, uel sunt quidam Æthiopes, & semel-
turi, scilicet irreuerentia periculo, aduertendos esse ad Communionem non solum in articulo mortis, sed etiam in Paschate. Et an amenes grandioris ætatis, & plurimum uiuacis ingenij sint compendandi cum pueris in primis annis post septennium, quibus Doctores concedunt confessionem, non autem Communionem? Ex p. 5. tr. 6. ref. 7. p. 216.
94. An Sacerdos possit præbere Viaticum infirmo moribundo, qui propter febrem in amensiam incidit? Et hoc procedat, quando infirmus potest sine irreuerentia & periculo uomitus distam Communionem sumere? Et aduertitur, quod in multis Decretis statuitur, ut penitentia non negetur phreneticis, si confitentur prima confessionem desiderasse, & signa contritionis ostendunt, & consequenter idem colligitur de Eucharistia, & non iam necesse est, ut tempore usus rationis petentis expresse, & ostenderint signa contritionis, confessionis, & Communionis. Idem est de Sacramento Extrema-Vntionis, in quo casus notatur phreneticum, & phreneticum, & strepsit, esse ligandum, & id facere aliquando erit necessarium, quando phreneticus non possit accipere aliud Sacramentum, nisi Extremam-Vntionem. Ex p. 2. tr. 14. ref. 78. p. 217.
95. An qui in amensiam, & phrenesim incidit, sit in articulo mortis communicandus? Et notatur, quod timeatur periculum uomitus, uel exspuitionis, non illis Eucharistia porrigenda. Ex p. 5. tr. 3. ref. 46. ibid.
96. An Sacerdos possit aliquando in sanitate communicare supradictos amenes? Et an hac opinio non procedat in perpetuum, & absolute sanis, sed in sanitate, quibus Eucharistia in Paschate dari debeat, in quibus Eucharistiam sibi ministrari postulant? Et ad quinque casus ex opinione Santij circa sumptionem Eucharistia cursum adducuntur, sed iam omnes multi in hoc tractatu sunt discussi, & explanati in suis conclusionibus specialibus? Ex p. 2. tr. 14. ref. 79. p. 218.
97. An moribundo sit danda Eucharistia cum periculo uomitus? Et an si acciderit, quod infirmus nunquam uomitus passus fuerit, & sumpta Eucharistia uomitus faciat, quid est faciendum? Ex p. 5. tr. 3. ref. 55. ibid.
98. An in articulo mortis, si laicus non possit deprehendere particulam Hostie ministranda sit ei species sanguinis? Et aduertitur, si contingat Sacerdotem sacrificium mori post consecrationem, & ante sumptum sanguinis, nullumque adesse Sacerdotem à quo possit consecrari, & laicum sumere sanguinem, si seruari non possit, & periculo, ut species accerent, & corrumperentur, aut in manus Infidelium deuenirent, aut aliquid similia. Ex p. 5. tr. 3. ref. 34. p. 219.
99. An tempore pestis licitum sit ministrare Eucharistiam infirmis in cochleari argenteo? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 114. ibid.
100. An peste laboranti prope mortem liceat ministrare Eucharistiam super folium pagine, & postea illud comburere? Ex p. 5. tr. 3. ref. 50. ibid.
101. An laicis infirmis Reliquia Sacramenti possit administrari inuenta tradidit? Et quid si ablatum non fuerit? Et notatur ad euitandam irreuerentiam aliquando

& Resolutionum.

aliquando licitum esse accipere Eucharistiam sine ieiunio, ut si prudenter timeatur periculum in manus infidelium, vel hereticorum, aut ab incendio absumi. Et quid est agendum, si in tali casu esset Sacerdos non ieiunus, & laicus ieiunus; vel laicus esset excommunicatus, & ieiunus, Sacerdos non quidem censura impeditus, sed non ieiunus? Et quid, si Sacerdos esset excommunicatus, laicus vero non? Vterius, si Sacerdos, peracta consecratione, pereat, nec alius Sacerdos adsit ieiunus, si non ieiunus adsit, an iste debeat persicere Sacrificium? Et quid, si in praedicto casu, si est qui celebrat in Pontificalibus, & deficiit, & non sit alius Episcopus, an simplex Sacerdos possit supplere simplici, & ordinario modo, qua defuit? Et in dicto casu, pereunte Episcopo, curum sit preferendus simplex Sacerdos ieiunus alteri Episcopo non ieiunus, ut persiciat qua defuit? Et an Sacerdos post longam Communionem factam immediate post Sacrificium possit vasa purificare, & reliquias, seu fragmenta, qua supersunt, consumere, etiamsi Reliquiae fuerint consecratae in ea Missa, vel ab alio in alia Missa? Ex p. 10. tr. 13. & Misc. 3. ref. 53. p. 220

Hic vero transcribuntur caetera aliae quaestiones, pertinentes simul ad istum Tractatum 2. de Communionem, huius tomi secundum, quas omnia volumina auctoris in tenebris offusas, & oclusas habent, ut ita citius omnes Resolutiones, & difficultates huius totius operis reperiantur.

AN Pontifex potuerit prohibere, ne laici sumant Communionem sub vtraque specie? Et an iure Divino praecipitur sub vtraque specie? Et an qui sub vna sola specie communicat, implet praecipitum, quo dicit, Nisi manducaueritis carnem Filij hominis, & biberitis eius sanguinem, &c. Et notatur, quod hodie Cardinalis Diaconus, ministrans Summo Pontifici communicat sub vtraque specie, ut similiter Rex Francia in sua inauguratione. Et quiritur, an aliquando sit licitum laico sanguinem sumere? Et an Pontifex sicut potuit praecipere tantum usum panis, potuit etiam praecipere usum sanguinis? Et notatur olim in Gracia morem fuisse iis infirmis, qui praegritudine speciem panis deglutire non poterant, solam speciem vini argentea cochlea in os infundi. Et quid est dicendum de consuetudinibus Graecorum, Aethiopum, Moscovitarum, & Parisina in Conventu Cluniacensi, & de Diacono Cardinali in Missa Papali Romae, & aliis Cardinalibus, quibus in praedicta Missa Papali ministratur Eucharistia sub vtraque specie? Et an Pontifex possit eximere aliquem a praecipio annuae Communionis? Et an Pontifex teneatur ad praecipitum Communionis? Et an quamvis Pontifex peccet mortaliter, si illud non obseruet, non incurrat tamen excommunicationem, nec possit declarari, aut Ecclesiastica sepultura privari? Et an Pontifex possit praecipitum annuae Communionis penitus abrogare? Et an quamvis abrogare in totum, & in solidum, & quamvis peccaret, valeret tamen praedicta abrogatio? Et an in primitiva Ecclesia fuerit praecipitum quotidie communicandi? Et advertitur, quam caute debeant procedere Confessarii in concedenda laicis Communionem quotidiana. Et an Pontifex possit praebere facultatem, ut Eucharistia ministraretur infantibus ante usum rationis? Et an hoc expediat, & teneatur hoc facere, quando infantes sunt in articulo mortis, quia praecipitum sumendi Eucharistiam extat etiam iure Divino? Et quid circa hoc factum sit in diversis locis, & Regionibus? Et an si infantes casu inveniunt Hostiam, vel vinum consecratum, & ex gula, & lenitate puerili Sacras species sumerent, acciperent gratiam

Tom. II.

Sacramentalem? Et an Summus Pontifex possit concedere, ut saepius in die Eucharistia sumatur? Et advertitur, eodem die saepius communicare, non esse prohibitum iure Divino. Et an in aliquo casu, non obstante Ecclesiastica prohibitione, possit quis sumere Eucharistiam bis in die, & Sacerdos duas Missas celebrare? Et an Cardinalis in Missa Papali Natiuitatis Domini sumens Eucharistiam e manu Pontificis, possit antea saltem duas Missas dicere? Et an Pontifex possit dispensare, ut Sacerdos celebret, vel laicus sumat Eucharistiam, fructo ieiunio? Et an Pontifex possit dispensare, ut laici in mortis articulo ministrantur Sacramentum Eucharistiae sibi, & aliis? Et an Diaconus Sacramentum Eucharistiae ministrans ex commissione Sacerdotis in peccato mortali peccet mortaliter? Et docetur, quod Sacerdos non potest extra Missam bis, aut ter communicare in die Natiuitatis Domini. Et an si laicus existens in peccato mortali deserat Eucharistiam ad infirmum ob extremam necessitatem illius, qui nullum aliud Sacramentum recipit, peccet mortaliter? Ex p. 8. tr. 1. ex r. 24. 25. 26. 27. 45. 87. 89. 48. & 57. Quae nunc inveniuntur in tom. 3. tr. 1. de Potestate Pontificis, a ref. 49. inclusivè, usque ad r. 56. etiam inclusivè, & in ref. 8.

An possit Pontifex ob gravissima crimina aliquem privare Communionem, etiam in hora mortis ex iusta causa, non quidem tollendo praecipitum divinum, sed tollendo agrorum potestatem illud observandi? Et an Pontifex possit dispensare, ut aliquis ante Communionem non confiteatur, dummodo eliciat altum contritionis de peccatis mortalibus commissis. Et an Summus Pontifex poterit, & de facto concesserit facultatem Regularibus, ut possint distribuire laicis sacramentum Eucharistiae absque licentia proprii Pastoris toto anno, excepto Festo Paschalis Resurrectionis? Ex p. 8. tr. 1. ex ref. 79. 80. 81. & ex ref. 81. & 88. Quae hic reperitur in tom. 3. tr. 1. de Potestate Pontificis, ref. 230. & 40

An in aliquo casu sumptio Eucharistiae in peccato mortali possit esse licita. Et an si unus testis etiam Paganus dicat moribundum postulasse Eucharistiam, danda sit ei? Et an qui Sacramentum Communionem ministrat in excommunicatione minori, peccet mortaliter, vel saltem venialiter. Et an ad fructum sacrae Communionis requiratur positus consensus illum recipiendi, vel sufficiat, quod non resistat. Et an qui non potest confiteri, & sumit Eucharistiam, putando se habere contritionem, si habeat tantum attritionem, adhuc ex sumptione Eucharistiae obtineat gratiam? Ex p. 5. tr. 13. ex ref. 74. & in tr. 3. ex ref. 21. & in p. 3. tr. 4. ex ref. 56. & in p. 5. tr. 13. ex ref. 32. & 31. Quae hic sunt in tom. 1. tr. 1. de Baptismo, ref. 12. 34. 14. 22. & 23.

An sit saltem peccatum veniale recipere Eucharistiam ante Confirmationem? Ex p. 4. tr. 4. ex ref. 50. Quae nunc inveniuntur in tom. 1. tr. 2. de Confirmatione, ref. 10.

An si Sacerdos in Missa Eucharistiam ab aliis consecratam in peccato mortali multis ministrat, debeat in confessione hanc circumstantiam explicare, & committat unum peccatum, an plura? Et an sit probabilis illa sententia, qua docet Sacerdotem in peccato mortali aliis sacramentum Eucharistiae ministrantem non peccare mortaliter. Et obtemperata opinione contraria, an sufficiat, ut se accuset Eucharistiam ministrasse in peccato mortali, sine expressione, & numero personarum, quibus ministravit? Et an, qui in statu peccati mortalis, & non ieiunus sumit Eucharistiam, peccet dupliciter, & teneatur in confessione hoc explicare? Et an infirmus periculosè agrotans possit sumere Eucharistiam non ieiunus post intervalum sex dierum, imò trium dierum. Et an si aliquis perpetravit aliquod delictum carnale in die, quo ad Eucharistiam accessit, teneatur in confessione postea aperire hanc circumstantiam? Ex p. 1. tr. 7. ex ref. 41. 59. & 32. & in p. 4. tr. 4. ex r. 19. Quae hic reperitur in tom. 1. tr. 7. de circumstantiis, ref. 40. 41. 54. & 57.

18

Index Tractatum,

An Sacerdos excommunicatus, ex sola administratione Eucharistia, quamvis non celebret, incurrat irregularitatem? Ex p. 4. tr. 2. ex ref. 90. Qua hic est in tom. 5. tr. 5. de Irregularitate, ref. 28

An si Sacerdos proprius iniuste neget licentiam alteri confitendi peccata, eliciendo actum contritionis, poterit Sacramentum Eucharistia sumere? Et an aliquando in aliquo casu excommunicatus possit, urgente necessitate, Eucharistiam sumere sine praeva confessione, aut contritione? Et pro praxi huius ultima difficultatis inuenies pulchrum casum in §. ultimo huius resolutionis. Ex p. 3. tr. 4. ex ref. 79. & in p. 10. tr. 12. ex ref. 16. 5. ult. Qua nunc inueniuntur in tom. 1. tr. 3. de Pœnitentia, ref. 39. & 176

Nota quod in predicto tom. 1. & tract. 3. de Pœnitentia, reperies quamplurimas difficultates, in quibus dubitatur, an quis possit sumere Eucharistiam sine praeva confessione, & an postea teneatur, vel non teneatur quampium confiteri, & quamvis non plene omnes dicantur pro isto tractatu de Communionem, sed pro Sacerdote celebrante absque confessione, lege illarum doctrinarum, & non te pigebit, maxime si aliquid earum plene pro isto tractatu accommodas, signanter ibi à res. fol. 140. vsque ad ref. 190. inclusiuè.

An laicus, qui habet peccata reservata, urgente necessitate possit communicare sine praeva confessione? Et quid si cum reservatis habeat aliqua alia peccata mortalia, an teneatur ista confiteri cum inferiori, cui confiteri ista poterit antequam recipiat sacram Communionem? Et quid, si tantum habeat peccata venialia cum reservatis? Ex p. 3. tr. 4. ex ref. 103. aliàs 104. & ex p. 9. tr. 3. ex ref. 11. & in p. 5. tr. 13. ex ref. 10. Qua hic reperientur in tom. 1. tr. 5. de Reservatis, ref. 32. 33. & 35

An Confessarius possit imponere penitentiam, ne quis recipiat Eucharistiam tali die? Et si talem penitentiam penitens acceptet, an teneatur illam adimplere? Et an penitens teneatur talem penitentiam acceptare? Et notatur, quod qui singulis mensibus obligatus est sumere Eucharistiam, non peccat mortaliter, si sex, vel octo dies Communionem distulerit. Et an expediat Prælati Religionum priuare susceptione Eucharistia suos subditos causa illos mortificandi, nec hoc expediat Confessarius circa suos penitentes? Et an Communionem, qua præfinita sunt fieri ex consuetudine, possit Prælati imperare; qua vero præfinita non sunt, non possit iubere; quia ad id, quod est super Regulam, non potest obligare? Et notatur, quod sumptio Eucharistia absolute possit imponi sub penitentia, sed eam acceptare non tenetur penitens. Ex p. 10. tr. 13. ex ref. 47. & ex p. 9. tr. 6. ex ref. 56. aliàs 57. & in p. 3. tr. 4. ex ref. 114. aliàs 115. Qua hic sunt in tom. 1. tr. 6. de Satisfactione Sacramentali, ref. 14. 24. & 13

An publicus usurarius, vel publicus concubinarius, si non sint absoluti à Confessario, & petant communionem, possit Confessarius eam negare, dicendo eos esse in publico peccato? Et an si Minister Missæ, vel Sacrista querat à Confessario celebrante, an apponenda sit particula pro Communionem, v.g. Petri, quem confessus est, quid debeat respondere talis Sacerdos? Et docetur, quod debet respondere Confessarius, ut ab ipso met penitente hoc requiratur, ut ita magis sigillum Confessionis seruetur. Ex p. 5. tr. 11. ex ref. 17. & 43. Qua nunc inueniuntur in tom. 1. tr. 8. de sigillo Confessionis, ref. 22. & 66.

An qui in peccato mortali, vel excommunicatione communicat in Paschate, impleat præceptum Ecclesie de Communionem? Et an licitum sit à Ministro existente in peccato mortali petere celebrationem Missæ, ut quis sumat Eucharistiam pro adimplendo præcepto Communionis in Paschate, & siue talis Minister sit paratus, siue non, siue situus Parochus, siue non? Ex p. 10. tr. 11. ex ref. 7. & 63. Qua hic sunt infra in proximo sequenti tract. de Auditione Missæ in die festo, ref. 15. & 16

An Parochus teneatur tempore pestis ministrare Eucharistiam cum periculo vite? Et an si Sacerdos non habens superpellicium, possit sine illo ministrare Viaticum agrotanti? Et an Eucharistia sit præmittenda in infirmo mortuo antequam Parochus illum inungat Sacramento Extrema-Vntionis? Ex p. 3. tr. 4. ex ref. 173. aliàs 174. & in p. 6. tr. 6. ex ref. 45. aliàs 46. & in p. 5. tr. 3. ref. 92. Qua hic sunt infra in tr. 4. de Extrema-vnt. ref. 26. 19. & 21.

An communicans in peccato mortali obtineat liberationem animæ à Purgatorio, si talis liberatio concedatur sub onere communionis? Ex p. 10. tr. 16. ex ref. 13. Qua nunc inueniuntur in tom. 4. tr. 1. de Altaribus penitentiæ, ref. 5

An in Grangis possint Regulares constituere Oratoria, & ibi familiaribus, & vassillis possint ministrare Eucharistiam? Et quid si adstr. prohibitio Episcopi? Et quid est dicendum, si ad id elegantur viri Cruciata, quod idem inferunt de Sacerdote seculari? Et quid, si ministrarent Eucharistiam in aliquo alio Oratorio priuato? Et an in die Paschatis virtute Cruciata possit quis in Oratorio priuato alicuius domus sumere ex cruce Eucharistiam, vel sine Bulla in Ecclesiis Regularium? Et an virtute Cruciata possit aliqui sumere Eucharistiam ab alio Sacerdote sine licentia proprii Parochi? Et an vir Nobilis, si ex iusta causa non possit Eucharistiam adire, possit in suo Oratorio priuato in Paschate ad implendum præceptum Eucharistiam sumere, petita à Parocho licentia, & iniuste negata? Et quid si sumat habeat Bullam Cruciata, an possit prædictum præceptum adimplere in suo Oratorio priuato? Ex p. 9. tr. 1. ex ref. 33. 35. 8. 9. & 25. & in p. 4. tr. 4. ex ref. 24. & 81. Qua hic reperientur in tom. 4. tr. 2. de Ordinariis priuatis, ref. 12. 29. 45. 46. 18. 44. & 57

Quidam vouerat singulis Festiuitatibus Annuntiationis B. Virginis Communionem, sed Festum illud incidit in Feria sexta hebdomada Sancta, queritur an illa debeat teneatur sacram Synaxim sumere? Ex p. 6. tr. 6. ex ref. 13. Qua hic est in tom. 8. tr. 4. de Voto, ref. 46

An quando duobus diebus immediatis occurrit duo Libella, quorum quodlibet eorum requirit Communionem, teneatur qui vult illa lucrari, his Eucharistiam sumere? Et an si in Libello dicatur, quod efficiatur Communio die Dominica; an quis satisfaciat communicando alia die hebdomada? Et an pueri, qui ex defectu aetatis Eucharistiam suscipere non valent, satisfaciunt communicando spiritaliter, vel in tali casu an sit mutanda Communio in aliud opus pium? Item quod attendendum de infirmis, & parientibus iussim, continentibus quid simile. Et an si quis suscipiat Eucharistiam in peccato mortali, lucretur postea Libellum, si in ultimo Libelli periodo per actum contritionis sit in gratia? Ex p. 4. tr. 4. ex ref. 166. & in p. 5. tr. 11. ex ref. 17. & in p. 3. tr. 4. ex ref. 147. aliàs 148. Qua nunc inueniuntur in tom. 4. tr. 4. de Libello, ref. 51. 52. & 53

An si quis excommunicatus in Pascha non velit procurare absolutionem, cum tamen possit peccata contra præceptum Communionis? Ex p. 5. tr. 9. ex ref. 88. Qua hic reperitur in tom. 5. tr. 1. de Excommunicatione, ref. 130.

An si quis moriatur, & constet publice non communicasse in Paschate, possit sepeliri in loco sacro? Et quid si hoc sit occultum? Ex p. 5. tr. 3. ex ref. 100. Qua hic est in tom. 8. tr. 8. de casibus, occur. temp. mortis, ref. 4.

An Sacerdotes, qui possunt in interdictione Missam dicere, possint etiam communicare absque celebratione? Et an laici, quibus tempore interdictionis licitum est in aliquibus diebus Missam audire, possint in illis Sacram Eucharistiam sumere? Et deducitur, quod tempore interdictionis, si occurat præceptum sumendi Eucharistiam, ut in Paschate Resurrectionis, possit dari secularibus omnibus. Ex part. 5. tr. 10. ex ref. 83. & 84. aliàs 82. & 83. Qua nunc inueniuntur in tom. 5. tr. 4. de Interdicto, ref. 9. & 10

& Resolutionum!

An heretico negatio iam destinata ad comburendum, sit Sacra Eucharistia conferenda? Ex p. 5. tr. 3. ex ref. 78. Quae hic reperitur in tom. 5. tr. 8. de hereticis, ref. 27

An Inquisitores possint punire sumentes in Communione maiores, vel plures Hostias, seu particulas? Et an Inquisitores possint procedere contra non recipientes Sacramentum Eucharistia semel in anno? Ex p. 4. tr. 8. ex ref. 96. & 38. Quae hic sunt in tom. 5. tr. 10. de Inquisitoribus, ref. 4. & 87

De Donatistis, & Heresiarchis; & an verè supradictis sit deneganda Eucharistia? Et an etiam Hæreticis lapsis sit deneganda Eucharistia? Ex part. 4. tr. 7. ex ref. 23. & 26. Quae nunc inveniuntur in tom. 6. tr. 12. de Pœnis S. Inquisitionis, ref. etiam 23. & 26

An Episcopi sub peccato mortali teneantur consuetudinem mulierum incedendi nudato pectore exsternere, & tales feminas à sacra Synaxi repellere? Et an adultus possit offerre Sacerdoti pecuniam, ut illi ministret sacram Eucharistiam, si aliter Sacerdos nolit illam illi ministrare? Ex p. 10. tr. 12. ex ref. 30. & in p. 5. tr. 7. ex ref. 16. §. Vnde. Quae hic reperitur in tom. 7. tr. 5. de scandalo, ref. 11. & 4

An Episcopi possint denunciare, ut evitentur Regulares, si solemniter Sacramentum Eucharistia ministrant? Et an forores Tertiariae possint à Sacerdotibus suorum Religionum sumere Viaticum? Et an equites militares D. Iohannis, D. Iacobi, Alcantara, &c. decenter accedant accinti ense, & pugione ad sacram Communionem? Et an ceteri laici, non obstante consuetudine contraria, si hoc fecerint, nullum peccatum committant, imò nec irreverentiam? Ex p. 6. tr. 8. ex ref. 30. & in p. 3. tr. 7. ex ref. 35. & 30. Quae hic sunt in tom. 7. tr. 1. de Regularib. ref. 35. 1. 42. & 99

An licitum sit sequi unum horologium quoad ieiunium Ecclesiasticum, & alterum quoad ieiunium naturale, & Eucharisticum in eadem media nocte, &c. Et cursum docetur, quod potest homo speciebus sacramentalibus sumptis sustentari per totam vitam. Ex p. 10. tr. 15. ex ref. 29. & in p. 11. tr. 6. ex ref. 35. Quae nunc inveniuntur in tom. 4. tr. 6. de Ieiunio, ref. 101. & 94

An ex iure antiquo & novo prohibita sit ministratio Eucharistia tempore interdicti? Ex p. 12. tr. 1. ex ref. 101. Quae hic reperitur in tom. 4. tr. 8. de Consecratione Episcopi, ref. 101

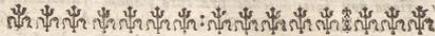
Avertitur, quod necessitas periculi mortis existimatur mortaliter quasi extrema; ideo docetur omnibus parturientibus, & proficiscentibus ad bellum posse tempore interdicti ministrari Eucharistiam. Ex p. 12. tr. 2. ex ref. 33. Quae hic est in tom. 9. tr. 7. de Cardinalibus, ref. 126

Avertitur, quod in Ecclesia polluta ad dandum Viaticum moribundo, potest quis celebrare, & servare Eucharistiam pro infirmis. Et an si quis à satellitibus fugiens intraret in cubiculum agrotantis, ubi ad ipsum communicandum Sacerdos cum sanctissimo Sacramento advenisset, & ibi à diabolis birruariis comprehensus fuisset, antequam Sacerdotem tangeret, an inquam is Immunitate Ecclesiae gauderet? Et supponitur reum Sacerdotem tangerentem sacram Eucharistiam deferentem gaudere Immunitate Ecclesiae. Et quid si se commiscuerit inter illas personas, quae per plateas associant venerabile Eucharistia Sacramentum? Et an Sacerdos, v. g. indutus cotia, & stola extra Ecclesiam portans Eucharistiam ad infirmum, possit capi à satellitibus de licentia Episcopi? Ex p. 11. tr. 8. ex ref. 13. & in p. 1. tr. 1. ex ref. 28. & in p. 6. tr. 1. ex ref. 25. Quae nunc inveniuntur in tom. 9. tr. 1. de Immunitate Ecclesiae, ref. 144. 12. & 26

An exet præceptum de lumine accenso, quando defertur Sacramentum foras ad communicandum infirmum? Et an ex causa possit illud omiti? Ex p. 9. tr. 6. & Misc. 1. ex ref. 33. alias 34. Quae hic est supra in hoc ipsomet tom. 2. tr. 1. de celebratione Missarum, ref. 154

Nota, quod supra in hoc ipsomet tom. 2. tract. 1. de celebratione

bratione Missarum, sunt multa difficultates simul pertinentes ad istum tract. 2. de Communione, & aliquae earum pertinent ad istum tract. tantum, quae sunt speciales, & notabiles. Sed illas omnes ibi facillimè reperies in Resolutionibus hic designatis, & non in aliis præcatis tractatus, videlicet à ref. 111. usque ad ref. 128. & in resol. 133. 134. 135. 149. 150. 151. 154. 165. 195. 205. 238. 241. 242. 243. 244. 248. & 250.

TRACTATUS III.

De Præcepto Ecclesiastico audiendi Missam in die festo. p. 221.

- 1.** **VIDAM** scrupulis angebatur, an habuerit intentionem implendi præceptum Missae, & dicendi Horas Canonicae; ideo benignam aliquam opinionem impense à me postulabat. Et hoc dubium oriebatur, quia sciebat quod præter attentionem internam necessaria esset ad implendum præceptum dicendi Horas Canonicae, & audiendi Missam intentio formalis, vel virtualis, quae quis vult dicta præcepta adimplere. Ex quo deducitur, quod si quis audiat Missam ex devotione, putans non esse diem festum, an teneatur postea aliam Missam audire? Ex quo etiam aduertitur, satisfacere præcepto, qui vult Missam audire, vel recitare Officium cum voluntate expressa non adimplendi præceptum recitandi Officium, & audiendi Missam; nec opus esse mutare animum in tempore habili, & applicare pro implendo præcepto Missam illam audiatam, & Officium recitatum. Et etiam inferitur, quid est sentiendum de Sacerdotibus dubitantibus, an habuerint intentionem requisitam consecrandi Hostiam, an illis tantum præcipitur proferre verba consecrationis attentè, & deuotè, non autem ut proferat cum intentione aliqua actuali-volendi consecrare, aut satisfaciendi præcepto obicanti ad consecrandam? Ex part. 3. tract. 6. & Miscell. 2. resolut. 68. ibidem.
- 2.** An si quis audiat Missam sine interna attentione, satisfaciatur præcepto Ecclesiae? Ex quo inferitur, satisfacere cum præcepto Ecclesiae de audiendo Sacro, qui tempore Sacri legit Horas Canonicas, ad quas obligatur. Et notatur, quod qui audiat integram Missam, si simul duas partes duorum Sacerdotum audit, etiam satisfacere præcepto audiendi Missam. Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 107. p. 222
- 3.** An qui voluntariè sine attentione interna audiret Missam, teneatur postea aliam iterum audire? Idem videtur dicendum de recitatione Officij diuini. Ex p. 10. tr. 15. & Misc. 5. ref. 2. ibid.
- 4.** An si quis audiat Missam impostam pro penitentia à Confessario sine interna attentione, satisfaciatur? Idem est de recitatione Rosarij à Confessario impostam, si quis sine interna attentione recitat. Et an qui audiat Missam ex præcepto Ecclesiae in diebus festis sine interna attentione, satisfaciatur præcepto? Et an Sacerdos satisfaciatur præcepto Ecclesiae de audienda Missa diebus festis, si Missam dixerit cum voluntaria distractione? Et an prædictus Sacerdos peccet mortaliter, si cum voluntaria distractione celebrat Missam non de præcepto, sed de Feria, vel de Sancto, & non in die Festo? Et obiter queratur, quando Canon Missae incipiat, an à Te igitur, vel à Communicantes, vel an verò à verbis, Qui pridie quæra pateretur, & quando finiatur, an vsque ad Libera nos, vel vsque ad sumpcionem? Ex p. 10. tr. 11. & Misc. 1. ref. 6. p. 223

Index Tractatum,

5. *Quis summo mane audiuit Missam; postea Episcopus fecit illum diem festinum de precepto. Queritur an teneatur audire aliam Missam? Ex quo inferitur, an si quis mane communicavit, si postea in eadem die incidat in periculum mortis, teneatur iterum sumere Eucharistiam? Et an si quis in die festivo audiat Sacrum immemor precepti, teneatur ad aliud Sacrum audiendum? Et an si quis audiret Sacrum cum positiva intentione non satisfaciendi precepto, adhuc satisfaciat, nec teneatur ad aliud Sacrum audiendum? Et quid si talem intentionem habuerit, qui venerit audire Sacrum, an utique iste teneatur audire secundum Sacrum? Ex p. 10. tr. 15. & Misc. 5. ref. 4. p. 224*
6. *Quanam distantia ab Ecclesia excuset, ut quis non teneatur illam adire ad audiendam Missam in diebus festivis? Et advertitur, quod si forte contingat in urbe plura esse templa, & loca inter dicta, longiusque distare Ecclesiam aliquam intra urbem, vel in suburbis liberam ab interdictione, tenebuntur etiam femina delicata, & alicuius auctoritatis, seclusa gravi cœli intemperie eò ire, ut in die festivo audiant Missam. Ex p. 10. tr. 15. & Misc. 1. ref. 8. ibid.*
7. *An distantia vnius leuca sit sufficiens, ut quis ab audienda Missa excusetur? Et quid, si iter cum equo faciendum sit? Et an hoc intelligatur in tempus, quod non sit serenum, aut in via sint flumina, torrentes, & huiusmodi, aut si equus, mula, aut asinus, in quo iter quis acturus sit, sint tardus, lentus, &c. Et docetur miliarium sufficere ad excusandum quemlibet à Missa, specialiter feminas delicatas, & alicuius auctoritatis. Ex p. 10. tr. 15. & Misc. 5. ref. 35. p. 225*
8. *An mater, vel nutrix excusetur ab audienda Missa, si non potest infantulum domi relinquere, sed necesse sit secum in Ecclesia deferre? Idem est de ancillis, quæ infamibus assistere debent. Ex p. 10. tr. 15. & Misc. 5. ref. 36*
9. *An pueri habentes usum rationis teneantur statim precepto audiendi Missam? Ex p. 5. tr. 13. & Misc. 1. ref. 77. p. 226*
10. *An mutus, surdus, & cæcus teneatur Missam in diebus festivis audire? Ex p. 5. tr. 6. ref. 8. ibid.*
11. *An Serenissimus Senatus Veneris, & omnes alij, qui audiunt Missam in Templo D. Marci, dici solitam à Primicerio illius Ecclesie ante mediam noctem, satisfaciunt precepto audiendi Missam in die Natiuitatis Domini? Idem est dicendum de audientibus Sacrum, quod in Capella Pontificia dicitur ante mediam noctem in predicta nocte Natiuitatis Domini. Et obiter notatur, quod semper Primicerius Templi sancti Marci Veneri celebrat ieiunium in predicta nocte, quod non accidit in Cardinali celebrante in supra dicta nocte in Capella Pontificia; quia saltem Pontifex dispensat tacite, ut in Capella Pontificia dicatur Missa à Cardinali non ieiunio. Ex p. 10. tr. 14. & Misc. 4. ref. 37. aliàs 35. p. 227*
12. *An quis satisfaciat precepto, si audiat Missam Natiuitatis, quæ coram Summo Pontifice in illa nocte ab Eminentissimo Cardinali celebratur? Et an in tali casu Pontifex anticipet diem sequentem, vel dispenset, ut Cardinalis celebret non ieiunio? Ex p. 7. tr. 12. & Misc. 3. ref. 12. aliàs 10. p. 228*
13. *An famuli, qui non habent aliud tempus constituendi, nisi dum dicitur Missa, satisfaciunt precepto audiendi Sacrum in diebus festivis? Et curiosissime docetur licitum esse ob notabile commedum temporale etiam à Sacro abesse, si alia ratione id obtinere quis nequit. Et advertitur, quod ad satisfaciendum precepto Missæ absolute non opus est audire verba, aut videre Sacrificantem, sed sufficit, ut inter sit cum reverentia, ut Sacrificium sua presentia honoret. Et an satisfaciat precepto audiendi Missam Religiosus, vel Sacerdos podagra laborans, qui audit Missam, & simul excipit confessiones Nouitiorum, vel peccata venialia aliorum? Ex p. 10. tr. 14. & Misc. 4. ref. 47. aliàs 49. p. 229*
14. *An excommunicatus maiori excommunicatione in die festivo ex precepto audiat Missam, & postea obtineat absolutionem excommunicationis, teneatur iterum audire aliam Missam? Et curiosissime docetur, quod si quis audiret Missam animo non satisfaciendi precepto, si postea mutet animum, non teneatur audire Missam aliam. Et an in casu, quo promulgetur preceptum audiendi Missam aliqua die, postquam Petrus ea die ex devotione Sacrum audiuit, teneatur ad secundam auditionem? Ex quo inferitur, quod si quis mane communicavit, & post prandium incidit in articulum mortis, non teneatur iterum sumere Eucharistiam. Superest adhuc alia difficultas, an excommunicatus, qui ex negligentiam suam perseverat in excommunicatione, speret contra preceptum audiendi Missam? Et an idem dicendum sit de infirmo negligente in procuranda salute & viribus, & de carcerato negligente in procuranda libertate? Et an sit dispar ratio inter hoc preceptum & precepta confessionis annua, & communions prædictis excommunicatis, carceratis, & infirmis? Et an peccet non audiendo antea Sacrum, qui tandem proximo se reddi impotentem ad illud audiendum incurrendo in excommunicationem, vel se interpretando, aut ingreduendo peregrinationem, vel iter voluntarium, &c. Ex p. 10. tr. 14. & Misc. 4. ref. 12. aliàs 10. ibid.*
15. *An qui audit Missam à Sacerdote excommunicato vivente, vel à degradato, & deposito, aut suspeso, vel interdicto, impleat preceptum Ecclesie de audienda Missa in die festivo? Et inferitur eum, qui excommunicatus audit Missam in die festivo, quamvis peccet sit audiendo, si tempore opportuno eadem die absoluitur ab excommunicatione, non teneri iterum Missam audire, postquam iam est absolutus, quia implevit preceptum etiam excommunicatus, sicut qui in peccato mortali, vel excommunicatus in Paschate implevit preceptum Ecclesie de communione. Et notatur excusari ab auditione Missæ in die festivo eos, qui non habent alium Sacerdotem, quam publice concubinatum. Et an satisfaciat Missæ precepto, qui infirmus Missam aliquando recedit à sacrificio? Et an satisfaciat precepto, qui Missam audit per fenestram, interposita platea? Ex p. 10. tr. 11. & Misc. 1. ref. 7. p. 230*
16. *An licitum sit à Ministro existente in peccato mortali petere celebrationem Missæ, ut quis satisfaciat precepto illam audiendi, vel sumendi Eucharistiam tempore Paschatis? Et an hoc intelligatur, siue Minister sit paratus ad ministrandum, siue non, siue sit parochus, & Pastor, siue non, modo ad se necessitas, vel iusta & rationalis causa, & mea utilitas. Et in textu huius Resolutionis adducuntur aliqui diversis casus pro praxi supradictarum diffinitivam. Ex p. 10. tr. 11. & Misc. 1. ref. 63. p. 231*
17. *An si quis audiat Missam in fenestra domus sue, impleat preceptum? Et an si quis audiat Missam in fenestra extra Ecclesiam in eius arrio, seu Cimiterio, satisfaciat precepto? Ex p. 1. tr. 4. & Misc. 1. ref. 154. p. 232*
18. *An qui audit Missam in fenestra domus sue, impleat preceptum? Et docetur existentes post parietem Ecclesie, & Missam audientes satisfacere precepto. Et an quamvis Missa dicatur in Altari vultu venientis, vel alia Turri, & esset priuata, an verè dicatur moraliter presens illi, ac proinde satisfacere precepto, quamvis nec Sacerdotem videat, nec audiat? Ex p. 10. tr. 14. & Misc. 4. ref. 49. aliàs 47. ibid.*
19. *An quando accidit Festum Annuntiationis B. Virginis in die Parasceses, sit Missa illius diei audientibus sub reatu peccati mortalis. Et an Missa illius diei sit Missa, neque proprie sacrificium, cum non sit nisi Hostia consecratio. Ex p. 2. tr. 14. ref. 62. p. 233*
20. *An qui audit Missam post Evangelium in festivo diei*

& Resolutionum.

11. *satisfaciat precepto? Et an quis unica Missa possit satisfacere pluribus unam Missam petentibus sine stipendio?* Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 196. ibid.
12. *An qui audit Missam post finitum Evangelium, satisfaciat precepto? Et quid si ab Offeritorio usque ad benedictionem Sacerdotis interfit? Et cuiusmodi docetur, quod quis non tenetur Missa interesse, nisi usque ad missionem, vel benedictionem Sacerdotis, & ideo non tenetur audire Evangelium S. Ioannis, si in principio Missa audiuit aliud primum Evangelium.* Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. ref. 70. p. 234
13. *An in auditione Missa detur parvitas materia? Et an si quis non interfit consecrationi, & sumptioni, vel parti Canonis, licet reliqua omnia Missa audiat, non satisfaciat precepto?* Ex p. 5. tr. 5. ref. 44. ibid.
14. *An qui accedit ad audiendum Sacrum, dum Praefatio dicitur, & non sit aliud, teneatur illud audire? Et an peccet mortaliter, qui non assistit consecrationi, licet totam Missam audiat? Et an qui tamen usque ad consecrationem interesse possit, censetur adstrictus usque ad illam assistere, cum in illa parte preceptum de audiendo Sacro nequeat impleri quoad substantiam?* Ex p. 3. tr. 6. & Misc. 2. ref. 69. p. 235
15. *An qui adest presens, & audit totam Missam, dempto tempore consumptionis Sacrificij, adimpleat preceptum? Et Resolutio huius questionis pendet ex illa, an consumptio sit de substantia Sacrificij Missa? Et inferunt eum, qui de Ecclesia egreditur, quando Sacerdos vult consecrare, & finita consecratione, statim regreditur, peccare lethaliter, nec satisfacere precepto. Et quid dicendum est de eo, qui tempore non solum sumptionis, sed etiam consecrationis ingrederetur Sacristiam ad afferendum aliquid necessarium, an satisfaciat precepto de audienda Missa in die festo? Et quid etiam, si quis exiret extra Ecclesiam ad faciendum, vel deferendum aliquid ad Missam necessarium?* Ex p. 10. tr. 14. & Misc. 4. ref. 43. alias 46. ibid.
16. *An si quis adest presens tempore consecrationis, satisfaciat precepto Missa? Et quid si quis voluntarie, & sine necessitate exeat ante consecrationem, & utraque facta redeat, an censetur omisisse partem notabilem, ita ut non impleat preceptum Missa? Et quid si omisisset a consecratione inclusivè, usque ad Pater noster, etiam inclusivè? Et deducitur, an essentia Sacrificij consistat in consecratione, vel communione? Et an, qui venit in medio Missa ultima, teneatur saltem audire illam partem, qua restat? Sic etiam Feria sexta hebdomadae Sanctae non tenetur qui adeste Officio illius diei, etiam occurrente Festo. Et an qui tempore consecrationis ingressus fuisse Sacristiam, ut afferret aliquid ad Sacrificij cultum necessarium, satisfaciat precepto audiendi Missam? Et docetur eum satisfacere precepto audiendi Missam, etiam si in illa audienda voluntariam mentis evagationem, & distractionem haberet. Idem est in recitatione Horarum Canonicarum. Ex p. 5. tr. 13. & Misc. 1. ref. 61. p. 236*
17. *An qui audit Missam ab uno Sacerdote a consecratione usque ad finem, & postea ab alio usque ad consecrationem, satisfaciat precepto? Et non est dubium, quod satisfaciat, si priorem partem Missa prius audiat, & posteriorem posterius. Et an aliquis possit adimplere preceptum audiendi Missam sine gravi violatione, si simul tempore audiat a duobus Sacerdotibus, ab uno a principio Missa usque ad consecrationem, & ab altero simul tempore a consecratione usque ad finem? Et docetur posse aliquem eodem tempore tres Missas audire, & satisfacere precepto, voto, & poenitentia. Idem est, si imponatur a Confessorio poenitentia audiendi, v.g. duas Missas, quas poenitenti potest eas audire simul tempore a duobus Sacerdotibus. Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. ref. 52. ibid.*
18. *An qui audit duas partes Missa successivè, dividendo partes substantiales, satisfaciat precepto? Et docetur*

- non satisfacere precepto Confessorij de audiendis Missis duabus illis, qui simul tempore ambas audiret, quod aliqui asserunt de illo etiam, qui ex voto, vel poenitentia sibi iniuncta tenetur audire plures Missas. Et quatuor, an essentia Sacrificij consistat in sola consecratione? Ex p. 8. tr. 7. & Misc. ref. 89. p. 237
19. *An Petrus satisfaciat precepto Missa, qui eodem tempore Sacrum duorum Sacerdotum media ex parte audiuit, nempe Missam unius Sacerdotis usque ad consecrationem, & Missam alterius Sacerdotis a consecratione usque ad finem? Et quid, si quis has duas dimidias Missas audiat successivè, quamvis non servet ordinem? Et an qui duplicem Missam audire tenetur, possit eas simul audire, dum ea in duplici Altari simul celebrantur? Ex p. 2. tr. 17. & Misc. 3. ref. 18. ibid.*
20. *An quis satisfaciat precepto, si simul audiat Missam a duobus Sacerdotibus, ab uno ab initio usque ad consecrationem, & ab alio a consecratione usque ad finem? Et an quis possit brevissimo temporis interstitio, & intra duo minuta Missam audire, si in quatuor, vel decem, v.g. Altaribus variè Missa, proportionata temporis anterioritate sic celebrantur? Et an quis possit eodem tempore tres Missas, qua a tribus Sacerdotibus celebrantur, audire, & satisfacere poenitentia iniuncta a Confessorio audiendi tres Missas? Idem est de illo, qui ex vi precepti, voti, & poenitentia obligatur audire tres Missas. Ex p. 10. tr. 15. & Misc. 5. ref. 3. p. 238*
21. *An eadem actione duobus preceptis satisfacere possimus? Et ad roborandam sententiam negativam diversè casus adducuntur in textu huius Resolutionis. Et haec questio maxime proponitur pro precepto audiendi Missam in die festo. Ex p. 1. tr. 1. & Misc. 1. ref. 3. p. 239*

His verò adduntur reliquæ omnes difficultates, quæ simul pertinent ad istum *Tractatum 3. de Audienda Missa in die festo, huius Tom. 2. quæ mistæ, vel diuagantes latent in cæteris Tomis, Tract. & ref. huius totius Operis, ut suavius, & facilius reperiantur omnes quæstiones.*

AN Rubrica Missalis de stando, capite discooperto, inclinato, stando, vel surgendo, vel hoc, aut illo modo, non habeant vim legis, aut precepti, sed solum sint directiva, ut magis piè, & Religiosè dicatur, & audiatur Missa sollemnis, qua communiter servantur etiam in auditione Missa privata? Ex p. 10. tr. 11. ex ref. 33. Qua nunc inveniuntur in tom. 3. tr. 6. de Horis Canon. ref. 45

An si Episcopus ferat excommunicationem in eos, qui non audiunt Sacrum in Parocia, excommunicatio sit nulla? Et deducitur, quod stante consuetudine, & privilegio, non tenentur fideles audire Missam, & concionem diebus Dominicis, & Festivis in templis Parochialibus. Ex p. 10. tr. 13. ex ref. 25. Qua hic reperietur in tom. 3. tr. 3. de Potestate Episcopi, ref. 87

An tempore pestis possit Episcopus dispensare in precepto audiendi Missam in diebus festivis cum omnibus demi reclusis propter suspensionem pestis, vel in tali casu quid est faciendum? Et an peccet mortaliter, non audiendo Missam in diebus festivis, qui in nocte proxima se inebriat, & se facit impotentem audiendi Missam die sequenti? Et an qui dubitat, si hodie sit dies festivus, teneatur Missam audire. Et an Scholares, famuli, Militæ, advena, peregrini, hospites, extranei, & alij similes ad quemcunque locum confluentes, & ibidem per maiorem partem anni residentes, cum animo tamen ad patriam suam redeundi, secluso scandalo, non teneantur audire Missam diebus festivis illius loci. Et quid de peregrinis, quorum

Index Tractatum,

presentia solum est in transeu per duos, vel tres dies, an teneantur audire Missam diebus festiuis illius loci? Et an si quis violet duo precepta ab Ecclesia indicta in unum diem incidentia audiendi Missam, peccet dupliciter? Ex p. 10. tr. 14. ex ref. 5. alias 3. & ex ref. 13. alias 11. & in p. 4. tr. 3. ex ref. 21. & in p. 10. tr. 13. ex ref. 37. & in p. 1. tr. 9. ex ref. 2. & 16. *Qua hic sunt in tom. 4. tr. 6. de Ieiunio, ref. 69. 18. 2. 39. 46. & 63*

An ille, qui in die festo patrie se transferat ad alium locum, ubi dies festus non est, laborandi causa, teneatur prius audire Missam, si in ipso mane diei festi exit? Ex p. 1. tr. 10. ex ref. 14. §. Scio, ante medium. *Qua nunc inueniuntur in tom. 6. tr. 1. de Legibus, ref. 48*

An quis pro euitanda mortis periculo possit celebrare non ieiunius, vel excommunicatus, ut presentes audiant Missam in die festiui? Et an licitum sit celebrare in mari ad solum audiendam Missam in diebus festiuis? Et an si Sacerdos in casu non sibi permisso celebraret duas, vel tres horas post meridiem, & aliquis audiret talem Missam, an satisfaceret precepto audiendi Missam in die festo? Ex quo deducitur, sed dissoluitur, quoddam absurdum, videlicet an quis possit satisfacere precepto de audienda Missa pro die Dominica, si in ipsa Dominica audiret Missam, qua in Capella Papali in illa die ante mediam noctem celebratur, quando dies Natalis Domini incidit Feria secunda? Ex p. 5. tr. 3. ex ref. 39. & 40. & in p. 10. tr. 12. ex ref. 22. *Qua hic sunt supra in hoc ipso tom. 2. tr. 1. de celebrat. Missarum, ref. 129. 135. & 208*

An Sacerdos possit celebrare sine praua confessione, ut ipse, vel alij satisfaciant precepto audiendi Missam, quia de Parocho non est adhibendum? Ex p. 9. tr. 3. ex ref. 9. *Qua nunc inueniuntur in tom. 1. tr. 3. de Poenitentia, ref. 151*

An si quis habeat pro poenitentia audiendi quotidie Missam per unum mensem, vel annum, si aliquando audiat Missam immemor talis poenitentia, queritur an satisfaciat precepto poenitentiae iniunctae, & satisfactio illa sit pars Sacramenti, ut possit prodesse ex opere operato; vel necessarium sit, ut praedicta auditio referatur ad confessionem? Et quid si poenitentiam adimpleuit animo expresso non satisfaciendi, an adhuc satisfaciat precepto Confessarii, sed tamen non habeat rationem partis Sacramenti? Et an si Confessarius praecipiat, ut in diebus festiuis duas Missas audiantur, an intelligenda sit Missa, qua in precepto est? Et an si Confessarius iniunxit duas Missas audire, satisfaciat poenitens, si simul eas ex uno loco audiat à duobus Sacerdotibus? Et an qui per mensem singulis diebus habuit poenitentiam audiendi Missam, teneatur diebus festiuis duas Missas audire? Ex p. 10. tr. 16. ex ref. 26. alias 25. & in p. 3. tract. 4. ex ref. 83. alias 84. & in p. 5. tr. 14. ex ref. 61. & 71. *Qua hic reperiuntur in tom. 1. tr. 6. de satisfactione Sacramentali, ref. 33. 12. 51. & 52*

An qui non audit Missam in die Dominica, in quam incidit Festum alicuius Sancti, satisfaciat dicendo in confessione, se in die festo semel Missa Sacrificium praetermississe? Et an si quis omisit Sacrum propter studium, &c. teneatur explicare in confessione hanc circumstantiam? Ex part. 1. tract. 7. ex ref. 22. & 62. *Qua hic sunt in tom. 1. tract. 7. de circumstantiis, ref. 58. & 59*

An excommunicatus non audiendo Missam peccet contra Ecclesiae preceptum, si sit negligens in obtinenda absolutione excommunicationis? Et an qui per annum non audit Missam in diebus festiuis, si postea, obtenta absolutione excommunicationis, consecratur, teneatur se accusare, quod peccauerit toties contra preceptum audiendi Missam? Et an qui dubitat se esse excommunicatum, possit audire Missam? Et an excommunicatus incurrat aliquam poenam, si Missa, aut diuinis Offi-

ciis assistat? Et an prohibeatur, ne quis simul cum aliis communicato audiat eandem Missam? Et an primum excommunicationem minorem poterit excomunicari a generali, si careat inductione, & operatione, & fiat de quo contemptu, & scandalo? Ex p. 4. tr. 4. ex ref. 37. & in tr. 3. ex ref. 66. & in p. 5. tr. 9. ex ref. 95. & 96. *Qua nunc inueniuntur in tom. 5. tract. 1. de excommunicatione, ref. 129. & 134. 135. & 136*

An laicus imerditus, si sine scandalo audiat officia divina, praesertim Missam in loco interdicto, peccet mortaliter? Et an licitum sit alicui non interdicto audire Missam Sacerdotis interditi personaliter? Ex part. 1. tr. 10. ex ref. 69. alias 68. & 64. *Qua hic reperiuntur in tom. 5. tr. 4. de Interdicto, ref. 3. & 14*

Explanatur hominem in carcere detentum, & excommunicationem peccare non audiendo Missam, nequaquam penitere. Et queritur, an qui errauit vincibiliter, patiens hac hebdomada nullum esse diem festiui, cum tamen sit; adueniens die festo, si Missam non audiat, quod sibi occurrat dubium, esse diem festiui, peccat obmittens Missam? Ex p. 9. tr. 8. ex ref. 47. & 48. *Qua hic sunt in tom. 8. tract. 2. de conscientia dubia, ref. 19*

An quando quis vult in determinate pro aliquo die audire verbi gratia tres Missas, & de quibusdam carnis omittat partem non notabilem; an, inquam, peccet mortaliter? Ex part. 3. tract. 6. ex ref. 42. *Qua nunc inueniuntur in tom. 8. tract. 3. de Paratae materiae, ref. 2*

An mulier, si sciat se concupiscendam ab aliquo laico, teneatur non exire de domo ad audiendam Sacramentum? Et an sit peccatum scandalum redimere vexationem iniustam Sacerdotis, qui non vult celebrare Sacramentum, nisi pecuniis allucietur ad audiendam Missam in die festo? Ex part. 5. tract. 7. ex ref. 22. & 16. *Qua hic reperiuntur in tom. 7. tract. 5. de scandalo, ref. 4. & 4.*

An si fiat prelatio in die festo, etiam extra necessarium, si Missa audiatur, non sit peccatum mortale? Et an quando bellum est in prociectu, teneatur militis ad audiendam Missam in die festo? Ex p. 4. tract. 2. ref. 229. & ex part. 6. tr. 4. ex ref. 32. *Qua hic sunt in tom. 7. tr. 7. de Bello, ref. 42. & 43*

An serui possint licite obedire Dominis, si praecipiant ne audiant Missam in diebus festiuis? Ex part. 3. tract. 7. ex ref. 53. alias 52. *Qua nunc inueniuntur in tom. 7. tr. 8. ref. 40*

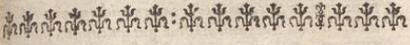
An causa pendente, sit admittendus haereticus ad audiendam Missam, necne? Ex part. 4. tract. 8. ex ref. 10. *Qua hic reperiuntur in tom. 5. tract. 10. de Inquisi- tionibus, ref. 55*

An habens privilegium Bullae Cruciatæ audiendi Missam tempore interditi, & habens breue audientis Missam in privato Oratorio, teneatur illum audire? Ex p. 1. tr. 3. ex ref. 3. *Qua hic est in tom. 3. tr. 1. de potestate Pontificis, ref. 102*

An in privato Oratorio licitum sit virtute Bullae Cruciatæ non solum in diebus concessis, sed etiam in festiuis, quibus prohibitis ibi audire Missam? Et quid de tempore interditi? Et quomodo intelligendum est privilegium cum consanguineis, familiaribus, &c. ad audiendam Missam in diebus festiuis in supradicto Oratorio? Et an si quis extraneus audiat Missam in die festo in privato Oratorio alicuius Magnatis, satisfaciat precepto? Et quid de audientibus Missam in dicto Oratorio de licentia Parocho. Et inferitur habentem privilegium Oratorij privati, si sit in causa, ut in die festo persona prohibita audiant Missam ibi, peccare mortaliter. Etiamque deducitur in casu, quo quis nequit audire Missam, nisi in aliquo Oratorio privato, non tamen illam ibi audire. Et e contra si quis audiat Missam in Oratorio privato bona fide, si postea cognoscit

si prohibuit, teneri audire aliam Missam, et adimpleat preceptum. Sed quid dicendum est de audientibus Missam in Oratorijs Episcoporum, & Regularium, & in Oratorio alio primo ex privilegio Cruciate? Ex p. 4. tr. 4. ex ref. 76. & in p. 5. tr. 10. ex ref. 77. alijs 76. & in p. 9. tr. 1. ex r. 3. Que nunc inveniuntur in tom. 4. tr. 2. de Oratorijs priuatis, ref. 55. 52. & 42.

Nota, quod in predicto tom. 4. & tract. 2. de Oratorijs priuatis, sunt multa alia difficultates mista pro alijs diuersis casibus circa auditionem Missa in dictis priuatis Oratorijs, quos ibidem inuenies in ref. 2. 3. 7. 8. 27. 28. 35. 36. 37. 38. 40. 48. 49. 51. 52. 53. 55. 56. 58. 45. 9. 10. 12. 31. 33. 39. & 41. & non in alijs practici tractatus.

TRACTATUS IV.

De Sacramento Extrema-Vnctionis, pag. 241.

1. **N** in casu extremae necessitatis, si non adsit Oleum benedictum ab Episcopo, possit Sacerdos illud benedicere, vel vit Oleo non benedicto ad vngendum moribundum? Et an saltem Sacerdos ex commissione Episcopi possit predictum oleum benedicere? Et an si agrotus supervixerit, vngendus esset iterum sub conditione cum oleo benedicto ab Episcopo, si tunc adsit? Et an solum ex precepto, vel ex necessitate Sacramenti requiratur, ut oleum Extrema-Vnctionis sit benedictum ab Episcopo? Et an si furit non esset aliud oleum, quam Chrisma, sit peccatum de facto illo inungere infirmum moribundum? Et an si Sacerdos per errorem contulit hoc Sacramentum Extrema-Vnctionis cum sacro Chrismate, nihil sit repetendum? Et an peccet mortaliter Sacerdos, qui oleo veteri, & non ab Episcopo eo anno benedicto vngeret infirmos? Et an infirmi, qui omnino a natiuitate visus, vel auditu carent, sint in periculo mortis vngendi? Et cursum docetur, quod qui carent membris vngendis vel organo, vngendi sunt in parte proxima membri, vel organi defunctis? Ex part. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 81. ibid.

2. An si deest oleum Extrema-Vnctionis, possit Parochus Sacramentum illud ministrare cum Chrismate? Et vitru valeat Sacramentum Extrema-Vnctionis, si fiat sacro Chrismate? Et docetur, quod si Sacerdos per errorem contulit hoc Sacramentum cum sacro Chrismate, nihil est repetendum? Et dubitatur, an sit peccatum veniale ministrare Sacramentum Extrema-Vnctionis non in forma Crucis? Et an oleum consecratum precedenti anno, si superstit, & non sit combustum, possit in necessitate misceri cum oleo benedicto presentis anni, si hoc non sufficiat? Et si postquam ea mistio facta est, afferatur aliud oleum novum, quod censetur sufficere pro toto illo anno, an comburi statim debeat iuxta usum Ecclesie illud oleum mistum ex nouo & veteri, vel possit seruari? Ex part. 10. tr. 11. & Misc. 1. ref. 15. p. 242

3. Virum si pro administratione Sacramenti Extrema-Vnctionis addatur oleo consecrato maior quantitas olei non consecrati, remaneat, hoc non obstante, consecratum? Et quid est dicendum de oleo addito Chrismati? Eadem est ratio additionis ad aquam benedictam. Ex part. 11. tr. 3. & Misc. 3. ref. 15. p. 243

4. An oleo benedicto Extrema-Vnctionis simul, vel variis vicibus non possit admisceri, nisi pars adiecta sit minor quantitate primam ab Episcopo benedicta? Idem cursum inferitur dicendum de aqua benedicta, quod scilicet aqua non benedicta aquae benedictae superaddita censetur acquirere benedictionem? Ex part. 9. tr. 6. & Misc. 1. ref. 43. alijs 44. p. 244

5. An liceat Parochis mittere oleum Extrema-Vnctionis ad infirmos, vtro vngantur? Et docetur antiquos Patres Vnctionem curatiuam infirmis adhibuisse etiam per non Sacerdotem, sed oleo benedicto a Sacerdotibus, non ab Episcopo pro materia Sacramenti Extrema-Vnctionis? Ex part. 9. tr. 6. & Misc. 1. ref. 42. alijs 43. p. 245
6. An vna gutta olei sit sufficiens in vnaquaque Vnctione ad conferendum Sacramentum Extrema-Vnctionis? Ex quo inferitur, vnam guttam aquae sufficere ad validitatem Baptismi. Ex part. 3. tr. 4. ref. 176. alijs 177. p. 246
7. Quidam Sacerdos vixit infirmum cum oleo veteri: quare, an peccauerit mortaliter? Ex quo sequitur esse peccatum mortale, vel oleum benedicere alio die, quam Feria quinta Parasceues, vel illud singulis annis non renouare. Et notatur, quod si Sacerdos per errorem vngeret infirmum non oleo, sed sacro Chrismate, nihil esse repetendum. Ex part. 3. tr. 4. ref. 175. alijs 176. ibid.
8. An moribundo sit ministranda Extrema-Vnctio cum oleo alterius anni? Et docetur, urgente articulo mortis, perfici posse Sacramentum Extrema-Vnctionis breuissima, & tenui limitatione vnius oculi, auris, manus, varium, & oris, etiam absque signo Crucis, & sub vna forma communi, Per istam sanctam Vnctionem, &c. Et an sit necessaria vnctio pedis? Ex part. 5. tr. 3. ref. 90. ibid.
9. An si Parochus portet domi oleum Extrema-Vnctionis, timens de nocte ad moribundum vngendum vocari, secluso scandalo, peccet mortaliter? Et quid si post vnctionem factam, ut se citius expediat, Parochus non reponit oleum ad solitum locum? Et docetur non debere Parochum sine lumine Extremam-Vnctionem deferre. Et notatur, urgente periculo mortis, posse Sacerdotem sine Ministro administrare hoc Sacramentum, atque etiam sine alia solita precautionis prauia. Ex p. 5. tr. 3. ref. 91. ibid.
10. An tempore pestis possit Sacerdos vngere vnam tantum partem dicendo consuetam formam, v. g. Per istam sanctam vnctionem, & suam piissimam misericordiam indulgeat tibi Deus quidquid peccasti per visum, auditum, odoratum, gustum, & tactum; vel an sit necessarium in predicto casu saltem velocissime sine forma Crucis vngere vnum oculum, vnam manum, aurem, nares, & os, & dicere, Per istas sanctas vnctiones, &c. Et an extra casum necessitatis, si Sacerdos faceret vnctiones non in forma Crucis, minime peccet lethaliter? Ex part. 3. tract. 4. ref. 167. alijs 168. p. 247
11. An liceat ministrare infirmo peste laboranti Extremam-Vnctionem vngendo vnicum corporis sensum, v. g. manum solam, vel oculum solam, ac vti forma verborum generali, Per istam sanctam Vnctionem indulgeat tibi Deus quidquid per visum, auditum, odoratum, gustum, & tactum deliquisti? Et in §. vltimo huius Resolutionis assignantur tres casus, in quibus saltem Sacramentum istud posset a Sacerdote per vnicam vnctionem perfici. Ex part. 5. tr. 3. ref. 80. ibid.
12. An Parochus vngendo infirmum, si reliquerit vnctionem, v. g. aurium, vel oculorum, teneatur iterum ministrare Sacramentum? Et an saltem debeat suppleri Vnctio partialis omisa? Et quid si tempus notabile intercessu, an tunc debeant singula Vnctiones repeti? Et additur, quod multi tenent, quod non sint Vnctiones omnes Sacramento huic intrinsece, ac essentielles, sed vnicam Vnctionem sufficere de necessitate Sacramenti in administratione Extrema-Vnctionis. Et an secluso scandalo & contemptu, hoc Sacramentum omittere, vel nullum sit peccatum, vel tantum veniale? Ex p. 10. tr. 12. & Misc. 2. ref. 31. p. 248
13. An sit de necessitate Sacramenti Extrema Vnctionis, ut sensus, qui vngitur, nominetur? Quod sit de necessitate precepti non est dubitandum. Et an si omittes dicere, Per hanc sanctam Vnctionem, esto vngeres, Sacramentum non consecres; & secus si solum illud verbum

ON
16
11

- bum sanctam, relinqueres? Et quid si imperatio modo peccatorum remissionem promittes, dicens, Per hanc sanctam Vnctionem remittatur tibi quicquid peccasti per visum, &c. Et an omisso illorum verborum, Per piissimam misericordiam, sit essentialis? Et notatur, quod potest Sacramentum Extrema Vnctionis à pluribus Sacerdotibus valide confici, si unus aliquam functionem efficiat, & formam ei respondentem profert, alter vero reliquum perficiat. Et si post unam, vel alteram Vnctionem peractam, & formas partiales eis respondentes prolatas Minister interiret, possit Sacerdos reliqua absolueri. Et quid est faciendum, si absolvisset quidem Vnctionem aliquam, si nullam formam ad hoc protulisset? Et notatur ex privilegio posse Regulares conferre Extremam Vnctionem familiaribus Regularium, hospitibus, iter agentibus, peregrinantibus. Architectis, aut cuiusvis artis, aut Officij Officialibus, qui in Monasterio operam dant, sine sint exteri, sine civis illius Urbis, & his, qui Ecclesie Immunitate gaudent, & omnibus tandem laicis, quibus contingit intra Conventum septa repentino casu hoc Sacramento indigere; & etiam his, quibus in pradis, seu Grangis Regularium hoc cuenerit. Ex part. 9. tract. 7. & Misc. 2. ref. 56. p. 249
14. An Sacramentum Extrema Vnctionis, si in forma non exprimitur sensus, qui vngitur, sit validum? Et docetur non esse de essentia huius Sacramenti, quod oleum sit ab Episcopo benedictum. Ex quo inferitur, an hoc etiam admitti debeat in benedictione Christiatis pro Sacramento Confirmationis? Ex part. 10. tract. 12. & Misc. 2. ref. 32. p. 250
15. An forma deprecatoria in Sacramento Extrema Vnctionis sit de necessitate Sacramenti? Et an debeat iterari hoc Sacramentum sine conditione, si aliquis illud conficeret sub forma indicativa? Et an sit sufficiens hac forma, Vngo te oleo sancto, & Deus tibi remittat quicquid peccasti, &c. Et notatur, quod verba forma huius Sacramenti sunt ista. Per istam sanctam Vnctionem, & suam piissimam misericordiam indulgeat tibi Deus quicquid deliquisti per visum, &c. In nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti, que quidem ultima verba, In nomine Patris, &c. non sunt necessaria, neque de necessitate precepti. Et an illa verba, sanctam, & piissimam, sint substantialia? Et quid de illis verbis, suam misericordiam, & de particulis illis per visum, per auditum, &c. Ex part. 3. tract. 4. ref. 174. aliàs 175. p. 251
16. An sit peccatum ministrare Sacramentum Extrema Vnctionis sub his tantum verbis. Per istam sanctam Vnctionem indulgeat tibi Deus quicquid deliquisti? Et aliqua alia explanantur pro verbis contentis in consueta forma huius Sacramenti. Et tandem docetur esse mortale amplecti opinionem probabilem circa formas, & materias Sacramentorum, relictis certis, & prescriptis ab Ecclesia. Ex part. 11. tract. 1. & Misc. 1. ref. 18. p. 252
17. An qui in forma Extrema Vnctionis omittet illa verba, per suam misericordiam, conficeret Sacramentum? Ex quo deducitur, quid est sentiendum de omissione illius particule: Per istam Vnctionem. Ex p. 3. tr. 4. ref. 179. aliàs 180. p. 253
18. An supradicta Vnctiones faciende sint in modum Crucis, saltem ex necessitate precepti? Ex part. 3. tr. 4. ref. 177. aliàs 178. p. 254
19. Notantur aliqua circa Ritum administrandi Sacramentum Extrema Vnctionis. Et an omittere recitationem Psalmorum, & Litaniarum, & omniaque in Manuali dicenda prescribuntur, dum infirmus vngitur, sit peccatum mortale, si absque necessitate omittantur? Et an Sacerdos unum saltem Clericum debeat adhibere, si possit, qui illum iuret in Orationibus, & responsionibus? Et an in casu necessitatis Sacerdos non habens Cleri-
- cum, neque alium, possit vti in responsionibus ministrandi famina sine peccato? Et an Sacerdos in defectu olei cuiusvis generis, si oleum veteri alterius anni, si oleum infirmorum renovari? Et an Extrema Vnctionis ministranda sit cum superpelliceo, sola, & leniter? Et an in casu necessitatis, si pradicta non extiterint, possit Sacerdos, his non adhibitis, Extremam Vnctionem ministrare? Et deducitur, an liceat ad praedictum Viaticum dicere Missam sine indumentis? Et an Sacerdos, si non haberet superpellicem, possit sine illa ministrare Viaticum infirmo morituro? Ex part. 9. tr. 4. & Misc. 1. ref. 45. aliàs 46. ibid.
20. Quando Sacramentum Extrema Vnctionis conferatur gratiam? Et asseritur, quod tamesi plures Vnctiones fiant in hoc Sacramento, tamen videtur una sufficere ad essentiam Sacramenti, sine fiat in capite, sine in pedore, &c. Ex part. 3. tr. 4. ref. 178. aliàs 179. p. 255
21. An Sacerdos, si vngendo infirmum morituro, possit alius perficere Vnctiones pratermissas? Et an possit Presbyter unam partem vngere, & alius aliam necessitate? Ex part. 5. tr. 3. ref. 87. ibid.
22. An in aliquo casu licite possit plures Sacerdos ministrare simul Extremam Vnctionem alicui morituro? Et an satis sit in administratione huius Sacramenti unam guttam olei stillare? Ex p. 5. tr. 3. ref. 88. p. 256
23. An Confessio sit praemittenda antequam Viaticum inungat moribundum? Et an sit peccatum mortale conferre Sacramentum Extrema Vnctionis infirmo, antequam susceperit Sacramentum Penitentiae, & Euchari- stiae? Ex part. 5. tr. 3. ref. 92. ibid.
24. An sit absolvens moribundus, qui non vult recipere Extremam Vnctionem? Ex quo inferitur, esse peccatum mortale omittere ex negligentia gratiam Sacramentum Confirmationis? Et cuiusmodi quatur, an sit preceptum sumendi Extremam Vnctionem tempore mortis? Ex part. 5. tr. 3. ref. 97. ibid.
25. An Sacramentum Extrema Vnctionis sit suscipiendum sub onere peccati mortalis, & illud sub eadem onere teneatur Sacerdos Ordinarius in tempore necessitatis ministrare? Et notatur in casu necessitatis, si Pastor absit, vel non possit, aut nolit iniuste hoc Sacramentum infirmo ministrare, tunc inferiorem Sacramentum posse, & veniente Parocho, hoc officium Sacramenti praesumpta licentia Pontificis, & Ecclesiae? Ex part. 4. tr. 4. ref. 169. aliàs 170. p. 257
26. An Parochus teneatur tempore pestis ministrare Extremam Vnctionem, & Euchari- stiam cum periculo vitae? Et quid si saltem peste laborantes confessi fuerint, an Parochus tunc conscientia in tali casu non teneatur Sacramentum Extrema Vnctionis illis ministrare cum periculo vitae? Et an Sacramentum Penitentiae teneatur Parochi ministrare quibus suis, etiam cum periculo vitae? Ex part. 3. tr. 4. ref. 173. aliàs 174. ibid.
27. An Parochus tempore pestis teneatur cum periculo vitae ministrare Sacramentum Extrema Vnctionis? Et an in aliquo casu possit Parochus excusari à ministrando penitentiae, ut quando esset certus mortaliter infirmum non habere conscientiam peccati mortalis? Ex part. 5. tr. 3. ref. 93. p. 258
28. An agraus, si non fuerit confessus in articulo mortis, teneatur Parochus cum periculo vitae Sacramentum Extrema Vnctionis illi ministrare? Et quid si aliqui peste infecti, qui antequam incidere in amentiam, incidit in peccatum mortale, de quo solum habuit attentionem, an tunc Parochus teneatur cum periculo vitae hoc Sacramentum ministrare, nisi Pastor esset valde necessarius, ex cuius morte multis immineret periculum spirituale? Ex part. 5. tr. 3. ref. 83. ibid.
29. An si agraus sit mori proximus, & non invenitur Parochus, possit simplex Sacerdos, etiam Regularis Sacramentum Extrema Vnctionis infirmo ministrare?

& Resolutionum.

Et an si extra casum necessitatis, absente Parocho, Sacerdos infirmum ungeret, in excommunicationem prater peccatum mortale incurreret, vel an hac excommunicatione restricta sit tantum pro Religiosis? Ex part. 5. tr. 3. ref. 82. ibid.

30. An excommunicatus nominatim, vel suspensus possit in articulo mortis ministrare infirmo Sacramentum Extreme-Vnctionis? Et quid tamen si egrotus confessus fuerit? Ex part. 5. tr. 3. ref. 81. p. 259

31. An in articulo mortis aliquando sit ministranda Extrema-Vnctio ab excommunicato denunciato, & hoc etiam tempore interdicii? Et quid, si saltem aliud Sacramentum non sit possibile ministrari? Ex part. 5. tr. 3. ref. 89. ibid.

32. An tempore interdicii possit moribundus conferri Extrema-Vnctio, quando non potest recipere Sacramentum penitentiae? Et an in dicto casu possit hoc Sacramentum ministrari ab excommunicato, & etiam denunciato Ministro? Ex part. 5. tr. 10. ref. 78. aliàs 77. ibid.

33. An moribundus sensu carens sit unguendus tempore interdicii, non valens alia Sacramenta recipere, si non habeat Bullam Cruciatam? Ex part. 3. tr. 4. ref. 170. aliàs 171. ibid.

34. An Sacerdos tempore pestis possit ungerere infirmum non digno, sed virga oblonga, ut eius contractum effugiat? Ex part. 3. tr. 4. ref. 166. aliàs 167. p. 260

35. An Sacerdos infirmis peste morientibus possit Sacramentum Extreme-Vnctionis ministrare virgula argentea oblonga, &c. Et an in tali casu liceat Parocho ministrare Extremam-Vnctionem unguendo quidem omnes quatuor sensus, sed unam aurem, & unum oculum, unam naricem, pedem, manum, & deinde vitando hac forma omnes singulas partiales sub una totali amplectente, dicendo: Per istas sanctas Vnctiones indulgetur tibi Deus quicquid per visum, auditum, olfactum, gustum, & tactum deliquisti? Ex part. 5. tr. 3. ref. 79. ibid.

36. Qua tempore sit danda infirmis Vnctio-Extrema? Ex part. 3. tr. 4. ref. 172. aliàs 173. ibid.

37. Quonam tempore infirmitatis debeat Sacerdos iungere moribundum? Ex p. 5. tr. 3. ref. 95. p. 261

38. An Sacramentum Extreme-Vnctionis collatum infirmo non grauius, vel periculose laboranti, sit validum? Et An si postea periculose laboret, sit ei denuo Sacramentum ministrandum? Et an in dubio (non loquitur in casu opinionis,) an morbus de se, vel in hoc individuo sit periculose, possit Extrema-Vnctio ministrari? Et an in hoc casu ministranda sit Extrema-Vnctio sub conditione? Ex part. 9. tr. 6. & Misc. 1. ref. 44. aliàs 45. ibid.

39. An in eadem infirmitate possit Sacerdos aliquem denuo iungere? Et notatur, quod non est necessarium, ut infirmus recuperet sanitatem, & postea incidat in similem, vel alium morbum, & simile periculum; sed satis est, si manente infirmitate, v.g. hellica, vel hydroopis, euadat periculum mortis, & post aliquod tempus iterum incidat in periculum mortis; tunc enim toties, quoties hoc accidit, potest iterari hoc Sacramentum? Ex part. 5. tr. 3. ref. 96. p. 262

40. An perseverante periculo alicuius infirmitatis, in qua sumpta est Extrema-Vnctio, si adueniat periculum alterius infirmitatis, possit ager denuo iungi? Et quid se antiquum periculum, quod iam deserat, rediit, an iterum, ac tertio, vel quoties aduenit periculum, possit infirmus iungi, maxime in egritudinibus diuinis, ut in hydroopis, & similibus? Et an sit peccatum mortale absque necessitate non repetere formam Extreme-Vnctionis in singulis membrorum Vnctionibus? Et quid sentiendum est in pradicto casu de nullitate, aut valore Sacramenti? Ex part. 10. tr. 1. & Misc. 1. ref. 11. ibid.

41. An Sacerdos moribundus possit se ipsum ungerere? Ex part. 5. tr. 3. ref. 94. p. 263

42. An Parochus, si cognoscat per confessionem puerum nunquam actualiter peccasse, teneatur ministrare illi Extremam-Vnctionem? Ex part. 3. tract. 4. ref. 180. aliàs 181. p. 264

43. An puer sit unguendus Sacramento sub conditione, quando dubitatur, se habeat usum rationis? Et quid si dictus puer recepisset Sacramentum Penitentiae etiam sub conditione? Ex part. 3. tr. 4. ref. 168. aliàs 169. ibid.

44. An pueris danda sit Extrema-Vnctio, si non sint capaces Sacramenti Eucharistiae, sed tantum Penitentiae? Et asseritur in articulo mortis pueris doli capacibus, & aptis confiteri dandum esse Viaticum. Ex p. 3. tr. 6. & Misc. 2. ref. 89. ibid.

45. An pueri tunc in articulo mortis sint unguendi, quando sunt capaces Sacramenti Eucharistiae? Et notatur, quod si dubitetur puerum non habere usum rationis, esse adhuc sub conditione unguendum. Ex part. 5. tract. 3. ref. 85. ibid.

46. Virum adulto in articulo mortis recenter baptizato sit Sacramentum Extreme-Vnctionis ministrandum? Et an in tali casu sub conditione administranda sit ei Extrema-Vnctio? Ex part. 3. tr. 4. ref. 171. aliàs 172. p. 265

47. An Extrema-Vnctio sit ministranda adulto in periculo mortis statim post Baptismum susceptum? Ex part. 5. tr. 3. ref. 86. ibid.

48. An mutus, sturdus, & cecus à nauitate sit unguendus Extrema Vnctione? Et asseritur, deficiente organo alicuius sensus, locum organi esse unguendum; quod etiam fieri debet, quamuis homo tale organum nunquam habuerit, & proinde nunquam exterius per illud peccauerit, quia potuit peccare desiderio actus illius sensus. Ex part. 5. tr. 6. ref. 11. ibid.

49. An mulieri deficienti in partu sit ministrandum Sacramentum Extreme-Vnctionis? Et infertur hoc Sacramentum non esse ministrandum iis, qui non laborant infirmitate, licet in magno vita periculo versentur, & sic non est ministrandum gerentibus bellum, aut existentibus in mari cum periculo mortis, aut damnatis ad mortem per supplicium à iudice. Ex part. 10. tract. 12. & Misc. 2. ref. 9. p. 266

50. An illis, qui in amentiam inciderunt, sit in periculo mortis ministranda Extrema-Vnctio, licet hoc Sacramentum nunquam petierint? Et an in tali casu phreneticus, vel furiosus, si resistat, sit ligandus, vel fortiter tenendus, ut recipiat Extremam-Vnctionem, exclusis tamen laicis ad tollendum scandalum? Ex part. 5. tr. 3. ref. 84. ibid.

Nunc autem transcribuntur aliquæ aliæ paucae difficultates pertinentes simul ad hunc *Tractat. 4. de Sacramento Extreme-Vnctionis*, huius *tom. 2.* quæ dispersæ sunt, vel errantes diuagantur per reliquos alios Tomos, *Tract. & Ref. vi* ita commodius reperiantur omnes quæstiones huius totius operis.

AN Pontifex possit precipere usum Sacramenti Extreme-Vnctionis, & contra transgressores penam imponere? Et an sit præceptum suscipiendi in articulo mortis Sacramentum Extreme-Vnctionis? Et dum tale præceptum non extat, sicut scilicet scandalum & contemptum, an omisso huius Sacramenti non inducat peccatum mortale non solum in infirmis, sed etiam à fortiori in illis, qui curam gerunt de ipsis, ut in coniuge, Domino, Patre, tuore, &c. Et an per accidenz hoc Sacramentum possit esse alicui ad salutem necessarium? Et an Pontifex possit præbere facultatem Presbyteris benedicendi oleum Extreme-Vnctionis? Et an Pontifex possit præbere facultatem, & permittere, ut tempore pestis ex
penuria

Index Tractatum,

penuria Sacerdotum possit ministrari Sacramentum
Extrema-Vnctionis unica Vnctione? Et inter alia, quae
circa hoc explanantur, tandem inferitur Parochum tem-
pore pestis non teneri administrare hoc Sacramentum
cum periculo vita, si infirmus saltem confessus fuerit.
Et an solus Sacerdos sit Minister Sacramenti Extre-
ma-Vnctionis, quare quavis Vnctio a laico, imò a Dia-
cono in quocumque euentu facta non sit Sacramentum?
Et an Pontifex aliquando suppleat iurisdictionem in
Ministro Sacramenti Extrema-Vnctionis? Et an ad
hoc Sacramentum ministrandum non requiratur, ut Sa-
cerdos sit expositus, & ad audiendas confessiones appro-
batus? Et an Parochus publicè excommunicatus possit
licentiam præbere Sacerdoti ad hoc Sacramentum mi-
nistrandum? Ex part. 8. tract. 1. ref. 58. 30. 21. & 56.
Qua nunc inueniuntur in tom. 3. tract. 1. de Potestate
Pontificis, ref. 57. 58. 60. & 59.
An Episcopus benedicens oleum ad infirmos in statu pec-
cati mortalis peccet mortaliter? Ex part. 5. tract. 1. 3. ex
ref. 73. Qua hic reperitur in tom. 3. tract. 3. de Pote-
state Episcopi, ref. 81.
An liceat in Sacramento Extrema-Vnctionis vi Mini-
stro, materia, & forma probabili, relictis certis? Ex
part. 9. tr. 7. ex ref. 59. Qua nunc inueniuntur in tom. 8.
tr. 1. de opinione probabili, ref. 5.
An oleum postquam semel vnxit in hoc Sacramento Extre-
ma-Vnctionis, possit assumi pro nouo Sacramento &
Vnctione? Ex part. 9. tr. 3. ref. 5. Qua hic est in tom. 1.
tr. 3. de Penitentia, ref. 145.
An Sacerdos, si cum materia legitima proferat verba for-
mae huius Sacramenti absque intentione in eius admini-
stratione, si postea intentionem adhibeat, nihil efficiat?
Ex part. 10. tr. 13. ex ref. 20. Qua hic est infra in tr. 6.
de Matrimonio, ref. 100.
An si finita forma antequam finiatur Vnctio in hoc Sa-
cramento Extrema Vnctionis, quis moriatur, recipiat
gratiam? Et quidam Parochus statim post Vnctionem
pronunciauit formam Sacramenti Extrema-Vnctionis,
quaritur, an validè hoc Sacramentum ministrauerit?
Et an in verbis forma huius Sacramenti detur parui-
tas materia? Et quid est sentiendum de interruptione
forma huius Sacramenti? Et an in coniunctione mate-
riae, & forma huius Sacramenti detur paruitas mate-
riae? Ex part. 5. tract. 3. ex ref. 17. & in part. 3. tract. 4.
ex ref. 6. & in part. 5. tract. 3. ex ref. 39. 40. & 41. Qua
nunc inueniuntur in tom. 1. tract. 1. de Baptismo,
ref. 63. 62. 4. 5. & 6.
An in Sacramento Extrema-Vnctionis sit exprimenda per-
sona suscipientis hoc Sacramentum? Et an dictio illa,
Amen, sit de necessitate Sacramenti? Ex part. 10.
tract. 16. ex ref. 92. Qua hic reperitur in tom. 1. tr. 1.
de Baptismo, ref. 60.
An qui non habet licentiam confitendi, & Sacramenta
ministrandi, incurrat irregularitatem, si admini-
strat Extremam-Vnctionem? Ex part. 4. tract. 2. ex
ref. 89. Qua nunc inueniuntur in tom. 5. tract. 5. de Ir-
regularitate, ref. 17.
An sub pena excommunicationis Papalis non possint Re-
ligiosi ministrare Extremam-Vnctionem infirmis mori-
turi sine licentia Parochi? Ex part. 10. tract. 11. ex
ref. 31. Qua hic est supra in tract. 2. de Communio-
ne, ref. 22.
An Episcopi possint denunciare, ut ententur Regulares,
qui Sacramentum Extrema-Vnctionis ministrauerint
absque licentia Parochi? Et an Sorores Tertiariae pos-
sint a Sacerdotibus suarum Religionum in articulo
mortis sumere Extremam-Vnctionem? Ex part. 3. tr. 2.
ex ref. 35. & in part. 6. tract. 8. ex ref. 30. Qua nunc
inueniuntur in tom. 7. tract. 1. de Regularibus, ref. 42.
& 351.
An per Bullam Cruciatam detur facultas recipiendi Ex-
tremam-Vnctionem de manu simplicis Sacerdotis sine

licentia Parochi, siue Episcopi? Ex part. 1. tract. 1.
ex ref. 20. Qua hic reperitur in tom. 4. tract. 1.
Bulla Cruciatam, ref. 123.
An in extrema, vel graui necessitate licitum sit petere
ministratum Sacramenti Extrema-Vnctionis a
Ministro, qui est in peccato mortali? Ex part. 11.
tr. 11. ex ref. 63. Qua hic est supra in proximo tract.
tract. de Audienda Missa in die festo, ref. 16.
An sit peccatum scandalum redimere vexationem in ad-
nistratione Extrema-Vnctionis, probando peccatum Sa-
cerdoti, ut illum ministret in articulo mortis? Ex
tr. 7. ex ref. 16. §. Notandum. Qua nunc inueniuntur
tom. 7. tr. 5. de Scandalo, ref. 4.
An infirmus, qui petit Vnctionem, & amittit loquendum
quam Sacerdos adueniat, debeat illi Vnctionem mi-
nistrare? Ex part. 5. tract. 3. ex ref. 4. §. Sed ego. Qua
hic reperitur in tom. 1. tract. 4. de Absolutione
mentali, ref. 58.
An confugiens ad Sacramentum portans oleum factum
infirmis gaudeat Immunitate Ecclesiae? Et an Sacerdos
v. g. indutus cotta, & stola extra Ecclesiam proferat
oleum sanctum ad infirmum, possit capere a Sacerdote
licentiam Episcopi? Ex part. 1. tract. 1. ex ref. 26. & 27.
part. 6. tr. 1. ex ref. 25. Qua nunc inueniuntur in tom.
tract. 1. de Immunitate Ecclesiae, ref. 12. & 16.
Advertitur, quod in Sacramento, quod non sit de ne-
cessitate salutis, ut Extrema-Vnctio, & si quis est
quod Minister in eius administratione sequatur opi-
nionem probabilem, relictam probabili, & tenetur?
Ex p. 12. tract. 3. ex ref. 4. Qua hic est infra in tract.
de Matrimonio, ref. 166.

TRACTATUS V.

De Sacramento Ordinis. p. 24

- N Christus Dominus determinauerit in
diuiduo omnes materias Sacramenti Or-
dinis? Ex p. 10. tr. 11. & Misc. tr. 6. §. 1.
2. An materia, & forma Ordinis
sint instituta à Christo Domino? Ex part. 6. tract. 11.
Misc. 3. ref. 18. p. 268
- De materia Ordinis Subdiaconatus? Et notatur
esse necessarium in traditione Calicis pro materia
ius Ordinis Calicem esse consecratum? Ex part. 3. tr. 4.
ref. 188. alias 189. p. 269.
- An Subdiaconus ordinatus cum Calice non consecra-
to debeat iterum ordinari? Et quid si traditus est Sa-
bdiacono calix non consecratus cum Patena consecrata?
Et inferitur, an calix, qui in ordinatione Subdiaconi
cum Patena porrigitur, debeat esse consecratus de
necessitate Sacramenti? Et an si Presbyter tradatur
ab Episcopo materia vera panis, & vini in Calice
Patena non consecratis, aut in aliis quibuscumque
sit, Ordo sit validus? Ex part. 10. tract. 11. & Misc.
ref. 9. ibid.
- De materia Ordinis Diaconatus? Et an si Episcopus
ordinet aliquem Diaconum cum traditione
Euangelij tantum sine impositione manuum, esse
ordinatus? Ex part. 3. tr. 4. ref. 187. alias 188. ibid.
- De materia Ordinis Presbyteratus? Et asseritur Or-
dinationem Sacerdotis perfici in prelatione prima for-
ma cum applicatione sua materia, & impositione
manuum cum verbis secunda forma non esse de essentia
& substantia Ordinis Sacerdotalis, sed adhibenda
sunt ratione praecepti? Ex part. 3. tract. 4. ref. 184.
alias 187. p. 270
- An instrumenta Ordinis debeant necessariò Ordini
porrigi immediatè ab Episcopo, & non per Archidiaconum

& Resolutionum.

- num? Et an contactus physicus & non moralis instrumentorum sit de necessitate Sacramenti ordinis? Et an Sacerdos ordinatus cum Calice & Patena non consecratus de beat iterum ordinari cum conditione? Et quid est dicendum de Subdiacono, & Diacono? Ex part. 10. tr. 15. & Misc. 5. ref. 20. ibid.
8. An ordinandus Sacerdos debeat de necessitate Sacramenti tangere Hostiam, vel aliam materiam Ordinis? Et an sufficiat non solum tangere Hostiam, sed Patenam tantum, imò & solum Calicem? Ex part. 3. tr. 4. ref. 184. alias 185. p. 271
9. Quidam Diaconus, cum Ordinem Sacerdotalem sumeret, tetigit Calicem cum Patena, sed non tetigit Hostiam, quaesivit à me postea, an talis contactus sit de necessitate Sacramenti? Et quid si tangat tantum Calicem, in quo est Patena cum Hostia, non verò tangat ipsam Hostiam, nec Patenam? Et quid est sentiendum, si tantum tangat Hostiam solum, & non Patenam, neque Calicem? Et an saltem ordinandus teneatur tangere Calicem & Patenam? Et an contactus physicus instrumentorum in ordinatione sit de necessitate Sacramenti, vel tantum de necessitate precepti? Ex part. 2. tr. 16. & Misc. 2. ref. 3. p. 272
10. An qui in Ordinatione, Sacerdotij tetigit tantum Calicem, & non Patenam, validè ordinatus fuerit? Ex part. 6. tr. 8. & Misc. 3. ref. 19. p. 273
11. An Sacerdos, qui in Ordinatione tetigit Calicem, & non Patenam, possit pro Missis dicendis accipere stipendium, nisi demò ordinetur sub conditione? Et an contactus physicus Patena requiratur de necessitate Sacramenti? Et utrum sit equalis ratio de contactu Hostie, ac de contactu Calicis, & Patene? Et deducitur, an contactus physicus sit necessarius pro validitate in Ordine Sacerdotij, & aliorum Ordinum? Et an sit futura valida consecratio, si Episcopus porrigat panem extra Patenam? Idem est dicendum de vino extra Calicem? Ex part. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 88. ibid.
12. An Sacerdos, si in Ordinatione tetigerit Patenam, sed non Hostiam, sit sub conditione ordinandus? Et quid si in Patena Hostia non esset? Idem est dicendum de eo, qui ordinaretur solo tactu Calicis, non tangens Patenam. Et an peccet mortaliter iste, qui immediatè Hostiam non tangeret in supradicto casu? Et an saltem ordinandus debeat de necessitate Sacramenti tangere immediatè Calicem, simulque Patenam? Et an si in porrigitione Calicis, in Calice non fuerit appositum vinum, talis ordinatio fuerit valida, an verò nulla, & iteranda? Superest etiam alius singularis, & curiosus casus, videlicet Ioannes Sacerdos consecrandus accedens ad Episcopum Patenam, & Calicem porrigentem, siue turbatus, siue aliunde, non tetigit nuda manu Patenam, siue Calicem, sed digitos Episcopi, & mediantè manica Alba Calicem: quaeritur, an valida sit ordinatio, an verò sub conditione iteranda? Ex part. 10. tr. 13. & Misc. 3. ref. 50. p. 274
13. Quidam suscepit ordinem Presbyteratus, & in Calice non fuit vinum appositum, quaeritur an Sacramentum fuerit invalidum, & sic demò ordinandus? Et quid si in Patena non sit Hostia vitacea? Ex part. 3. tr. 4. ref. 185. alias 186. p. 276
14. An in ordinatione Sacerdotum, si per incuriam Magistri Caeremoniarum in Calice non apponatur vinum, ordinatio sit nulla? Et quid si in Patena non sit Hostia vitacea? Et quid est agendum si esset probabile, non defuisse vinum in Calice, & quid si esset certum non fuisse vinum in Calice? Et obiter aduertitur, quod Innocentius III. non mandavit reiterare Sacramentum Confirmationis factum cum oleo sine balsamo. Ex part. 4. r. 4. & Misc. 1. ref. 119. ibid.
15. An sit valida ordinatio, si porrecta Patena cum Hostia vitum intra Calicem ex incuria non apponatur? Et quid est faciendum in praxi, quando casus in facti contingencia accideret? Et deducitur peccare mortaliter,

- qui malitiosè consecraret, vel ordinaretur cum una tantum specie. Ex part. 6. tr. 8. & Misc. 3. ref. 22. p. 277
16. An si Episcopus proferat verba formæ, antequam applicetur materia, vel è contra, Ordo sit iterandus? Ex part. 5. tr. 13. & Misc. 1. ref. 48. p. 277
17. An Episcopus possit supplere aliquem defectum ordinationis quovis tempore? Et an quando supplendus est aliquis defectus Ordinum, non sit necessarium iterari omnes ritus Ordinum, sed illum solum, in quo defectus commissus fuerit? Et an sine peccato possit suppleri prædictis defectus, quin Episcopus induatur vestibus sacris? Ex part. 5. tr. 14. & Misc. ref. 63. p. 278
18. An si in aliqua ordinatione non fuit, v. g. applicata debita materia, possit die sequenti adhiberi, non expectando aliam ordinationem? Et an sit necessarium, ut in Ecclesia, vel alio publico loco defectus suppleatur, vel sat sit in secretiori loco? Et an defectus possit suppleri à quocumque Episcopo? Et asseritur in defectu substantiali iteranda solum esse ea, qua omissa sunt, vel de quibus dubitatur. Et an liceat eodem die tam minores, quam maiores iterare, vel an magis consultum sit minores ordines cum Subdiaconatu uno die, & duobus sequentibus Diaconatum, & Sacerdotium suscipere? Et quaeritur, an aliquis Episcopus Ordines, aliaque Pontificalia exercere possit in loco exempto de licentia Ordinarij illius loci, nulla ab Episcopo (intra cuius Diocesim locus ille exemptus est,) requisita licentia? Et quid si locus exemptus ad nullam Diocesim pertineat? Ex part. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 129. ibid.
19. An si adsint opiniones pro validitate, vel nullitate alicuius ordinis, teneatur in hoc casu quis ordinem demò recipere? Ex quo inferitur, quod Sacerdos, & Episcopus, si non tetigit vasa sacra, aut illud instrumentum, in cuius porrectione imprimitur Character, tenetur iterare ordinem sub conditione, & secus autem, si quis sumeret Diaconatum & Subdiaconatum. Et an contactus vasorum sacrorum, aut instrumenti, v. g. Calicis cum Patena, & Hostia in Sacerdotio sit de essentia Sacramenti, ita ut sine illo non sit verus ordo? Et breuiter notatur Sacerdotem, qui immediatè tetigit Patenam, licet non tetigerit Hostiam, posse iura conscientia exercere Ordinem Sacerdotalem, nec teneri illum iterare. Et aduertitur, quod sola oblitio, aut solus timor nõ est sufficiens ad verum dubium, aut probabilitatem, ut illico Ordo iterandus sit? Ex p. 5. tr. 13. & Misc. 1. ref. 47. p. 279. & ad pedem literæ, sicut in §. 1. dictæ Resolutionis in prædicta part. 5. tr. 14. & Misc. 2. ref. 64. Sed hæc tantum Resolutio prima hic assignata transferibitur.
20. Quam intentionem habere debeat Sacerdos neuter ordinatus, quando cum Episcopo in Missarum solemnibus concelebrat? Ex part. 3. tr. 4. ref. 50. p. 280
21. An Sacerdos cum ordinatur, si intelligat iam verba à socio prolata esse, teneatur ipse non proferre ulterius verba consecrationis? Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. r. 82. ibid.
22. An Episcopus conferat etiam Episcopalem Ordinem? Et an oporteat Episcopum Ordinari ab Archiepiscopo, vel à Summo Pontifice? Et an saltem Episcopus debeat à tribus Episcopis consecrari? Ex p. 8. tr. 2. ref. 3. ibid.
23. An solus Episcopus sit Minister Ordinarius Sacramenti Ordinis? Et aduertitur à quocumque vero Episcopo, siue Hæretico, siue Schismatico, siue Catholico, conferri posse validè Sacramentum Ordinis; peccabit tamen leuialiter, si Sacramentum hoc ministrat, quando id facere prohibetur ab Ecclesia? Ex p. 8. tr. 2. r. 1. p. 281
24. An Episcopus suspensus, excommunicatus, interdictus, depositus, degradatus, vel hereticus validè consecrat Ordines? Et aduertitur Ordinationes factas à si prædictis Episcopis esse irritas quoad exercitium Ordinum, non quoad validitatem? Ex p. 8. tr. 2. ref. 2. ibid.
25. An Episcopus suspensus à collatione Ordinum minorum possit adhuc conferre Ordines maiores? Et an saltem in prædicto casu possit Episcopus conferre Tonsum? Et quid si suspendatur à collatione certi Ordinis?
- E

Index Tractatum,

- Et cursum docetur, quod Episcopus suscipiens ab officio confirmandi, non ideo suspensus censetur ab officio Ordinandi, & consecrandi. Etiamque notatur, quod quando quis suscipitur ab administratione Sacramentorum, non suscipitur à celebratione Missæ. Ex p. 5. tr. 10. r. 6. ibid.
26. An interdictus à Sacro faciendo, possit Ordines conferre? Et an in dicto casu non solum minores conferre possit Episcopus, sed etiam alio celebrante possit maiores Ordines conferre? Ex p. 5. tr. 10. r. 8. aliàs 86. p. 282
27. An Episcopus possit validè conferre Ordinem, quem non suscipit? Et deducitur simplicem Sacerdotem posse quidem ex commissione Pontificis conferre aliquos Ordines, dummodo illos, quos confert, habeat? Et docetur quod ille, qui recipit Ordinem Sacerdotalem sine reliquis, verè est Sacerdos, potestque exercere munera Diaconi, Subdiaconi, Acolyti, &c. Ex p. 8. tr. 2. r. 4. ibid.
28. An Episcopus titularis licitè possit conferre Ordines? Et an Episcopus titularis non possit familiarem suum, seu comensalem Ordinare sine licentia sui Episcopi, quamvis cum illo per triennium commoratus fuerit? Et an in tali casu Ordo teneat, si illum talis Episcopus Ordinaverit, quamvis puniatur arbitrio sui Ordinarii, & Episcopus titularis, qui eum ordinavit sine commendatitiis sui Episcopi, à Pontificalibus suspendatur per annum? Ex part. 8. tr. 2. r. 5. p. 283
29. An Episcopus, qui tantum loco, & non Dignitati renuntiavit, possit conferre Ordines? Et quid maxime, si rogetur ab alio Episcopo? Ex p. 8. tr. 2. r. 6. p. 284
30. An Episcopus, qui loco & dignitati renuntiavit, possit saltem conferre Ordines minores? Et notatur non posse maiores Ordines conferre, etiam ab alio Episcopo rogatum. Ex part. 8. tr. 2. r. 7. ibid.
31. Quibus Episcopus possit validè ministrare Sacramentum Ordinis? Ex part. 8. tr. 2. r. 8. ibid.
32. An Episcopus in aliena Diocesi sine licentia possit conferre suis subditis primam Tonsuram? Et docetur Episcopum in aliena Diocesi non posse celebrare Missam in Pontificalibus, nec Baculo, & Mitra absque licentia Ordinarii? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. r. 143. ibid.
33. An si in dimissoria concedatur licentia ordinandi à quocumque Episcopo in propria Diocesi ordinante, possit quis Ordinari ab Episcopo in aliena Diocesi de licentia Ordinarii Ordinationem exercente? Et an Episcopus per ratihibitionem possit ordinare alienum subditum? Ex p. 3. tr. 4. r. 190. aliàs 191. p. 285
34. An Episcopus innatus ad ordinandum in aliena Diocesi, possit ibi ordinare non solum suos subditos, sed etiam alienos literas dimissorias suorum Episcoporum portantes? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. r. 144. ibid.
35. An qui, ut g. accepit unum ordinem ab Episcopo originis, possit variare, & alium accipere ab Episcopo beneficii? Et an hodie Regulares possint, non obstante Decreto Clem. VIII. die 3. Junij 1599. ordinari ab Episcopo originis, neque id à Concilio Tridentino prohiberi, neque à dicto Decreto, neque ab usu contrarie, vel sine a fortiori ordinandi ab Episcopo Diocesano? Ex part. 6. tr. 7. & Misc. 2. r. 35. ibid.
36. An subditus, si elegit, ut g. pro ordine suscipiendo Episcopum domicilij, possit postea variare, & sumere Ordines ab Episcopo originis, vel beneficii? Ex part. 8. tr. 2. r. 9. p. 286
37. An quis, ut g. suscipit ordines minores ab Episcopo domicilij, possit variare, & suscipere Subdiaconatum ab Episcopo originis propria, vel paterne, & postea Diaconatum, & Sacerdotium ab Episcopis beneficiorum? Et absolute docetur, habentem plura beneficia in diversis Diocesis, posse à quo maluerit Annullate ordinari? Ex part. 9. tr. 9. & Misc. 4. r. 4. ibid.
38. An sup. adiffa opinio in aliquo casu irritum? Et an hoc non solum in maioribus, verum etiam in minoribus Ordinibus loci habeat? Et an laicus promoveri ad primam Tonsuram possit etiam per Episcopum non suum? Et notatur, quod in isto casu non incurrit suspensionem,
- quam ipso iure Sacris ordinatus incurret, si ab alio Episcopo ordinem suscipere. Ex p. 8. tr. 2. r. 10. p. 287
39. An Episcopus possit ordinare aliquem, qui variatus est in sua Diocesi, ita ut sit ei subditus originis? Ex part. 8. tr. 2. r. 11. ibid.
40. An dicatur Episcopus Originis, in cuius Diocesi natus est Pater Clerici Ordinandi? Et quid si tempore natiuitatis filij illius ad aliam Diocesim transfugerat domicilium, an ex Sacra declaratione Congregationis Concilij possit filius ordinari ab Episcopo paterne originis? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. r. 148. p. 288
41. An Episcopus possit ordinare aliquem, cuius locus natus est in sua Diocesi, licet filius natus fuerit in alia? Ex part. 8. tr. 1. r. 12. ibid.
42. An filius alicuius Officialis Regij alicubi communicatus possit ab Episcopo illius loci ordinari? Ex part. 8. tr. 2. r. 13. p. 289
43. An si quis habeat duo domicilia, possit tempore Episcopus illum ordinare? Et quid dicendum si eius filio? Et quid si sit alibi natus foris, multo replicato? Ex part. 8. tr. 2. r. 14. ibid.
44. Quando quis dicatur contrahere domicilium, & Episcopus possit illum ordinare? Et alioa aduertitur pro Clericis exivis, qui cum dimissoria sumunt Ordinariorum in Ciuitate Neapolitana natiuitatis, & part. 8. tr. 2. r. 15. ibid.
45. An Episcopus possit ordinare Barones feudales, & eorum filios? Ex part. 8. tr. 2. r. 16. p. 290
46. An Episcopus possit ordinare Scholares? Et quid si alii? Et quid etiam, si per decennium ibi commorati fuerint? Et infertur filios eorum, qui forte in Vniuersitate viderem duxerint animo in patriam redeundi, non possunt nari ab Episcopo vniuersitatis. Ex p. 8. tr. 2. r. 17. p. 291
47. An Episcopus possit ordinare aliquem, qui ex benedictione natus ex matre certo loco habente, & non alio? Ex part. 8. tr. 2. r. 18. ibid.
48. An Episcopus, ut possit ordinare aliquem reus beneficii, illud debeat esse perpetuum? Et asseritur posse quem ordinari ratione Capellaniam etiam perpetuam posse tamen ordinari in Commendam, si Commenda sit perpetua; nam Commenda perpetua est beneficii. Ex part. 8. tr. 2. r. 19. p. 291
49. An quis possit ordinari ab Episcopo, in cuius Diocesi est beneficii, licet illud sit reus? Et notatur ratione beneficii tenuis posse aliquem ordinari ab Episcopo, ubi est beneficii, etiam si illud beneficii non requirit residenciam, nec in illo resideat, nec in illius Diocesi, & sic non eximatur à iurisdictione primi Episcopi. Et aduertitur ex Sacra Cardinalium declaratione beneficii duorum ducatorum esse sufficiens ad quantum privilegio fori. Ex p. 4. tr. 4. & Misc. r. 144. ibid.
50. An Episcopus possit ordinare aliquem ratione beneficii, si illud sit reus? Et quid si tenuis beneficii acquiratur parimonium, itaque ut constatum ex contractu sufficiat ad sustentationem? Et notatur Sacrum Congregationem respondisse, promoueri ab alio Episcopo ex causa beneficii tenuissimi male promoueri, si sumque promoueri suspensum esse ab executione, & collationem à collatione per annum. Et ex eadem ratione, & Congregatione asseritur, gaudere privilegio fori quemdam Clericum ordinatum cum beneficii annuum scutorum. Ex p. 8. tr. 2. r. 20. ibid.
51. An ut Episcopus possit ordinare aliquem ratione beneficii existentis in sua Diocesi, sufficiat, ut beneficii sit simplex? Ex p. 6. tr. 8. & Misc. 3. r. 124. p. 292
52. An ut Episcopus possit ordinare ratione beneficii sufficiat ut sit simplex? Et an si beneficii non requirit residentiam, nec in illo Beneficiarius resideat, nec in illius Diocesi, possit illum Episcopus ordinare? Ex part. 8. tr. 2. r. 21. p. 292
53. An Episcopus possit aliquem ordinare, cuius pariter antea beneficii conferri? Ex part. 8. tr. 3. r. 12. p. 293
54. An ad fugendam iurisdictionem Episcopi originis

& Resolutionum.

posse quis ordinari alibi titulo beneficii? Et an possit Episcopus ordinare illum, qui in sua Diocesi nullum habet beneficium, si hac sola intentione illi conferat? Et an supradictus Episcopus in tali casu possit dispensare in interstitio cum illo providendo, & in illegitimitate ad Ordines, sicut potest Episcopus domicilij? Ex p. 11. tr. 4. & Misc. 4. ref. 1. p. 293

55. An Episcopus, ut aliquem iusto titulo ordinet, possit beneficium illi conferre immediatè ante Ordinationem, & illum statim postea ordinare? Et quid si beneficium sit tenue trium, vel quatuor aureorum? Et quid est sentiendum, si beneficium tenui adiungatur patrimonium? Ex p. 10. tr. 11. & Misc. 1. ref. 48. p. 294

56. An qui habet plura beneficia in diversis Diocesis, possit ab omnibus illis Episcopis ordinari? Et an hie etiam poterit ordinari? Ex p. 8. tr. 2. ref. 23. p. 295

57. An sola actualis possessio beneficii, ita ut non solus titulus, & collatio sufficiat, ut quis ab Episcopo possit ordinari? Ex p. 8. tr. 2. ref. 24. ibid.

58. An Episcopus possit ordinare aliquem, qui in sua Diocesi haberet pensionem? Ex p. 8. tr. 2. ref. 26. ibid.

59. An Episcopus possit triennem familiarem non sibi subditum ad Ordines promoveri? Ex p. 8. tr. 2. r. 27. ibid.

60. An hoc privilegium extendatur ad Episcopos titulares? Ex p. 8. tr. 2. ref. 28. p. 296

61. An ut Episcopus ordinet suum familiarem triennem, sufficiat ultimum annum esse inceptum? Ex part. 8. tr. 2. ref. 29. ibid.

62. An servitium triennale sufficiat esse inceptum ante assumptionem ad Episcopatum? Ex p. 8. tr. 2. ref. 30. ibid.

63. An familiaris Episcopi per triennium in regione remota possit ab illo ordinari? Ex p. 8. tr. 2. ref. 31. ibid.

64. An Episcopus possit ordinare suum familiarem, servitium tamen illum in Civitate, sed extra domum? Ex p. 8. tr. 2. ref. 32. ibid.

65. An Episcopus possit ordinare famulum sui familiaris triennalis? Et supponitur istum famulum inseruisse familiari Episcopi per triennium. Ex p. 8. tr. 2. ref. 34. p. 297

66. An famulus familiaris Episcopi, qui tamen eius expensis alitur, possit ab illo Ordinari, & gaudeat privilegio Concilij Tridentini sess. 23. cap. 9. de reformatione? Et cursum deducitur, familiares familiarium Cardinalium sui privilegio familiarium Cardinalis. Et notatur, quod si Episcopus conferat beneficium in ea Diocesi, potest statim suum familiarem ordinare, non expectato triennio, sicut si daret beneficium cuique extraneo, posset illum statim ordinare: quod etiam procedit in famulo familiaris Episcopi. Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 145. ibid.

67. An Episcopus, si conferat beneficium familiari in sua Diocesi, possit illum ordinare, non expectato triennio? Ex p. 8. tr. 2. ref. 37. ibid.

68. An Episcopus debeat statim conferre beneficium suo triennali familiari, ut possit illum ordinare? Et quid intelligatur per verbum statim, an intelligatur, cum primum vacaverit? Ex p. 8. tr. 2. ref. 33. p. 298

69. An Episcopus possit suo familiari triennali dimissivum concedere? Ex p. 8. tr. 2. ref. 36. ibid.

70. An Episcopus possit dispensare in interstitio, quando ordinet familiarem suum? Ex part. 3. tr. 4. ref. 189. alias 190. ibid.

71. An Episcopus possit cum suo familiari triennali dispensare in interstitio? Et quid etiam super illegitimitate ad minores Ordines? Ex p. 8. tr. 2. ref. 35. ibid.

72. An qui scit Italicè, non autem Latine legere, possit ab Episcopo initiari prima tonsura, & quid si nesciat scribere? Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. ref. 27. p. 299

73. An mutus surdus, & cæcus possint ordinari? Et quid de surdastro, qui difficulter audit? Et quid est dicendum de illis, qui impeditoris sunt lingue, aut blesi, ut Moyses; aut balbi, ut Demosthenes; nisi forte notabilem difficultatem loquendi haberent? Et quid est

sentiendum de carente visu oculi sinistri, qui dicitur oculis Canonis? Ex p. 5. tr. 6. ref. 22. ibid.

74. Ex quadam huius Regni civitate relata hac questio mihi fuit: Possime quidam Religiosus surdaster ad sacros Ordines promoveri? Ex p. 2. tr. 17. & Misc. 3. ref. 20. ibid.

75. Virum Religiosus, qui parum intelligit linguam Latinam, sit ad sacros Ordines, & præsertim ad Sacerdotium admittendus? Idem est dicendum de Cantoribus, Canonis, & Præbendis Ecclesie Cathedralis. Et notatur, quod examen de scientia, & doctrina Regularium ad recipiendos Ordines debet fieri ab Episcopo. Sed advertitur, quod Episcopi hac in re suam exonerant conscientiam, cum conscientia Prælatorum ipsorum commendatitius literis plenam, atque omnimodam fidem adhibendo. Ex p. 2. tr. 16. & Misc. 2. ref. 29. alias 31. p. 300

76. An Regulares non bene linguam Latinam callentes possint ab Episcopis ordinari? Ex p. 3. tr. 2. ref. 86. ibid.

77. De irregularitate ex ignorantia. Et an Regulares non multum literati sint ordinandi? Et an sufficiat, quod constet Dominis Episcopis per literas testimoniales suorum Prælatorum, Religiosos Ordinandos esse examinatos, & sufficienter literis instructos ad suscipiendos Ordines? Ex p. 4. tr. 2. ref. 74. p. 301

78. An privilegium quorundam Abbatum conferendi Ordines minores daret adhuc, non obstante Concilio Tridentino sess. 25. cap. 10. de reformatione? Et notatur supradictos Abbates posse suis subditis secularibus dare literas dimissorias ad Ordines, neque hoc privilegium derogare Concilium Tridentinum. Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 147. ibid.

79. Quidam Abbas Benedictinus contulit Ordines minores quibusdam non sibi subditis, qui postea alios Ordines susceperunt, & in illis ministraverunt; quaritur, quid in hac re statuendum? Et an dicti Ordines sint saltem iterandi sub conditione? Et quaritur, an prædicti Abbates possint conferre Ordines tam secularibus, quam Regularibus, qui speciales literas dimissorias à suis superioribus habuerint? Et an si aliquis subditus secularis ordinaretur à supradictis Abbatibus, valeat quidem ordinatio, & si tantum illicita, non autem invalida? Et advertitur, quod privilegium clausum in corpore iuris in generali derogatione nunquam censetur comprehendi. Ex p. 5. tr. 13. & Misc. 1. ref. 93. p. 302

80. An Abbates insulari possint conferre Ordines minores laicis sibi non subditis, si licentia Episcopi existat? Idem est dicendum de Regularibus alterius cuiuscumque Religionis, Ordinis, vel Instituti, etiam si habeant literas dimissorias suorum Prælatorum Regularium. Et an aliqui Abbates hodie possint suis subditis conferre Ordines aliquos maiores? Ex p. 7. tr. 11. & Misc. 2. ref. 42. p. 304

81. An Abbates non benedicti possint conferre primam tonsuram, & Ordines minores sibi non subditis? Et an possint supradictos Ordines conferre Novitiis? Ex p. 11. tr. 2. & Misc. 2. ref. 30. p. 305

82. An Abbates benedicti possint conferre Diaconatum, & Subdiaconatum suis subditis? Et quid erga non subditos? Et an ubi Concilium Tridentinum non est receptum, nulla sit super hoc difficultas? Et an Abbates communicantes possint illa facultate uti? Ex p. 11. tr. 2. & Misc. 2. ref. 40. p. 306

83. An Abbates possint Clericis secularibus sibi subditis literas dimissorias concedere? Et quid si huiusmodi Prælatus esset Ordinarius primitivè ad Episcopum, & haberet ius visitandi, & Synodum congregandi? Ex p. 3. tr. 2. ref. 95. p. 307

84. An privilegium concessum Regularibus, ut possint initiari sacris Ordinibus extra tempora, extendatur etiam ad Novitiis? Et cursum docetur, posse Superiorem concedere dimissorias supradictis Novitiis, & Ordinari ab Abbatibus, qui possunt subditos professos ordinare. Et asseritur ex declaratione Clem. VIII. facta Monachis Fuliensibus

Index Tractatum,

- Fulienfibus quod Nouitij ligantur reſeruatione caſuum. Et difficultas eſt, an priuilegium conceſſum Societati Ieſu, ut poſſint ordinari extra tempora, &c. extendatur ad alias Religiones per communicationem priuilegiorum? Et an quando quis ordinatur uirtute dicti priuilegij, uel aliorum in tribus diebus feſtiuis, poſſit ordinari in feſtiis duplicibus? Ex p. 1. tr. 4. & Miſc. 4. ref. 6. ibid.
85. Reſoluntur plures opiniones circa Regulares in ordine ad ſuſceptionem Ordinum. Ex part. 11. tr. 2. & Miſc. 2. ref. 17. p. 309
86. An Regulares poſſint Ordinari ab Episcopis extra tempora à iure ſtatuta? Ex p. 3. tr. 2. ref. 31. p. 311
87. An Ordines Regularium habentes priuilegium, ut poſſint ordinari extra tempora, poſſint eo uisobſi Concilium Tridentinum recepum eſſe? Et an uerò pertineat ad Episcopum, uel ad Superiores Regularium diſpenſare in interſitiis? Ex p. 5. tr. 13. & Miſc. 1. tr. 57. p. 312
88. An Regulares poſſint diſpenſare cum ſuis ſubditis quoad interſitiis, & ut ordinentur extra tempora? Et an priuilegia Regularium quoad facultatem ſuſcipiendi duplicem Ordinem ſarum eodem die, & ab Episcopo in aliena Diceſi, abſque licentia proprijs ſint reuocata à Concilio Tridentino? Et an quando alicui priuilegium conceditur, ut extra tempora in tribus Dominicis, uel diebus feſtiuis ordinetur, cui additum fuerit Duplicibus, uel Semiduplicibus, intelligi debeant de feſtiis diebus, qui à Clero, & populo ſub obligatione præcepti celebrantur? Et an priuilegia Regularium reuocata à Concilio Tridentino intelligantur etiam reuocata in foro conſcientie, ita ut Regulares uti illis non poſſint? Ex part. 9. tr. 8. & Miſc. 3. ref. 28. ibid.
89. An diſpenſatio interſitiarum pertineat ad Episcopum etiam reſpectu Religioſorum? Et aduertitur, quod iuxta Bullam Greg. XIII. Generales Societatis Ieſu poſſunt, & ab illis delegati, diſpenſare cum ſuis ſubditis in interſitiis. Et notatur ſuſcipientes Ordines non ſeruatis interſitiis, nullam incurere cenſuram, uel irregularitatem. Ex p. 3. tr. 2. ref. 32. p. 314
90. An pro Episcopis in diſpenſatione interſitiarum cum Regularibus ſufficiat ſola aſſeſſatio Superiorum? Et an Regulares poſſint ordinari non ſeruatis temporum interſitiis? Et an ex priuilegio Clem. VIII. conceſſo Patribus Congregationis S. Ioannis Euangelista in Portugallia, poſſint Regulares ordinari extra tempora, & per quemcumque Episcopum tribus Dominicis, uel Feſtiis continuis, uel interpolatis, non ſeruatis interſitiis à Concilio Tridentino deſignatis? Ex p. 3. tr. 2. ref. 11. 2. ibid.
91. An Conſtitutio Pij II. circa ſuſceptionem Ordinum ante tempus, uel ſine dimiſſorijs, & licentijs neceſſarijs comprehendat Regulares? Ex p. 8. tr. 7. & Miſc. 1. 59. ib.
92. Qua cauſa ſit ſeſſiens, ut Episcopus poſſit diſpenſare in interſitiis Ordinum Preſbyteratus? Et notatur, quod recipiens Ordines non ſeruatis temporum interſitiis, abſque diſpenſatione, non incidit in ſuſpenſionem, neque in irregularitatem, neque Episcopus illum ordinans, Et obſeruat, facultatem remittendi interſitiis conceſſam Episcopo ex cauſis tranſire in Capitulum, ſeu eius Vicarium, Sede vacante, quando tamen ex Decretis Concilij poteſt concedere licentiam ordinandi. Et docetur ſolos Generales Societatis Ieſu, & ab ipſis deputatos poſſe ex Bulla Greg. XIII. diſpenſare cum ſuis ſubditis Regularibus in interſitiis. Et an ceteri Superiores Regulares poſſint, quemadmodum Episcopi ſeſſ. 25. Trid. cap. 11. & 13. diſpenſare ſuper temporum interſitiis cum ſuis ſubditis? Ex p. 4. tr. 4. & Miſc. 1. ref. 209. p. 315
93. Qua cauſa requiratur ad diſpenſandum in interſitiis pro Sacerdotio aſſumendi? Ex p. 6. tr. 8. & Miſc. 3. r. 23. ib.
94. An ad diſpenſandum in interſitiis à Diaconatu ad Preſbyteratum ſit neceſſaria uirilitas, & neceſſitas Eccleſie copulatinæ? Et apponuntur quinque cauſe, ut ex quilibet earum poſſit Episcopus cum prædictis diſpenſare. Et an ad minores Ordines, & Tonſuram merè arbitrium

- Episcopi ſufficiat ad diſpenſandum? Et docetur poſſe Episcopum eodem die primam Tonſuram, minores Ordines, & Subdiaconatum conferre. Et notatur Episcopum non poſſe diſpenſare ab interſitiis familiarium ſuum alias non ſibi ſubditum. Et aduertitur poſſe Regulares omnes ex priuilegijs ubique extra tempora à ſua ſtatuta ab Episcopis Ordinari, & quibusſi Ordinari initiari. Ex p. 10. tr. 11. & Miſc. 1. ref. 10. ibid.
95. An Episcopus beneficij poſſit diſpenſare in interſitiis? Et quid de illegitimitate ad minores Ordines? Ex p. 8. tr. 2. ref. 25. p. 317
96. An ex aliqua iuſta cauſa poſſit Episcopus conferre maiores Ordines die Dominica? Et ſuſponitur, quod maiores Ordines non niſi in Sabbatho Quatuor temporum anni, aut in Sabbatho ſancto, aut in Sabbatho ante Dominicam Paſſionis dari poſſunt. Et notatur, quod minores Ordines Episcopus conferre poteſt tribus, aut etiam pluribus in qualibet Dominica, aut feſtiſimo die, ſed non uideatur facere Ordinationem generalem. Et conſuetudo recepta Episcoporum concedit, ut Feria ſeſſa uespere ante Sabbathum, in quo Sabbatho iure poſſunt omnes Ordines conferri, liceat dare Ordines minores. Etiamque aduertitur primam Tonſuram conari ante tempus, quous die, hora, & loco dari poſſe. Et an minores Ordines ſimul cum Subdiaconatu eodem die, quous die, conferri poſſint? Ex p. 2. tr. 16. & Miſc. 2. r. 28. alias 30. ibid.
97. An ſecluſa conſuetudine, ſi adest alicuius Episcopi in eadem die conferre minores Ordines ſimul, cum Subdiaconatu eidem ordinando? Et in dicto caſu, an Episcopus debeat prius interſitiis diſpenſare? Ex p. 3. tr. 6. & Miſc. 1. ref. 57. alias 58. ibid.
98. An minores Ordines poſſint conferri diebus feſtiis duplicibus, non tamen ſeruatis à populo ex præcepto? Et quid de Ordinibus Sacris ex priuilegio Papa ſumendis, qui conceditur in tribus diebus feſtiis? Sed difficultas eſt, quid ſub nomine diei feſtiui intelligantur? Et ſuſponitur, minores Ordines poſſe dari quolibet die Dominica, & quous die feſto. Ex p. 5. tr. 13. & Miſc. 1. ref. 97. p. 319
99. An Episcopus poſſit conferre Ordines minores quatuor, uel quinque perſonis in diebus Dominicis, uel diebus feſtiuis de præcepto? Et docetur, quod in rigore iuris non uidetur ueritum quacumque die, etiam ſerialiter, minores Ordines conferre. Et an ſecluſa conſuetudine, ex eodem iuſta minores Ordines, & ſimul Subdiaconatum, eodem die Episcopus conferre poſſit? Et notatur ſuſcipientes Ordines minores ante ſuſceptum Sacramentum Confirmationis, nec ipſos, nec Episcopum peccare mortaliter. Ex p. 10. tr. 11. & Miſc. 1. ref. 66. ibid.
100. An Episcopus peccet mortaliter, ſi ordinet aliquem, qui Sacramentum Confirmationis non ſumpſerit? Et an qui ordine ſacro initiatur ante Confirmationem, peccet tamen uenialiter? Et an eo ipſo, quod quis habet dimiſſorias à ſuo Episcopo, ut poſſit ordinari, poſſit etiam ab Episcopo confirmari? Et docetur Episcopum confirmantem alienum ſubditum in ſua Diceſi non peccare, & conſequerenter nec incurere in cenſuram aliquam. Et notatur Episcopum non confirmatum poſſe ualide alios confirmare, neque hoc faciendo peccare mortaliter. Ex p. 10. tr. 11. & Miſc. 1. ref. 14. p. 320
101. Quis ſuſcepit Ordinem Diaconatus ante Confirmationem? queritur, an peccauerit mortaliter? Et an non ſolum ſuſcipiens Ordinem ante Confirmationem peccet mortaliter, ſed etiam incurat irregularitatem? Et docetur Episcopum non peccare mortaliter Ordinando non confirmatum, aut etiam antequam ipſi confirmatus ſit, Confirmationem, aut Ordines conferendi. Ex p. 2. tr. 16. & Miſc. 2. ref. 4. p. 321
102. An in ſuſcipienda aetate Ordinandorum uideatur ſe dies Biſſextus, uel omitendus? Idem eſt de Ordine ad profeſſionem pro anno probationis Neuitus. Ex p. 10. tr. 11. & Miſc. 1. ref. 67. ibid.

& Resolutionum.

103. An in aetate requisita ad ordines suscipiendos de-
tur parvitas materia? Et notatur, quod si esset quis
in principio sequentiis diei, v.g. hodie impletur aetas 24.
annorum post dimidiam noctem, potest ordinari Sacer-
dos. Et cursum in fertur, quod licet requiratur septen-
nium completum ad sponsalia, si tamen sunt in ultimo
die septennij, sat est, si ille sit inceptus. Ex p. 5. tr. 5.
ref. 17. p. 322
104. Quidam Religiosus inchoavit annum vigesimum
tertium hora vigesima tertia diei, sed mane in eodem
die recepit Ordinem Diaconatus, quaeritur an peccave-
rit, & in suspensionem incidit tanquam ordinatus
ante legitimam aetatem? Et notatur, quod stando in ri-
grosa sententia, quod annus debeat esse iam inceptus,
sufficit tamen ad singulos ordines, per unum me-
dium diem annum inchoatum fuisse. Ex p. 2. tr. 16. &
Misc. 2. ref. 17. alias 19. ibid.
105. An qui vespere ingreditur annum assignatum pro
aliquo ordine suscipiendo, possit mane praecedenti illum
sumere? Et notatur ad recipiendum, v.g. Subdiaconatus
sufficere viginti duo annos non per unum integrum
diem, nec per unam horam, sed sufficere, si sint inchoati
per unum, vel dimidium quadrantem hora. Et docetur
Episcopum posse dispensare, si deficiant ordinando duos
vel tres dies ad aetatem debitam ad suscipiendos Ordines.
Ex p. 9. tr. 9. & Misc. ref. 51. alias 50. ibid.
106. An si in aliqua ordinatione Officialis Episcopi pro-
testatur Episcopum nolle ordinare irregulares, v.g. ca-
rentes patrimonio, &c. tales, hoc non obstante, ordi-
nentur? Et quid est faciendum, quando ita casus acci-
derit in praxi? Et notatur, quod non debent Episcopi
accidentes ad Ordines prohibere sub pena excommuni-
cationis lata sententia, ne accedant cum impedi-
mento oculi censura, irregularitatis, &c. quin potius
debent illos absolvere, & dispensare in casibus,
quibus possint eos dispensare, & absolvere. Ex p. 5.
tr. 13. & Misc. 1. ref. 66. p. 323
107. An census redimibilis sufficiat ad patrimonium
Clerici? Et an sufficiat patrimonium ab alio donatum
sub conditione. ut cesset statim, ac ordinando de sus-
tentione prout sit? Et notatur, quod hoc passim
admittendum non est. Et aduertitur aliquem non posse
promoveri ad sacros Ordines ad titulum beneficii, si
titulus sit de futuro. Et an quis possit Subdiaconatum,
vel Diaconatum recipere ad titulum beneficii presen-
tis, licet fructibus illius non statim potuerit, sed solum
post receptum Presbyteratum illis frui inciperet? Et
an aliquis possit promoveri ad Ordines ad titulum Co-
adiutoriae? Et quid maxime, si Coadiutoria habeat de
presenti congruam sustentationem? Et aduertitur,
quod imperio beneficio, sed prohibita possessione à iu-
dice seculari, non posse aliquem sacros ordines sumere.
Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 25. p. 324
108. An Episcopi in Regno Sicilia possint ordinare Sub-
diaconum, qui pro patrimonio tantum uncias undecim
annuales habet, & multa alia circa patrimonium? Et
notatur, quod si aliquis Subdiaconus initiatur Diaconus,
aut Sacerdotio offendens testimonium patrimonij ren-
tunciat, vel alienati, & tacens renunciationem factam,
non incurrit penas statutis contra eos, qui absque pa-
trimonio ordinantur. Et docetur Graduatum in iure Ca-
nonico, aut in Sacra Theologia, sine titulo, aut patrimo-
nio posse ordinari. Sed an verò contra hoc obstat decla-
ratio Cardinalium? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 52. ibid.
109. An in patrimonio necessario ad sumendos sacros Or-
dines detur parvitas materia? Ex p. 5. tr. 5. ref. 20. p. 325
110. An Clericus possit alienare patrimonium absque li-
centia Episcopi, si aliunde acquisitit beneficium, vel alia
bona sufficientia pro victu? Et an si absque Episcopi li-
centia patrimonium vendat, permittit, obliget, aut aliquo
modo alienet, antequam habeat unde vivere possit, nulla
sit tali alienati? Et aduertitur bona patrimonialia, ad

- quorum titulum ordinatus est, non ob inde fieri bona Ec-
clesiasticametsi privilegio fori bonorum Ecclesiasticorum
gaudeant. Ex part. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 23. ibid.
111. An qui suscepit primam Tonsuram, vel minoribus
Ordinibus initiatur animo non ascendendi ad alios Or-
dines, sed gaudendi privilegio fori, & exemptione à
tributis, peccet mortaliter? Ex part. 2. tr. 1. 6. & Misc. 2.
ref. 20. alias 22. p. 326
112. An suscipientes primam Tonsuram, & Ordines
minores solum causa evadendi iudicem saecularem, pec-
cent mortaliter? Et quaeritur obiter, an suscipientes
Ordines minores sine confirmatione peccent mortaliter
vel Episcopus illos ordinans? Ex part. 10. tr. 16. &
Misc. 6. ref. 61. p. 327
113. An ordinatus Ordinibus sacris ante pubertatem te-
neatur continere? Et quid si adeptus pubertatem votum
castitatis in ordine Sacro contento non ratificavit? Et
an praedictum votum à parentibus, vel tutoribus absque
causa aliqua irritari possit? Ex quibus deducitur, vo-
tum solemne expressum in Religione approbata ante
pubertatem emissum, nisi post pubertatem ratificetur,
non obligare. Imò hodie votum expressum solemne pro-
fessionis non valet usque ad decimum sextum annum
completum; & ideo idem dicendum erit de initiato an-
te decimum sextum annum, nempe cum non teneat con-
tinere. Et an sit validum votum, & invalidum matri-
monium contractum ab eo, qui Ordinem sacrum acce-
pit, ignorans illi annexum esse votum Castitatis? Et
quid est dicendum, si quis suscipiat sacros Ordines
cum intentione expressa non vivendi castitatem, an
hoc non obstante, teneatur castitatem servare? Ex
part. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 84. p. 328
114. An Sacerdo ordo susceptus per vim, & metum im-
primat characterem? Et deducitur, quod si ordinatus per
vim, & metum recipit ordinem sine voluntate recipien-
di Sacramentum, sed solum simulatè, hic quidem ordi-
nem non suscipit, quia invalidè ordinatur. Item, cum
quidam ordinatus Subdiaconus obrinnisset ab Episcopo
declaratoriam fuisse ordinatum per vim, & metum,
sed postea petens dispensationem à Summo Pontifice,
ut ad alios Ordines sacros promoveri posset, dubitatum
fuit à quibusdam in Dataria, an iste talis debeat sal-
tem sub conditione sumere ordinem Subdiaconatus?
Item quaeritur, an ordinatus per vim, & metum teneatur
ad votum continentiae? Et an praedictus possit licitè
contrahere matrimonium? Et an etiam teneatur ad re-
citandum officium Divinum? Et docetur, quod quocum-
que metu initiatus, quantumvis gravi, si postea ratifi-
cet verbo, aut factò semel viens Ordine accepto sine
ulla coactione, non erit iam in posterum sibi integrum
resistere, sed continentia, & obligationi officij Divini
subiacebit, sicut ceteri sponte ordinati. Et hoc autem
intelligendum est, si sciens, & prudens exerceat, secus
verò si per errorem, quo quis ad Ordinis observantiam
existimat se esse adstrictum. Et insertur, quod profes-
sio debet fieri à sciente, & volente; & quod professio
tacita inducitur faciendo propria opera professorum.
Ex part. 10. tr. 15. & Misc. 3. ref. 18. ibid.
115. An ordo per vim, & metum susceptus impediat, &
dirimat matrimonium? Et an sic ordinatus teneatur ad
servandam castitatem, vel possit valide contrahere?
Ex p. 3. tr. 4. ref. 192. alias 193. p. 330
116. An vir, consentiente uxore, possit ad Sacerdotium
promoveri, si ipsa Religionem non ingreditur, etiamsi
sit iuvenis, dummodo voueat castitatem? Et notatur
semper esse necessariam professionem uxoris in Religio-
ne, siue sit senex, siue iuvenis, ut possit vir ad Episco-
patum promoveri. Et quid si ad Cardinalatum vir pro-
moueat? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 129. ibid.
117. An Clerici sacris Ordinibus initiati peccent mor-
taliter, si non deserant habitum Clericalem, & coronam
in capite? Et quid si cum ense, vel aliis similibus
supradictis

- Supradicti Clerici in Sacris initiati incedat? Ex p. 3. tr. 4. ref. 182. aliàs 183. p. 331
118. An Diaconus, & Subdiaconus peccent mortaliter frequenter canentes Epistolam, & Evangelium in peccato mortali? Et quid si longo tempore tales actus exercent in peccato mortali? Et obiter notatur Diaconum ministrantem Eucharistiam in peccato mortali non peccare mortaliter. Idem est de Sacerdote. Ex p. 3. tr. 4. ref. 194. aliàs 195. ibid.
119. An Acolyti, qui solemniter cereos ferunt in peccato mortali peccent mortalius? Et cursum docetur hoc etiam locum habere in eo, qui Capitulum, & Collectam pronunciat in Choro, qui id faciat tanquam Presbyter. Et an minores Ordines sint vera Sacramenta? Ex part. 3. tr. 4. ref. 195. aliàs 196. ibid.
120. An Concionatores predicantes in peccato mortali peccent mortaliter, etiamsi peccatum sit occultum? Et quid si publicum sit peccatum? Idem, quod dictum est de Concionatore, dicendum est de Lectore sacre Theologiae, & sacra Scriptura. Ex p. 3. tr. 4. r. 196. aliàs 197. p. 332.

Nunc vero sequuntur cæteræ omnes aliæ difficultates, & resolutiones, quæ errantes latent, vel obiter annotantur in reliquis aliis Tomis, Tractatibus, & Resolutionibus huius totius operis, quæ simul etiam pertinent ad istum Tract. 5. de Sacramento Ordinis, ut ita citari, & commodius inveniuntur omnes difficultates, & quæstiones.

AN Cardinalatus sit Ordo, & Papa possit illum extinguere? Ex quo etiam inferitur, an Papa possit extinguere Patriarchas, & Archiepiscopos? Ex p. 5. tr. 1. ex ref. 2. Quæ nunc inveniuntur in tom. 9. tr. 7. de Cardinalibus, ref. etiam 2.

An Episcopatus sit Ordo? Idem queritur de Patriarchatu, Archiepiscopatu, Cardinalatu, & Papatu. Et an consecratio Episcopalis sit verè Sacramentum? Ex p. 12. tr. 1. ex ref. 1. 4. & 5. Quæ hic reperitur in tom. 4. tr. 8. de Consecratione Episcopi, ref. etiam 1. 4. & 5.

Nota, ubi non erat necessaria nota, quod prædictus & longus tractatus de Consecratione Episcopi, totus est plenus difficultatibus & quæstionibus occurrentibus à principio usque in finem Episcopalis consecrationis, & aliqua difficultates assimilantur etiam pro isto tr. 5. de Sacram. Ordinis; ideo ibi requirere quidquid pro his desiderare potes, signanter in ref. 48. 69. & 112. pro singularibus, & curiosis quæstionibus.

An Pontifex in consecratione Episcopi possit dispensare, ut tantum adstruat unus Episcopus? Et an ad valorem supradictæ ordinationis requiratur, ut fiat à tribus Episcopis? Et an Pontifex solo verbo possit creare Sacerdotes? Et simili modo queritur, an Pontifex solo verbo possit quem in Episcopum creare? Et an Papa possit tollere ab Episcopo facultatem validè ordinandi, ita ut si ille tenet aliquem ordinare, nihil efficiat? Et an Pontifex possit tollere potestatem Episcopis circa Sacramentalia? Et an minores Ordines, & Subdiaconatus sint tantum Sacramentalia, & non Sacramentum, & ideo possit Pontifex auferre ab Episcopo potestatem conferendi Subdiaconatum, & minores Ordines? Ex p. 8. tr. 1. ex ref. 32. 28. & 29. Quæ nunc inveniuntur in tom. 3. tr. 1. de Potestate Pontificis quoad Sacramenta, ref. 61. 63. & 64.

An Summus Pontifex possit habere inualidas collationes Ordinum factas ab Episcopis excommunicatis, suspensis, &c. Et quid quoad collationem primæ Tonsuræ? Et discutitur, an Episcopus hæreticus, schismaticus, & degradatus valide possit conferre Ordines? Et an Pontifex possit dispensare, ne contactus physicus instrumentorum adhibeatur in Sacramento Ordinis? Et expenditur, an contactus in-

strumentorum in sumendis Ordinibus sit de necessitate Sacramenti? Et an Pontifex possit permittere, ut Ordines administrari Sacerdotium sine instrumentorum contactu? Et multa dubia curiosa inuenies circa materiam Sacramenti Ordinis. Et an simplex Sacerdos possit conferre Ordines minores? Et notatur Episcopum non posse Episcopo committere potestatem conferendi Ordines etiam minores, sique committat, nihil fieri. Et an Cardinales Presbyteri possint conferre Ordines minores? Ex p. 8. tr. 1. ex ref. 41. 40. 42. & 33. Quæ hic reperitur in tom. 3. tr. 1. de potest. Pontificis, ref. 65. 66. 67. & 68.

An Pontifex possit dispensare, ut simplex Sacerdos conferat Ordinem Subdiaconatus? Et an Pontifex possit dispensare, ut simplex Sacerdos conferat Ordinem Diaconatus? Et an privilegia concessa aliquibus Abbasibus conferendi Subdiaconatum, & Diaconatum, hodie serventur, quæ nunc sunt Religiosi eiusdem Ordinis Cisterciensium? Et an Pontifex possit dispensare, ut simplex Sacerdos ex commissione conferat Ordinem Presbyteratus? Et notatur potestatem committendi hoc ministerium, ut Diuino Pontifici Summo, & Ecclesie concessum. Et an Pontifex Summus ante consecrationem possit committere, & concedere simpliciter Sacerdoti, ut conferat minores, & maiores Ordines? Et an Pontifex possit auferre facultatem, ut Diaconum alium Diaconum, vel Sacerdotem Subdiaconum ordinet? Et an Pontifex possit dispensare, ut femina prima Tonsura, vel minoribus Ordinibus initietur? Et an femina iure Diuino sit capax Sacramenti Ordinis? Ex p. 8. tr. 1. ex ref. 34. 35. 36. 37. & 38. Quæ hic sunt in tom. 3. tr. 1. ref. 69. 70. 71. 72. 73. & 74.

An Pontifex possit dispensare, ut sacris Ordinibus in matrimonium contrahat? Et deducitur nullum esse ius Diuinum prohibens matrimonium, vel ofusum eius ordinis in Sacris, atque adeo non esse illis de iure Diuino continentiam perpetuam, tamen ea sit quid iuri Diuino maxime consentaneum. Et discutitur, an ea obligatio solum ex Ecclesie præcepto directè præcipiente illi sit, si autem ex indirectè sit ex voto Castitatis in Ordine sacro emissio? Et an Pontifex possit infamem ante ordinationis sacris Ordinibus initiationem reddere initiationem ad matrimonium? Et quid si de facto Pontifex hoc fecerit? Et an possit Ecclesia constituere, ne in postquam primam Tonsuram admittantur, aut ad minores Ordines promouantur, nisi qui voto Castitatis solum adstrinxerint, sicut præcipit de Ordinibus sacris? Et an Episcopus ordinans in Episcopum infamem ante ordinationis, validè illum Ordines? Et an si Episcopus ordinarium postquam contulit Sacerdoti potestatem conferendi, antequam illi manus imponat, an verè manibus integrè ordinatus, & poterit à peccatis absolui? Et an possit laicus suscipere Sacramentum Ordinis, tempore interdicti? Et quid est dicendum, si habeat aliquam infamem, an possit suscipere superiorem? Et an Episcopus excommunicatus occultè validè conferat Ordines? Ex p. 8. tr. 1. ex ref. 72. 43. 32. 4. & ex ref. 79. 8. Sed quæ ex ref. 94. §. Quinto à fortiori. Quæ nunc inveniuntur in tom. 3. tr. 1. de potest. Pontificis, ref. 77. 76. 62. 12. & 13.

An Cardinales possint conferre primam Tonsuram, & minores Ordines in suis titulis? Et an Cardinales Presbyteri primam Tonsuram, & ceterosque Ordines suis familiariis conferre possint, quia per Concilium Tridentinum de illis, c. 10. videtur derogari hanc facultatem? Ex p. 5. tr. 1. ex ref. 5. Quæ hic reperitur in tom. 9. tr. 7. de Cardinalibus.

An liceat in hoc Sacramento Ordinis uti materia formæ, & Ministro probabili, vel licet certis? Ex p. 9. tr. 1. ex ref. 59. Quæ hic est in tom. 8. tr. 1. de Opin. probabili.

Cum Concilium Tridentinum asserat, c. 11. c. 17. Sacramentum tribus perfici, materia, forma, & intentione Ministris, cum intento sit triplex, habitus, & ornatus, actualis, queritur, quomodo sit sufficiens ad validè conferendum Sacramentum Ordinis? Et an peruersa intentio Ministris in conferendo Sacramento Ordinis suppleatur?

& Resolutionum.

Et an in verbis forma huius Sacramenti detur paritas materia? Et an in conuentione materiae? Et an in forma huius Sacramenti detur paritas materia? Et an in interruptione forma huius Sacramenti detur paritas materia? Et an qui ministrat Sacramentum Ordinis cum excommunicatione mineri peccet mortaliter, vel saltem venialiter? Et an qui ministrat Sacramentum Ordinis inualide, teneatur cum periculo vite, & honoris hunc defectum manifestare? Et an sit peccatum mortale ministrare Episcopo exercenti Ordines in peccato mortali? Et an ad valorem Sacramenti Ordinis in adultis requiratur positus consensus suscipiendi illud, vel sufficiat ut non resistat? Ex part. 2. tr. 17. ex ref. 32. & in p. 3. tr. 4. ex ref. 17. & in p. 5. tr. 5. ex ref. 39. 40. & 41. & in tract. 13. ex ref. 55. & 32. & tract. 7. ex ref. 4. §. Non desinat. *Qua nunc inueniuntur in tom. 1. tr. 1. de Baptismo, ref. 1. 3. 4. 5. 6. 9. 22. & 18.*

An Episcopus si cum materia legitima proferat verba forma huius Sacramenti Ordinis absque intentione, si postea intentionem adhibeat, nihil efficiat? Et an Ordine assumptio, vinculum matrimonii in infidelitate contractum dissoluitur? Ex part. 10. tr. 13. ex ref. 20. & in p. 9. tr. 7. ex ref. 47. *Qua hic sunt infra in tr. proximo sequenti de Matrimonio, ref. 100. & 125.*

An in Sacramento Ordinis exprimentia sit persona suscipiens, quando exprimentia sit in forma huius Sacramenti? Et obiter queritur, quid prestare teneatur is, qui Ordinem susceperunt ab Episcopo dubitante de suo Baptismo? Ex p. 10. tr. 16. ex ref. 93. & 20. alias 19. *Qua nunc inueniuntur in tom. 1. tr. 1. de Baptismo, ref. 61. & 79.*

An minores Ordines possit ministrari sine lumine, absque mortali culpa? Ex p. 10. tr. 11. ex ref. 40. *Qua hic est supra in tr. 2. de Communione, ref. 81.*

An quando Episcopus sacros celebrat Ordines, licitum sit incipere Missam post Vesperas, aut Nonam, si alius Ordinis inceptus est ante meridiem? Et an cum Sacerdotes Ordinantur, & cum Episcopo consecrant, possit unusquisque applicare illud Sacrificium cui voluerit? Ex p. 10. tr. 12. ex ref. 22. & in p. 5. tr. 14. ex ref. 112. *Qua hic sunt supra in tr. 1. de celebrat. Missar. ref. 108. & 35.*

An Episcopus ministrans Ordines sacros statim post Missam sine aliis vestibus, peccet mortaliter? Ex part. 7. tr. 10. ex ref. 31. *Qua nunc inueniuntur in tom. 1. tr. 2. de Confirmatione, ref. 9.*

An Episcopus conferendo Ordines minores in peccato mortali peccet mortaliter? Ex p. 3. tr. 6. ex ref. 67. *Qua hic reperitur in tom. 3. tr. 3. de Episcopis, ref. 80.*

An Episcopus in peccato mortali successue ordinans centum personas committat centum peccata, vel unum tantum? Et an teneatur in confessione explicare numerum personarum in predicto casu? Ex part. 9. tr. 9. ex ref. 67. alias 66. §. vlt. *Qua hic est in tom. 1. tr. 7. de circumstantiis, ref. 164.*

An Episcopus ordinans subditum alienum ex rationabilione incurat suspensionem Concilij Tridentini sess. 23. c. 8. Et sunt aliqui alij casus, in quibus datur executio ab ea censura, quos ex Suarez, decisos inuenies in corpore huius Resolutionis. Et an in receptione Ordinum minorum nulla requiratur interstitia? Sed etiam queritur, an Abbas in casibus, in quibus primam Tonsuram, & minores Ordines conferre potest, possit dispensare in interstitiis? Ex p. 5. tr. 10. ex ref. 38. & 40. *Qua nunc inueniuntur in tom. 5. tr. 3. de suspensione, ref. 26. & 45.*

Nota, quod in predicto tom. 5. & tract. 3. de suspensione, à ref. 22. inclusiue vsque ad ref. 60. etiam inclusiue, & in ref. 66. sunt quamplurima, & diuersa quaestiones omnes mixtae pertinentes ad hunc, & illum tractatum, ideo casu ita mixto occurrente ad illum, & ad praeterea Resolutiones hic signatas, & non ad alios supradicti tractatus. An sit credendum Episcopo promouenti ad Ordines non sibi subditum, licenti in titulo collationis Ordinis se promouisse illi ex licentia proprii Episcopi? Et an illegitimus dispensatus, vel Clericus fiat, censetur dispensatus ad Or-

dines minores, vel tantum ad primam Tonsuram? Et quid dicendum est, si dispensatio dicatur ordinari in Clerico? Et an dispensatus ad Ordines, censetur dispensatus ad Ordines sacros? Et quid si Pontifex videretur his verbis, dispensato tecum ad omnes Ordines? Et an dispensatio concessa Subdiacono, potest uxorem ducere, liberet eum à recitatione officij Diuini? Et quid est dicendum si sanguis Titium matrimonium ratum contraxisset cum Catharina, & deinde clam ad Diaconum, vel Subdiaconum Ordinem esse promotum, an, &c. Et circa hoc aliqua alia notabilia explanantur. Ex p. 8. tr. 3. ex ref. 30. & in p. 9. tr. 8. ex ref. 22. & in p. 8. tr. 3. ex ref. 34. *Qua nunc inueniuntur in tom. 3. tr. 2. de dispensationib. r. 81. 54. & 52.*

An mortuo Pontifice, non sit prohibitum sacro Collegio Cardinalium dare Reuerendas ad Ordines? Ex p. 5. tr. 2. ex ref. 9. *Qua hic est in tom. 9. tr. 7. de Cardinalib. ref. 7.*

An quando quis dubitat, an habeat legitimam aetatem ad Ordines, possit eos recipere? Ex p. 4. tr. 3. ex ref. 21. *Qua nunc inueniuntur in tom. 4. tr. 6. de Ieiunio, ref. 2.*

An initiatus Ordinibus minoribus, & sacris, non suscepta Tonsura, sit irregularis, & teneatur dicitam Tonsuram sumere? Et an irregularis possit initiari prima Tonsura? Ex quo inferitur, an prima Tonsura sit Ordo? Et an si Episcopus alterius seruum scienter ordinet, absentes, vel ignorante Domino, seruus fiat liber, & Episcopus duplicatum pretium Domino reddere teneatur? Et an seruus, si sciente, vel non contradicente Domino, Ordines recipiat, fiat liber? Et an Clericus, qui lapsus est in haeresim, possit exercere Ordines? Et quid ob suspicionem haeresis, ex qua censurget infamia? Et an exorcens Ordinis officium, quem non habet, sit irregularis, si illud praestet absque intentione ut serui Ordinis essent? Et supponitur, quod irregularis efficitur, qui ministrat in Ordine, quem non habet. Sed limitatur primo ad Ordines sacros, nam si in minoribus ministrat, non erit irregularis. Secundo, ut ministrat scienter, & non ex ignorantia, putans bona fide se habere talem Ordinem. Tertio, ut ministrat solemniter. Et tandem queritur, an supradicta irregularitas solos Clericos, aut etiam laicos comprehendat? Et an mulier, quae erumpente ipsa natura in masculinum transit, possit initiari sacris Ordinibus, inconsculto Summo Pontifice? Et quid de Hermaphrodito, in quo praevalet sexus virilis? Ex p. 6. tr. 8. ex ref. 29. & in p. 4. tr. 2. ex ref. 88. & in p. 7. tr. 7. ex ref. 54. alias 53. & in p. 4. tr. 4. ex ref. 38. & in p. 10. tr. 11. ex ref. 21. & in tr. 13. ex ref. 36. *Qua hic reperitur in tom. 5. tr. 5. de Irregularitate, r. 13. 12. 57. 3. 24. & 61.*

Nota, quod in supradicto tom. 5. & tract. 5. de irregularitate, à ref. 13. vsque ad r. 18. inclusiue, & aliquando in aliis resolutionibus praeterea tractatus sunt multa alia diuersa quaestiones omnes mixtae pertinentes ad istum, & illum tractatum, & ideo si ita casus mixtus occurrerit, curre ad illum, & lege, ubi facillime inuenies quicquid requireris, & si non reperis, perlegere illum non te pigebit.

An Clericus Ordinatus per saltum ante legitimam aetatem, vel per alienum Episcopum absque dimissoriis, vel cum dimissoriis falsis, vel per Episcopum excommunicatum, suspensum, vel depositum, gaudeat privilegio Canonis? Et si degradatus restitatur, vel si degradatus moriatur, & resurgeret, an debeat iterum Ordinari? Ex part. 9. tr. 4. ex ref. 5. & 29. *Qua hic sunt in tom. 5. tr. 2. de Percussione Clerici, ref. 42. & 38.*

Afferuntur expositos pro legitimis esse habendos ad omnes Ordines, neque vlla dispensatione Pontificis, aut Episcopi indigere. Ex p. 10. tr. 16. ex ref. 96. *Qua nunc inueniuntur in tom. 6. tr. 1. de Legibus, ref. 32.*

An possit aliquis dare, vel accipere aliquid pro collatione Ordinum quorumcumque? Ex p. 9. tr. 2. ex ref. 28. *Qua hic reperitur in tom. 4. tr. 1. de Altarib. priuileg. ref. 40.*

Quis potest in hac Irregularitate dispensare ex illegitima Ordinum receptione, & usu? Et an Confessarius per Bullam Cruciate, vel Episcopus possit communicare eorum assumendi Ordines sacros? Et si ita uouens fuerit, an esset sacrilegus fornicando? Et an si talis

ON
III

matrimonium contrahere (quamvis peccaret) an possit petere debitum? Et an Confessarius per Bullam Cruciatam possit absolvere a suspensione incursa propter ordinationem ante legitimam aetatem, vel contractam ob defectum tituli, secundum opinionem aliquorum, vel ob malam ordinis susceptionem; & an hoc fieri possit sine in Sacramento, sine extra illud, sine suspensio sit a iure, sine ab homine; sine penalis, sine nominativum; sine ex delicto publico, sine occulto? Idem est dicendum de habentibus privilegium. Et an suspensio lata a Pio II. extendatur ad Episcopos ordinatos ante legitimam aetatem? Ex p. 10. tr. 11. ex ref. 22. & in part. 1. tr. 11. ex ref. 64. & in part. 5. tr. 10. ex ref. 53. & in p. 4. tract. 4. ex ref. 115. & in part. 1. tract. 11. ex ref. 115. Quae nunc inveniuntur in tom. 4. tr. 3. de Bulla Cruciatam, ref. 132. 120. 128. 129. & 139

De Clericis Sacri Ordinis initiatis matrimonium incontinentibus, & an supradicti Sacrilegium committant, & sint de heresi suspecti, & qua poena puniendi sunt? Et an qui sine uxoris licentia, & in saeculo degentis suscipit Ordines Sacros, sit supradictis multandus poenis? Ex part. 4. tract. 7. ex ref. 4. & 5. Quae hic reperientur in tom. 5. tract. 12. de Poenis Sanctae Inquisitionis, ref. etiam 4. & 5.

An Regulares possint in foro conscientiae uti privilegiis suis, quae sunt expressè reuocata per Concilium Tridentinum, ut v. g. an possint ordinari ante legitimam aetatem, &c. Ex part. 3. tract. 2. ex ref. 59. Quae nunc inveniuntur in tom. 7. tract. 1. de Regularibus, ref. 126

Nota, quod in praedicto tom. 7. & tract. 1. de Regularibus, sunt multae aliae quaestiones, & difficultates omnes mistae pertinentes ad utrumque tractatum, videlicet ad istum de Sacramento Ordinis, & ad illum de Regularibus, & ideo si forte ita aliqua mista quaestio occurrat, in illo, vel in isto tractatu eam reperies, & signanter require illam ibi in Resolutionibus hic assignandis, & non in aliis praecitati tractatus, scilicet in ref. 126. 127. 128. 129. 130. 187. 188. & 259

An negotiatio prohibita sit etiam Nouitiis nondum sacris Ordinibus initiatis? Et an Beneficiarius tantum in minoribus Ordinibus initiatus possit sine peccato mortali negotiationem exercere? Et an saltem qui habet beneficium Ecclesiasticum, sed nondum est Ordinatus in Sacris, possit negotiari per se ipsum? Et an qui in loco domicilij vult suscipere Sacros Ordines, & nimis distat a loco originis, in quo natus est, sit habenda fides Parochi de aetate? Et an Episcopus possit illum ordinare, si eius Praesentes de necessaria aetate deposuissent? Ex part. 7. tr. 10. ex ref. 21. & in part. 1. tract. 8. ex ref. 73. & in p. 11. tract. 3. ex ref. 27. Quae hic reperientur in tom. 6. tract. 3. de Contractibus, ref. 183. 184. & 161

An Pater, aut mater in necessitate constituti possint vendere filium, aut permutare, aut alio quocumque contractu filium alienare, si sit Sacris Ordinibus initiatus? Ex part. 7. tract. 7. ex ref. 8. Quae hic est in tom. 7. tr. 8. de Seruis, & Mancipiis, resol. 9.

An Pater teneatur donare aliquid filio pro sacris Ordinibus suscipiendis? Et an iure obligationis naturalis Pater ad id teneatur, atque officio iudicis Ecclesiastici ad id compelli possit Pater? Et an si faciat talem donationem ad suscipiendos Ordines, reuocare eam Pater non possit, & etiam propter ingratitude? Et an bona Patris donata filio in titulum patrimonij computentur inter legitimam, & veniant in diuisionem bonorum cum aliis fratribus? Et an donatio facta pro patrimonio ad suscipiendos Ordines, sit in foro conscientiae retro donanda donatori? Et an Clericus sic ordinatus nullam incurrat suspensionem, neque teneatur retrocedere donationem? Et an donatione facta Clerico inopi, ut ad Subdiaconatum promoveri possit, si ipse statim post susceptos Ordines moriatur, debeant ad donatorem bona donata reuerti, vel transmittantur ad haeredes donarij? Et quaritur, quando donatio Patris filio Clerico facta, censetur fa-

cta in fraudem gabellarum? Ex p. 8. tr. 6. ex ref. 91. 92. 135. & 130. Quae nunc inveniuntur in tom. 6. tract. 7. de Donationibus, ref. 4. 1. 42. 139. & 44.

An Clericus irregularis, & qui ordinatus est cum falsis testimoniis, vel sine illis, gaudeat privilegio fori? Et an si ordinatus est ante legitimam aetatem, vel per suam, aut extra tempora? Ex part. 3. tr. 1. ex ref. 62. & in part. 4. tr. 1. ex ref. 26. Quae hic reperientur in tom. 2. de Immunitate Ecclesiastica, ref. 145. & 146.

Nota quod in praedicto tom. 9. & tract. 2. de Immunitate Ecclesiastica, sunt aliqua alia diuersa difficultates, & quaestiones pro gaudente privilegio fori cum talibus requisitis Ordinum, & si forte ita occurrat casus, require illum ibi, signanter in ref. 64. 127. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 145. 146. 149. 153. 154. & in aliis praecitati tractatus.

TRACTATUS VI.

De Sacramento Matrimonij.

1. **A**N maior usus rationis requiratur ad contrahendum sponsalia, quam ad peccatum mortale? Ex p. 3. tr. 4. 272. alia 273. & 274.
2. An sit peccatum mortale contrahere sponsalia ante septennium completum? Ex part. 3. tr. 4. ref. 274. alia 275.
3. An septennium requisitum ad contrahendum sponsalia esse debet omnino completum? Et quid si duo, tres, vel decem dies ad complendum septennium desint? Et an in foro conscientiae valida sint sponsalia contracta ante septennium contracta, si malitia suppleat eorum? Ex part. 3. tr. 4. ex ref. 275. alia 276. p. 33.
4. An sufficiat ad valide contrahenda sponsalia dum ultimum septennij incipit esse? Et asseritur, quod ad valorem sponsalium non requiruntur aetate matrimonij completa, vnde septennium non physicum, sed iuratum requiritur. Et an ob defectum duorum, vel trium dierum, aut vnus hebdomadae, vel dimidij anni delictum impedimentum non sit, quin septennium completum dicatur? Ex part. 9. tr. 7. & Misc. 2. ref. 65. ibid.
5. An sponsalia valida sint, si usus rationis ante septennium in contrahentibus reperitur? Et an ad sponsalia valide contrahenda sufficiat rationis usus, qui ad locum peccatum sufficit? Et notatur sponsalia ob defectum aetatis, vel usus rationis nulla, posse postea fieri valida, si post legitimam aetatem, & usum rationis expressè, & tacite ratificentur a sponsis, modo sponsi sicca a seipso antea inita sponsalia fuisse inuvalida. Quod si inuvalida sponsalia fuisse inuvalida, non sicut valida per ratificationem simul habitando, vel sibi oscula recipiendo, impingendo, vel mittendo munera, &c. sed debent esse sentire de nouo. Ex p. 9. tr. 7. & Misc. 2. ref. 61. ibid.
6. An sponsalia metu graui contracta valida sint, si iuramentum accedat; vel iuramentum seruandum sit, dum relaxetur? Et an tale iuramentum minime obliget, si ita non indigeat relaxatione? Et notatur iuramentum metu extortum non solum non confirmare contrarium, sed inuvalidos, sed nec etiam obligare, & proinde nulla esse digere relaxatione. Ex p. 3. tr. 4. r. 277. alia 278. p. 34.
7. An in sponsalibus sufficiat consensus factus? Et resolutione huius dubij pendet ex illa quaestione, an promissio contractus sine animo se obligandi vero, sed tantum se obliget promittentem? Et cursum docetur eam, qui sicut promissit aliquam ducere, tantum teneri ratum, damni illati, si corrupti, non aliter. Et etiam debent teneri implere promissum, etiam si dispendium conueniens sit vel in nobilitate, vel in diuitiis, damnumque nullum aliud signum exterioris fuerit, quo indicetur aliter promittere? Ex p. 3. tr. 4. ref. 204. alia 205. p. 33.

& Resolutionum.

8. An si in sponsalibus scilicet iuramentum apponatur, non tamen animo se obligandi, oritur obligatio praestandi, quod promissum est? Et an ex hoc oritur obligatio iustitia erga comparatem, vel per talem promissionem non inducatur impedimentum publicae honestatis? Ex p. 4. tr. 1. 4. & Misc. 2. ref. 33. ibid.
9. An sponsalia impuberum ita firmentur iuramento, ut neutri liceat pubertatem adepti resiliere? Et quid maxime in praedicto casu, parte inuita? Ex part. 3. tr. 4. ref. 245. alias 246. p. 336
10. An impuberes possint resiliere à sponsalibus iuramento firmatis, postquam ad annos pubertatis pervenerint? Ex p. 3. tr. 4. ref. 287. alias 288. ibid.
11. An quis puber factus possit statim resiliere à sponsalibus, non expectata alterius pubertate? Et notatur factum puberem, si vult, debere statim reclamare, alias si in mora fuerit, censetur tacite sponsalia confirmare, & statim dicitur fieri, quod intra triduum fit. Ex p. 3. tr. 3. ref. 281. alias 282. ibid.
12. An in contractu sponsalium valide apponatur poena persolvenda ab iniuste resiliente? Sed notatur iniuste resilientem non teneri solvere poenam ex pacto resiliendi impostam, etiamsi iuramento firmetur. Ex p. 3. tr. 4. ref. 210. alias 211. ibid.
13. An sponsa possit resiliere à sponsalibus, quando sponsus permittit se ab alia impudice tangi per oscula, amplexus &c. Et quid, si huiusmodi oscula, & tactus forè essent frequentes? Et an sponsalia, etiamsi iurata sint, dissolvantur si alter ex contrahentibus fornicationem admiserit? Ex p. 3. tr. 4. ref. 282. alias 283. p. 337
14. Femina Nobilis contraxit sponsalia cum Caio, quaeritur, an possit ea dissolvere propter oscula, & tactus impudicos cum altera? Et difficultas est, virum liceat utriusque sponsi à sponsalibus resiliere, quando uterque fornicationem commisit post sponsalia? Et notatur, cum sponsalia valida sunt, tunc si post cognitam causam ad dissolvenda sponsalia, quis cognoscit carnaliter sponsam, amittit ius dissolvendi sponsalia. Idem est, quando vir copulatus matrimonio cum uxore post cognitam eius adulterium eam cognoscit, quod amittit ius petendi divorcium. Et quid si supra dicta sponsalia erant nulla ipso iure, an per copulam valida fiant, si contingat ipsa copula cum scientia illius defectus, qui erat in sponsalibus? Et quid si sponsus ignorat ius resiliendi, & cum ea ignoranter cognoscit sponsam, an censetur sponsalia rescindere? Et notatur, quod in foro interiori conscientia sponsus non amittit ius resiliendi, si accedat ad sponsam sine animo persuerandi in sponsalibus. Et an accedens ad sponsam absque animo cedendi proprio iuri, possit resiliere à sponsalibus, & scilicet recomperare damnum? Imò non teneatur recomperare damnum illatum, quando accedens protestatur sponsa se ad ipsam accedere cum voluntate non renuntiandi iuri resiliendi à prioribus sponsalibus. Et an quae supra dicta sunt de fornicatione carnali, locum habeant in spiritali, scilicet in haereticis, & maxime quando haereticus cohabitatio est innocenti periculosa? Ex p. 10. tr. 1. 1. & Misc. 1. ref. 28. ibid.
15. An liceat utrique sponsi à sponsalibus resiliere, quando uterque fornicationem commisit post sponsalia? Ex p. 3. tr. 4. ref. 283. alias 284. p. 338
16. Virum sponsus possit contrahere matrimonium, quando aliquo occulto vitio laborat, cuius si alter conscius esset, possit iuste à sponsalibus resiliere? Ex quo inferitur quamdam vir ginem post sponsalia corruptam peruisse sponsum defectu occulto ignoratum cogere matrimonium contrahere, & stare sponsalibus. Et cursum deducitur, an adulter ex iustitia possit licite exigere debitum à coniuge illius adulterij ignara? Ex p. 3. tr. 4. ref. 286. alias 287. ibid.
17. An si sponsa tempore sponsalium pulchra esset, dissolvantur sponsalia, ea facta notabiliter deformi? Et an valde magna deformitas debeat esse sponsi, quae de novo accedens de sponsa ius resiliendi? Idem est de vehementi suspitione morbi Gallici, & de oris graeco-
18. An nulla deoris promissione praevia possint dissolvi sponsalia ob paupertatem sponsa supervenientem? Et quid, si illa sponsalia essent iuramento firmata? Et notatur, quod si sponsa subito accedat nova hereditas, quae eius status plurimum melioratur, ita sponsa fit iam multum inaequalis illi, non ideo potest sponsalibus renunciare. Eadem est ratio, si sponsa nova hereditas accedat. Ex p. 3. tr. 4. ref. 285. alias 286. ibid.
19. An sponsalia inter consanguineos iniuncta cum conditione, si Papa dispenserit, sint validae, & obligent in conscientia, imperata dispensatione? Et an liceat utrique contrahenti ante, & post impetratam à Pontifice dispensationem, altero inuito, à sponsalibus resiliere? Et an hoc etiam procedat, si talis promissio fuerit iuramento confirmata? Et an si magna expensa facta sint causa talis promissionis pro imperata dispensatione, & filii à dictis sponsalibus teneatur illas restituere? Et insertur consanguineos contrahentes matrimonium per verba de presenti sub conditione, si Papa dispenserit, incurere in excommunicationem laram in Clementina unica de consang. Ex p. 3. tr. 4. ref. 289. alias 290. p. 340
20. An pactum appositum in contractu matrimoniali, vel sponsalibus, quod vir perpetuo habitet in domicilio uxoris, sit validum? Et an si pactum fuerit iuramento confirmatum, liceat resiliere, & mulier teneatur virum sequi? Et obiter notatur, valere pactum, ne quis possit ingredi civitatem, quod frequenter fit in remissionibus iniuriarum, & hoc etiamsi non solum pactum sit temporale, sed etiam perpetuum. Ex p. 3. tr. 4. ref. 211. alias 212. ibid.
21. An sponsalia iurata dissolvantur ex mutuo consensu, etiamsi iuramentum intuitu pietatis emissum fuerit? Et supponitur sponsalia ex mutuo contrahentium consensu dissolvi, & hoc intelligendum est de sponsalibus puberum, nam de impuberum sponsalibus alia est iuris dispositio, quippe impuberes sponsalia contrahentes resiliere non possunt, quousque pubertatem nati sunt, & merito, ne passim resiliant, & passim contrahant, Et advertitur, quod adveniente pubertate, qui prius illam attigerit, resiliere potest, nec opus habet expectare pubertatem alterius, quinimò statim ac pubertatem attigerit, reclamare debet, alioquin sponsalia firmavit, ac si post pubertatem illa contraxisset. Et an pro foro conscientiae sufficiat, si interius reclamatio fiat, vel an teneatur illam manifestare coram Episcopo, vel eius Vicario, & ipsis deficientibus coram honestis personis? Ex p. 9. tr. 7. & Misc. 2. ref. 77. alias 76. p. 341
22. An si sponsalia communi consensu dissolvantur, hoc non obstante, oritur ex eis impedimentum publicae honestatis? Et brevissime deducitur, quod durat impedimentum publicae honestatis etiam post mortem alterius sponsae. Ex p. 3. tr. 4. ref. 221. alias 222. p. 342
23. An si sponsalia dissolvantur ex mutuo consensu, cesset impedimentum publicae honestatis ortum ex illis? Et quid est dicendum, si morte alterius dissolverentur? Et an hoc impedimentum oriatur ex sponsalibus sicut celebratis, videlicet ore tenus absque consensu interiori? Idem est de matrimonio sicut contracto ex defectu consensu. Ex p. 11. tr. 5. & Misc. 5. ref. 12. ibid.
24. An ex sponsalibus nullis ex defectu consensus, vel ob aliud impedimentum occultum oriatur impedimentum publicae honestatis? Et an dato casu, quod sponsus de facto contraheret cum sorore sponsae suae de presenti, teneatur ad priorem redire, si autem coniunctio carnalis accederet cum secunda, tunc neutram possit accipere in uxorem, sin vero cum posteriore contrahat sponsalia, ea nulla sint, proinde quae cum priori contraxit, solum sunt valida. Et notatur, quod ex sponsalibus conditionatis nullum oritur impedimentum publicae honestatis, donec conditio fuerit impleta. Ex p. 9. tr. 6. & Misc. 1. ref. 1. alias 52. p. 343
25. De quibusdam sponsalibus. Ex p. 11. tr. 2. & Misc. 2. ref. 70. p. 344

26. An si post sponsalia cum prima sequantur sponsalia cum secunda una cum copula, dissoluantur prima? Et quid quando secunda femina, quae cognita est, & violata sub spe coniugij, notabile damnum pateret? Et notatur, quod quando ex aliquo casu cessant prima sponsalia, an servanda sint secunda, Ex p. 3. tr. 4. r. 209. alias 210. p. 345
27. Virum ex matrimonio valido dissoluantur sponsalia? Et an dissoluto matrimonio, teneatur, qui ita contraxit, priora sponsalia implere? Ex p. 3. tract. 4. ref. 208. alias 209. ibid.
28. An adstrictus sponsalibus iuratis, si postea emitat Religionis votum, possit adhuc contrahere matrimonium animo ingrediendi Religionem ante consummationem? Et an si votum Religionis emisit ante sponsalia, & feminam destraxit sub fide data de matrimonio, teneatur illam ducere, omisso voto? Et an sponsus, qui post sponsalia votum emisit castitatis, committat aliquam culpam? Ex p. 9. tr. 7. & Misc. 2. ref. 76. alias 75. ibid.
29. An sponsalia dissoluantur per solum ingressum Religionis, vel sit expectanda professio? Et an sit licitum Religionem ingredi post sponsalia, etiam iuramento confirmata? Ex p. 3. tr. 4. ref. 206. alias 207. p. 346
30. An peccet qui contraxit sponsalia, si suscipiat sacros Ordines? Et notatur votum suscipiendi sacros Ordines dirimere sponsalia, & licet post illa potest quis tale votum emitte. Ex p. 3. tr. 4. ref. 207. alias 208. ibid.
31. An quando aliqui pro aliis presentibus, & tacentibus contrahunt sponsalia, horum taciturnitas sit signum sufficiens interni consensus? Et an hoc procedat, etiam si Parentes contraherent sponsalia coram filiis emancipariis, & spuris? Ex p. 3. tr. 4. ref. 269. alias 270. p. 347.
32. An Tutor, vel Curator, si respondeat pro puella, valida sint in utroque foro sponsalia, vel matrimonium, ipsa presente & tacente? Et quia ius Canonicum tanquam quid speciale id de Parentibus asserit, quaritur etiam, an sufficiat signum consensus in sponsalia, vel matrimonium, si nomine filiorum persona extranea respondeat? Ex p. 10. tr. 13. & Misc. 3. ref. 21. ibid.
33. An quando Parentes, & Tutores pro filiis, & pupillis absentibus contrahunt sponsalia, & hi postea id scientes non contradicunt, censentur consentire? Ex p. 3. tr. 4. ref. 270. alias 271. p. 348
34. Quando teneatur implere, qui contraxit sponsalia, nullo praefixo tempore, & termino? Ex p. 3. tr. 4. r. 244. alias 245. ibid.
35. Quidam contraxit sponsalia, & postea adimplere noluit, quaritur, an sit per censuras compellendus? Ex p. 3. tr. 4. ref. 205. alias 206. ibid.
36. Quidam vir Nobilis contraxit sponsalia, & per multos dies causa delectationis concubatur, & tangebatur spem, quaritur an peccaverit mortaliter? Et notatur dicta oscula, & amplexus esse licita, etiam si praesens pollutio sequatur, dummodo id faciant necessitate compulsi, & sine periculo consensus in pollutionem, cum inurbani, & austeri haberentur, nisi ita se iniucem oscularentur, & amplexarentur. Et an hoc, quod dictum est de osculis, & tactibus, similiter, & multo magis dicendum sit de colloquiis, & aspectibus, modo aspectus non sint valde impudici, ut partium verendarius, sicut in simili de tactibus? Etiamque advertitur, quod sicut sponsus de futuro licita sunt oscula, amplexus, & similes tactus cum sponsis suis, ita delectationes, & commotiones sensibiles, quae ex cogitatione osculis, & amplexibus resultant, sed non ex aliis tactibus. Ex p. 3. tr. 17. & Misc. 1. r. 6. p. 49
37. Improbatur quaedam opinio pertinens ad sponsos de futuro, ubi docetur, sponsos de futuro esse permissum aspectum pudendorum. Et notatur non esse mortale in coniugis absentia propria verenda libidines attrahere, si huiusmodi tactus ad illicitum actum non referantur. Et queritur, an quilibet tactus sine liciti, & quatenus que oscula inter coniugatos etiam in partibus pudendis? Et docetur mortiferum esse virile membrum in os uxoris immittere. Ex p. 11. tr. 2. & Misc. 2. ref. 68. ibid.
38. An tactus, & oscula inter Sponsos de futuro sint licita? Et an hoc non procedat inter Sponsos de futuro, si dispensatione, licet non sit ratificatus prior ille consensus, liceant illis amplexus, & oscula eo modo quo licent Sponsis de futuro? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 13. p. 35
39. An si sponsa de futuro, vel vidua carnalis delectetur de copula praeterita, & futura, peccet mortaliter? Et cursum docetur, viduam non peccare mortaliter, ob ortam cogitationem copulae carnalis cum marito defuncto, eam approbet voluntate, & sic est dicendum de sponsa circa copulam carnalem futuram, & continentem, si eam vel desideret, vel simpliciter voluntate perfectione approbet, quod alij extendunt ad omnes voluntatis affectionem, etiam simplicis complacenciae concepta ex cogitatione concubitus cum muliere, si non esset. Ex p. 3. tr. 5. & Misc. 1. ref. 2. ibid.
40. An non obstante copula violenter exorta inter menses, possit sponsa, quae vim passa est, contractum viri, ad Religionem transferre? Et an possit talis sponsa, qua in isto casu vim patitur, incontinenti contractum ad semen emittendum iam receptum? Ex p. 3. tr. 5. ref. 241. alias 242. p. 351
41. An sponsa per vim oppressa a sponso ante liberos possit semen incontinenti expellere? Et an intra menses possit maritus uxorem iniucem cognoscere, & peccare mortaliter, dato quod de ingredienda Religionem cogitet? Et an qui non cogitat ingredi Religionem, statim ac post contractum, teneatur reddere alteri debitum? Et notatur, quod quamvis transferret bimestre ante consummationem, volenti ingredi Religionem irrogari iniuriam, si non comprimatur ad consummationem, quando statim ac debet peti debuit, vult Religionem ingredi, statim ac debet ingredi statim. Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 8. ibid.
42. An si alter coniux non cogitat intrare Religionem, possit adhuc duobus primis mensibus non reddere debitum alteri petenti? Et in dicto casu, quando quis ante mensem consummationem, vult Religionem ingredi, post se emittit ante annum probationis exaltationis, & bimestrum bimestre? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 13. p. 351
43. An filij nati ex fornicario concubina habita a patre, vel sponsa de futuro, sint naturales, an spurij? Ex p. 9. tr. 7. & Misc. 2. ref. 70. p. 353
44. An sponsal a inter in paves valeant, & inter ipsam Nobilem, & virum ignobilem? Et an opus matrimonii contrahendo scandalum timeatur inter ipsos sanguines, debeat iudex illud impedire. Idem est dicendum, quando est timor probabilis pessimi exitus, & capitalis inter ipsos contrahentes. Ex quibus colligitur posse Patrem impedire sponsalia filij, vel filiae, contra eius voluntatem inita, interveniente gravi scandalum non vero alias. Ex p. 9. tr. 7. & Misc. 2. ref. 7. ibid.
45. An Pater teneatur dotare filiam, etiam si aliam habeat dotem competentem. Et supponitur requiritur certum, Patrem teneri dotare filiam. Et an Pater teneatur filiam emancipatam dotare. Et an Pater teneatur dotare filiam iam nuptam, quae nupsit inchoata Patre, viro digno, & etiam quamvis nupsit viro indigno? Et notatur Patrem teneri ad servandam dotem conferendam filiae, priori amissa: quod intelligitur, si quando nubat. Ex p. 11. tr. 4. & Misc. 4. ref. 34. p. 374
46. An Pater teneatur dotare filiam naturalem, & legitimam. Et notatur, quod nec ab hoc onere dotandae legitimae Pater filiam incestuosam, etiam de legitime

& Resolutionum.

Ecclesiasticis beneficiis. Et ex his oriuntur dua difficultates. Prima, an dos data filie spuria ad ipsius heredes transeat? Secunda, an in euentu, quo Pater plus dotis dedit filie spuria, quam valeant totius vite alimentum, possit, constanter matrimonio, repeti quoad excessum? Ex p. 11. tr. 4. & Misc. 4. ref. 25. p. 355

47. An auus teneatur dotare nepotem? Et quid in casu, quo nepes Patrem inopem habeat, si tamen mater diues est? Et an Patruus nequaquam obligetur sobrinis dotare? Et an frater teneatur dotare sororem? Et quid si soror tantum vterina sit? Et quid si sit consanguinea, v.g. ex eodem Patre, sed ex alia matre fratri coniuncta? Et aliqua alia circa has sorores, & etiam sorores clericorum pro dote, & alimentis illarum discutitur in textu huius Resolutionis? Ex p. 11. tr. 4. & Misc. 4. r. 26. p. 357

48. An filius teneatur dotare matrem nubere volentem? Et deducitur, quod mater obligata non est per se filius dotare, aut donationes propter nuptias filii constitutere, nisi urgens aliqua, & rationabilis causa intercederet. Et notatur probabilis esse in neutro foro licitum esse viro regulariter, inuita uxore, dotare filiam prioris matrimonij ex bonis non solum immobilibus, sed etiam mobilibus, aut pecuniis per secundam uxorem adductis. Et cum Pater pra omnibus coniunctis obligatus sit filias alere, & dotare, an illius haeres eadem obligatione teneatur? Ex p. 11. tr. 4. & Misc. 4. ref. 7. p. 358

49. De his, qui in nuptiis donata sunt a consanguineis, vel amicis sponsi, & contras, cui acquirantur? Ex p. 11. tr. 4. & Misc. 4. ref. 12. p. 359

50. De donis factis a sponso sponsae. Idem est de donis, quae sicut nuptiis concessi, & largitus est. Ex p. 11. tr. 4. & Misc. 4. ref. 19. p. 360

51. De vestibus, & ornamentis datis sponsa a sponso in ipso die nuptiarum. Et super hoc tria tempora distinguuntur, ante nuptias, in nuptiis, & post nuptias. Et tandem concluditur, quod circa hoc maxime est attendenda consuetudo. Ex p. 11. tr. 4. & Misc. 4. ref. 30. ibid.

52. Quam dicantur infantia, & qui pubertati proximi? Et quibus queritur in matrimonialibus, quinam sunt proximi nubentibus, ad hoc ut eis matrimonium concedi debeat? Ex p. 11. tr. 7. & Misc. 7. ref. 39. p. 361

53. An quoad dictum est de sponsalibus, dicendum sit de matrimonio, videlicet ut sit validum, si illud Parentes contrahunt praesentibus, & tacentibus filiis? Et an sit validum matrimonium, quando puella tacet, & nullus pro ea respondet, vel opus sit, ut respondeat Pater, vel mater, aut Tutor? Et quid si in tali casu extranei re-promittant? Ex p. 3. tr. 4. ref. 271. aliis 272. p. 362

54. An saltem peccet venialiter, qui loqui valens contraheret matrimonium per signa, & nutus? Ex p. 3. tr. 4. ref. 247. aliis 248. p. 363

55. An contrahere matrimonium ante legitimam aetatem sit peccatum mortale? Ex p. 3. tr. 4. r. 275. aliis 276. ibid.

56. An sit peccatum mortale contrahere matrimonium ultimo die, quo completur legitima aetas. Et an satis sit sino solum prima dies anni duodecimi in femina, & decimi-quarti in viro sit incepta, sed etiam si tres dies, aut octiduum decem dies ex ea aetate deficiant? Et notatur validum esse matrimonium contractum ante legitimam aetatem, si malitia supplet aetatem. Ex p. 3. tr. 4. ref. 276. aliis 277. p. 364

57. An in aetate requisita ad matrimonium deus paritas materiae? Et notatur ad valorem matrimonij non requiri, ut dicta aetas sit mathematicè completa, sed moraliter, ut quando contrahentes ab ea distarent non solum per tres, aut decem dies, sed etiam per unum, aut alterum mensem. Ex p. 5. tr. 5. ref. 16. ibid.

58. An filius teneatur contrahere matrimonium quod Pater promiserit, aut praecipit? Et notatur licitè filios posse inire hoc, vel illud matrimonium, Parentibus iniunctis, aut resistentibus, erit tamen illicitum contrahere matrimonium, illis non certioribus factis. Et curiosissime docetur, Parentes non posse exheredare filios, neque eis dotem negare, quia contrahunt matrimonium, illis ini-

is. Et aduertitur Parentes, qui coactione sufficienti ad mortale compellunt filios ad matrimonium, non incur- re excommunicationem latam in Tridentino sess. 24. r. 9. Et an Tridentinum loquatur tantum de Dominis tempo- raliibus, & Magistrariis habentibus iurisdictionem in foro exteriori seculari, vnde neque Parochus, neque Episcopus, si compellerent ad matrimonium, in dictam excommunicationem incurrerent? Inò neque Reges, & Imperatores, quamvis habeant dictam iurisdictionem. Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 132. p. 365

59. An filius peccet mortaliter, si non ducat dignam, quam Pater vult, sed etiam ducat aequè dignam? Et notatur filium Magnatis, quem Pater non vult alere secundum qualitate personae, non peccare mortaliter, si infilio, atque inuito Parente faminam diuitem, & Nobilem ducat genere aliquantulum inferiori? Ex p. 6. tr. 7. & Misc. 2. ref. 21. ibid.

60. An matrimonium inter absentes contractum per Procuratorem, vel per literas coram Parocho, & testibus, sit Sacramentum? Et inferitur contrahentes sub peccato mortali teneri curare, ut sint in gratia illa tempore, quo Procuratores eorum nomine contrahunt. Et notatur aetatem, & diuersitatem sexus nullius esse momenti in Procuratore, & ideo femina potest contrahere in tali casu matrimonium pro viro. Etiamque aduertitur, quod Procurator non debet excedere suum mandatum, alioquin matrimonium est nullum. Et curiosè docetur, quod dicta Procuratio non est necesse, ut efficiatur coram Parocho, ac testibus, licet coram dictis postea sit inuendum ma- trimonium? Item, quod dictum est de matrimonio per Procuratorem contracto, dicendum est, si per literas contrahatur. Ex p. 3. tr. 4. ref. 249. aliis 250. ibid.

61. An Procuratore misso ad contrahendum, si mandans in amentiam incidat, matrimonium sit validum? Ex quo inferitur, quod Baptismus furie tempore receptus, peritus ante furiam validus est. Idem est in Sacramento Pen- tentiae, potest enim absolui, qui ante amentiam dedit signa contritionis. Ex p. 3. tr. 4. ref. 248. aliis 249. p. 366

62. An si omissantur denunciations, matrimonium sit validum? Et notatur primò contrahentes ante denun- ciationes factas peccare mortaliter, & ita dicendum est de Parocho tali matrimonio assistente. Secundo, quod in tali casu, videlicet quando denunciations ante nup- tias facta non sunt, post nuptias ante consummationem matrimonij faciendas esse ex Concilio Tridentino, ut si forte impedimentum dirimens subsit, ante copulam fornicariam deregatur, nisi Episcopo consulto, videatur eas amisso intermitteri. Tertio, quod non possunt sola auctoritate Parochi praetermitti denunciations, si ti- metur malitiosè matrimonium impediendum, licet postea efficiantur antequam dictum matrimonium consummen- tur, quia hoc spectat ad Episcopum, cum facile possit adiri. Ex p. 3. tr. 4. ref. 240. aliis 241. p. 367

63. An quando matrimonium inuim est absque denun- ciationibus, si peccatum mortale consummare ante- quam praemittantur? Et an coniux teneatur debitum red- dere alteri coniugi petenti ante denunciations? Et no- tatur, quod si contingat casus, in quo matrimonium sta- tuta contrahi bono communi, vel speciali contrahenti- um expediat maxime, neque sit recursus ad Ordinari- um, qui in praedictis denunciationsibus dispenses, po- terunt contrahere absque ulla culpa matrimonium cor- ram Parocho & testibus, Parochusque, & testes adesse poterunt. Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 19. p. 367

64. An praemittere unam de dictis Denunciationsibus sit peccatum mortale, ubi plura de Denunciationsibus? Et an Parochus, qui id suo arbitrio faceret, grauius pu- niendus esset ab Episcopo. Et notatur denunciations non posse fieri extra Ecclesiam, etiamsi locus sit apertus, ut ad multorum notitiam perueniant. Et an verò in tribus diebus festiis continuis, et in Paschate, possint fieri di- ctæ denunciations? Et an sit peccatum mortale, si Paro- chus efficeret dictas proclamationes in tribus diebus festi-

- uis, sed interpolatis? Ex p.3. tr.4. ref. 135. aliàs 236. p.368
65. An denunciations facienda sint in utraque Parochia, in qua diutius commorati sunt Sponsi, vel sufficiat illas facere in Parochia, in qua brevi tempore commorantur? Ex p.3. tr.4. ref. 234. aliàs 235. p.369
66. An quando contrahentes sunt ex diversis Diocesis, & ordinarius unius dispensat in denunciationibus, sufficiat hoc, ne fiant in Parochia alterius? Ex p.3. tr.4. ref. 238. aliàs 239. ibid.
67. An Ordinarius possit dispensare, ut omittantur denunciations, & quid intelligendum est sub nomine Ordinaris in Concil. Trident. sess. 24. de matrim. cap. 1. Et quamvis verò sint ista causa, ut differatur in denunciationibus? Ex p.3. tr.4. ref. 236. aliàs 237. ibid.
68. An saltem Vicarius Episcopi possit dispensare, ne ex ista causa denunciations efficiantur? Et brevissimè notatur, hoc non procedere in Vicariis foraneis? Ex p.3. tr.4. ref. 237. aliàs 238. p.370
69. An quis ex vi denunciationum teneatur denunciare impedimentum matrimonij occultum, quod non potest probare? Et asseritur, delato ad ordinarium impedimento, si unus tantum testis sit absque aliis adminiculis, non posse interdicti matrimonium, nec debere? Ex p.3. tr.4. ref. 220. aliàs 221. ibid.
70. Pater volens impedire matrimonium filia rogavit Episcopum, ut interdiceret Parocho, ne tali matrimonio assisteret, & facta est interdictio, sed minime observata est, tunc à me quaeserunt, an tale matrimonium fuerit validum? Et quamvis ea prohibitiò à Pontifice Parocho facta esset? Sed difficultas est, quid est dicendum si Episcopus non solum interdicat Parocho, ne illi matrimonio assistat, sed etiam addit clausulam irritantem ipso facto matrimonium illud, si secus factum fuerit. Ex quo inferitur, an possit Episcopus prohibere Parocho, ne absolvat ab aliquo peccato, & irritave alter factum? Et quid est dicendum, si Episcopus Sacerdoti potestatem habenti audiendi confessiones facinarum, prohibeat ne illas audiat, an per illam simplicem prohibitionem, si confessiones facinarum audiat, valida sint tales confessiones? Et tandem docetur, non posse Episcopum matrimonij impedimenta constituere, inducere, nec apponere, quia potestas hac iam reservata est Summo Pontifici. Ex p. 10. tr. 13. & Misc. 3. ref. 23. ibid.
71. An propter magnam necessitatem possit contrahi aliquando matrimonium sine praesentia Parochi? Et notatur, quod quando in articulo mortis quis vellet concubinam ducere, idque omnino videatur necessarium ad legitimandam prolem ex ea susceptam, & ad adimplendam fidem ei datam, posse Parochum omittere denunciations? Ex p.3. tr.4. ref. 233. aliàs 234. p.371
72. An ex aliqua magna necessitate possit quis inire matrimonium absque Parochi praesentia? Et pro praxi huius quaestionis adducuntur aliqui casus in textu huius Resolutionis, in quibus hoc fieri potest. Ex p. 10. tr. 13. & Misc. 3. ref. 15. ibid.
73. An in articulo mortis Parochus possit celebrare matrimonium sine testibus, & denunciationibus? Et in corpore huius Resolutionis quatuor apponuntur casus, in quibus valet clandestinum coniugium, etiam sine Parocho, & testibus celebratum? Ex p. 5. tr. 3. r. 98. p. 373.
74. An habitantes in ea Parochia, ubi Concilium Tridentinum de clandestinis matrimoniis publicatum est, & servatur, si transeant, v.g. in Galliam non animo ibi habitandi, sed cum voluntate ibi contrahendi, ac mox ad locum habitationis redeundi, an inquam in tali casu matrimonium sit validum? Ex quo sequitur, cum statutum sit, ut quis semel in anno confiteatur proprio Sacerdoti, & vel ex consuetudine, vel ex declaratione Eugenij IV. peregrinus possit confiteri illi Parocho, in cuius Parochia habitat, non quidem ex commissione proprii, sed tanquam proprio Sacerdoti, & ideo idem dicendum est, etiam si quis animo constituendi solum illi

- Parocho eò accedat, & à sua domicilij Parochia recedat, illi enim licet alteri confiteri, dum extra suam Parochiam est. Ex p.6. tr.7. & Misc. 2. ref. 2. ibid.
75. An impedimenta matrimonij per Concilium sublati, censentur etiam sublata in Provincia, ubi illud non est publicatum? Ex p.6. tr.8. & Misc. 3. ref. 2. p.374.
76. An clandestine contrahentes, copula in loco entium teneatur saltem ratione iniustitia viri seminum in suam rem ducere? Ex p.9. tr.7. & Misc. 2. ref. 72. p.375
77. An commorantes in terris Infidelium possunt contrahere matrimonium, non servata forma Concilij Tridentini? Et docetur, etsi in aliqua Civitate Decretum Concilij publicatum fuerit, modò tamen expulsi Catholicis Sacerdotibus non adsint Parochi proprii, valida contra Haereticos praedicant, vel sine praedictis matrimonium contrahere. Ex p.6. tr.7. & Misc. 2. ref. 30. p.376
78. Ex Belgio ad locum, ubi Tridentinum non est acceptum, aliqui transferunt, et ibi matrimonium clandestinum contrahunt: quæritur, an fuerit validum? Et cursum deducitur, quod in consuetudine opinionum illa amplectenda, quæ favet valori matrimonij. Et quid dicendum de matrimonio Christianorum in terris Turcarum habitantium, an valide contrahant sine Parocho & testibus? Et quid de matrimonio Haereticorum, an quidem in locis, ubi Tridentinum non est promulgatum, sed ubi iam promulgatum est, & ad hoc est Parochus Catholicus, qui possit assistere matrimonio: an talis contracontractum ab Haereticis sine Parocho & testibus contrahitur etiam, an tale matrimonium valet celebratum coram praedicante, & Ministro haereticorum, vel sine praedicante, & absolute sine vilo Ministro & Parocho? Et in §. Respond. huius Resolutionis alij casus cursum resolvuntur circa hoc ex Declaratione Cardinalium Sacrae Congregationis. Ex p. 11. tr. 8. & Misc. 4. ref. 56. ibid.
79. De quodam matrimonio in Holandia contracto, & de quadam Mentalis professione postea post dictum matrimonium facta. Et deducitur, quod si aliqui emissit professionem cum conditione, pacto, seu modo de retentione seu habendo proprio independentè à Superioris, aut professione non valet, &c. Ex p. 11. tr. 6. & Misc. 5. r. 1. p. 377
80. An matrimonium contractum sine praesentia Parochi & testium transeat saltem in sponsalia de futuro, & hoc procedat, etiam si illud matrimonium fuerit in articulo confirmatum? Et an dicti contrahentes possint accedere à tali contractu matrimonij sine vlla iudiciali autoritate, & cum aliis contrahere, nec indigent in articulo absolute? Ex p. 3. tr. 4. ref. 25. aliàs 28. p. 379
81. An Parochus communiter ita reputatur, sine titulo, quia principio fuit intrusus, & valide matrimonium assistat? Et quid si à contrahentibus inhabilitas cognoscatur? Et resolutio harum quaestionum pendet ex vlla, an aliquis sine titulo, & auctoritate Superioris Officium iudicis, Parochi, aut Confessoris se intrusus, tamen communis error accedat, gesta per illum quod utrimque forum spectantia valida sint? Ex p. 9. tr. 7. & Misc. 2. ref. 45. ibid.
82. An matrimonium inire cum licentia dolo, & mendaciis à Parocho extorta, sit validum? Idem asseritur, si licentia fuerit à Parocho metu cadenti in confessione virum extorta. Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 1. ref. 20. p. 380
83. An Parochus excommunicatus non toleratus, & adde assistat matrimonio? Et an valet matrimonium contrahere, si sibus excommunicatis non toleratis celebratum? Ex p. 5. tr. 9. ref. 78. p. 381
84. An Parochus excommunicatus assistens matrimonio peccet? Et supponitur Parochum excommunicatum etiam non toleratum, & irregularem, & irregulariter assistere matrimonio. Et an excommunicatus toleratus nullam culpam contrahat assistens matrimonio? Et notatur certum esse, nullum peccatum committere Parochum excommunicatum, quando in articulo mortis assistens, & confessorium assistere matrimonio. Etiamque aduertitur, Parochum excommunicatum, etiam non toleratum, & irregularem

& Resolutionum.

alio licentiam dare, ut matrimonio assistant? Ex p. 3. tr. 4. ref. 232. aliàs 233. ibid.

85. An Parochus excommunicatus non toleratus licet valide tamen illi: itè assistat matrimonio? Et an in predicto casu nec ipsi contrahentes peccent, dum coram illo contrahunt? Et an tamen si Parochus ab Episcopo, aut ab alio competente iudice prohibitus sit assistere matrimonio, aut licentiam conferre si id efficiat, quamvis peccet, valide tamen efficiat, quia simplici prohibitione non privatur dicta potestate? Ex p. 5. tr. 9. ref. 79. ibid.

86. An Parochus excommunicatus non toleratus valide licentiam conferat Sacrodoti, ut assistat matrimonio? Et notatur non solum valide Parochum excommunicatum licentiam hanc præbere, sed etiam licite, quod est valide notandum? Ex p. 5. tr. 9. ref. 80. p. 382

87. Quidam Parochus publicè graviter percussit Clericum, & statim dedit licentiam Sacerdoti ministrandi omnia Sacramenta suis Parochianis: quaritur an matrimonium, quibus præfuit fuerint valide contracta? Et an in tali casu contrahentes non peccent? Et notatur Parochum excommunicatum, etiam non toleratum, non solum valide, sed etiam licite assistere matrimonio posse. Etiamque docetur, Parochum excommunicatum toleratum, & non declaratum, si assistat matrimonio, vel de licentiam assistendi, non peccare neque venialiter, & si non est toleratus, peccabit tantum venialiter. Et aduertitur, quod si aliquis habet alicubi domicilium, & migrat ad illud recreationis causa, breui rediturus, possit contrahere coram Parocho illius, brevis habitationis, seu temporis, &c. Ex p. 11. tr. 5. ref. 10. ibid.

88. De licentiam, quam potest dare Parochus, vel ordinarius assistendi matrimonio? Pro quo variè & curiosè casus proponuntur in textu huius Resolutionis, & etiam pro ipso Parocho tantum. Ex p. 11. tr. 3. & Misc. 3. ref. 32. p. 383

89. Quædam practica circa Parochum, & eius licentiam assistendi matrimonio, ad ornatum Concilij Tridentini sess. 24. c. 1. de reformatione. Pro quibus varijs, singularibus & curiosi casus adscribuntur in corpore huius Resolutionis? Ex p. 11. tr. 3. & Misc. 3. ref. 34. p. 386.

90. Quisnam sub nomine ordinarij comprehendatur, ad ornatum Concilij Tridentini sess. 24. c. 1. de reformatione, & aliorum textuum, & Canonum? Et docetur Episcopum, & Archiepiscopum in sua Diocesi, & aliquando comparatione suffraganeorum, Cardinalem respectu subditorum Ecclesia sui tituli, Legatum Pontificis in Provincia sua legationis, Capitulum Sede vacante, seu eius Vicarium, Abbates Ecclesia nulli Episcopo subiectes, omnes prædictos comprehensos esse sub nomine ordinarij? Et an Vicarius Generalis Episcopis, vel Prouisor dicendus sit Ordinarij? Et quid de Vicarijs forensibus? Et an Vicarius Generalis queat per se assistere matrimonio, etiam debeat esse Sacerdos, & quid de Parocho? Et quid est sentiendum de Abbatibus Commendatarijs perpetue Abbatis, habentibus iura Episcopalia, ut est Abbatia Farfensis, &c. Et an Magister Scholæ Salmarina respectu Scholasticorum, qui in Matricula scripti sunt, sit Ordinarij eorumdem Scholasticorum, possitque valide assistere eorum matrimonijs, & alijs assistendi licentiam dare? Ex p. 11. tr. 3. & Misc. 3. r. 35. p. 388

91. De testibus necessarijs ad contrahendum valide matrimonium. Et an sit necessarium hos testes esse rogatos? Et an sufficiat, quamvis vi detenti, & repugnantes intersummodo percipiant contractum celebratum? Et an predicti testes pro validitate matrimonij debeat esse omni exceptione maiores? Et an testes simul cum Parocho interesse debeant matrimonio, vel sufficiat successivè coram illis explicare contrahentes consensum? Et an peccent mortaliter, qui contrahunt coram Parocho coacto, quod non procedit quoad testes? Et an ad constituendum Procuratorem pro matrimonio contrahendo, non sit necessaria certa ætas, nec qualitas alia præter eam, quam ius naturale exposcit ad explicandum consensum nomine alterius, nimirum vsus rationis? Et an matrimonium

initum coram testibus, & Parocho, si iste sit intrusus, non obstante quod ad sit error communis, an ad hoc matrimonium sit validum? Ex p. 11. tr. 3. & Misc. 3. r. 33. p. 390

91. An excommunicatus vitandus sit admittendus ut testis in causis matrimonialibus? Et quid si sit toleratus? Et in causis Fidei non est dubitandum. Et notatur, quod assistentia Parochi excommunicati, etiam non tolerati, contrahentibus matrimonium valida est? Ex p. 11. tr. 4. & Misc. 4. ref. 21. p. 391

93. An ad valorem matrimonij sufficiat, ut Parochus & testes audiant contrahentes, vel opus est illis videre. Ex p. 8. tr. 7. & Misc. 1. ref. 68. p. 392

94. An sit validum matrimonium initum coram Parocho ad id non specialiter vocato, sed casu transeunte? Et in textu huius Resolutionis adducitur pulchrum factum pro praxi prædictæ difficultatis. Ex p. 10. tr. 13. & Misc. 3. ref. 26. ibid.

95. An sint à matrimonio arcendi, qui Fidei rudimenta nesciunt? Et an saltem Patet noster, Ave Maria, Credo, & Decalogum debeant scire? Et cursum inferitur statuerè impedimentum matrimonij, non ad Episcopum, sed ad Pontificem spectare. Ex p. 4. tr. 4. & Misc. 1. ref. 85. p. 393

96. Quisnam est minister Sacramenti matrimonij. Et notatur Minister, id est Sacerdotem, ante Concilium Tridentinum non fuisse necessarium, at postea esse necessarium, & pertinere ad essentiam matrimonij Ministerium talem, & testes. Ex p. 3. tr. 4. ref. 25. aliàs 25. 4. ibid.

97. Quisnam sit materia, & forma huius Sacramenti? Et quisnam sit materia, & forma in matrimonio contrahendo per Procuratorem inter absentes? Ex p. 3. tr. 4. ref. 250. aliàs 251. ibid. p. 394

98. An Parochus teneatur sub mortali interrogare sponso de mutuo consensu? Et notatur non teneri Parochum interrogare contrahentes, an aliquod impedimentum habeant, ne contrahere possint. Ex p. 3. tr. 4. ref. 293. aliàs 294. ibid.

99. An Parochus, si intellecto consensu contrahentium, non dicat, ego vos coniungo in nomine Patris, &c. peccet mortaliter? Ex p. 3. tr. 4. ref. 255. aliàs 256. ibid.

100. An si Parochus dum matrimonium contrahitur, sit distractus, & non aduertit ad ea, que tunc efficiuntur, dictum matrimonium sit validum. Et quid est dicendum de testibus in prædicto casu. Et an si Parocho contradicente, celebretur matrimonium, sit validum. Et cursum inferitur, an si Sacerdos proferat super materiam legitimam formam Sacramentorum absque intentione, & abluendi, vel consecrandi, etiam si postea intentionem adhibeat, nihil efficiat? Ex p. 10. tr. 13. & Misc. 3. r. 20. ibid.

101. An matrimonium initum coram Parocho, & testibus sit validum, si consensus contrahentium intelligatur per interpretem? Idem est, si fiat matrimonium per literas incognite lingue. Ex p. 10. tr. 13. & Misc. 3. r. 17. p. 395

102. An tempore Adventus, & Quadragesime sit peccatum mortale traducere sponsam solemniter in domum sponsi, & convivia solemniter facere. Et asseritur omnem traductionem sponsæ in domum sponsi, etiam absque solemnitate interdixit esse Feriarum tempore. Et an liceat hoc tempore Feriarum consummare matrimonium? Ex p. 3. tr. 4. ref. 265. aliàs 266. p. 396

103. An nuptia sint prohibita in die Sabbati ante adventum? Idem queritur à Vesperis ante diem Cinerum. Et an sit tempore prohibitio Adventus, & Quadragesime adhibeat solemniter benedictio nuptiarum, aut traducatur solemniter sponsa ad domum sponsi, aut adhibeant convivia, aut alia latitia signa, peccent mortaliter sponsalia facientes? Ex p. 3. tr. 4. ref. 201. aliàs 202. p. 397

104. An nuptia prohibeantur à primis Vesperis Sabbati ante primam Dominicam Adventus? Ex p. 3. tr. 4. ref. 26. ibid.

105. An Orationes, & ceremonie, que pro secundis nuptijs destinatae sunt, possint tempore prohibitio Adventus, & Quadragesime ministrari. Et notatur, quod licet ad sit consuetudo, ut etiam secunda nuptia benedicantur, quando

alter

Index Tractatum,

- alter coniux benedictionem non suscepit, sine sit vir, sine sit femina; at tamen talis consuetudo non obligat sub mortali. Et cursum afferitur benedictionum omissionem, secluso scandalo & contemptu, non esse peccatum mortale? Ex p. 3. tr. 4. ref. 264. aliàs 265. p. 398
106. An sit saltem peccatum veniale consummare matrimonium, antequam recipiant benedictiones Ecclesiae? Ex p. 3. tr. 4. ref. 239. aliàs 240. ibid.
107. An liceat contrahere matrimonium tempore interditi? Et an tempore interditi possint fieri matrimonij denunciations? Ex p. 3. tr. 4. ref. 166. aliàs 267. ibid.
108. An tempore interditi licitum sit contrahere matrimonium? Et an in praedicto tempore benedictiones tamen nuptiales fieri non possint, quia sunt officia divina? Ex p. 5. tr. 10. ref. 82. aliàs 81. p. 399
109. An benedictio nuptiarum sit tempore interditi illicita? Et an saltem in dicto casu benedictiones nuptiales fieri possint in diebus, in quibus permittuntur divina officia, ut Paschalis? Ex p. 5. tr. 10. ref. 85. aliàs 84. ibid.
110. An validum sit matrimonium, cui proprius Parochus vnius contrahentis assistit in Parochia alterius sibi non subditi? Et an dictus Parochus, qui in aliena Parochia coniungit suum Parochianum, peccet mortaliter, & puniendus sit? Ex p. 3. tr. 4. ref. 231. aliàs 232. ibid.
111. An Episcopi possint prohibere, ne matrimonia domi contrahantur? Et an ut dicatur matrimonium in facie Ecclesiae celebrari, sit opus, ut in Ecclesia ipsa materialiter, vel eius limine celebretur, vel satis sit coram fidelium multitudine? Et an hodie dicatur satis contractum in facie Ecclesiae, si coram Parocho & duplici teste, denunciationibus praemis, matrimonium in eam? Ex p. 3. tr. 4. ref. 278. aliàs 279. p. 400
112. An sponsus profecti recreationis causa possint ibi matrimonium contrahere? Ex p. 3. tract. 4. ref. 230. aliàs 231. ibid.
113. An contrahentes matrimonium in peccato mortali peccent dupliciter, quia non solum suscipiunt, sed etiam ministrant hoc Sacramentum? Ex part. 3. tr. 4. ref. 198. aliàs 199. p. 401
114. An censetur matrimonium consummatum, si solus vir intra vias femina naturae seminet, femina vero non seminante? Ex quo inferitur, quod si viri seminante, femina non seminaverit, idque partibus constat, possint Religionem ingredi, & profiteri, & pars relicta in saeculo aliud matrimonium inire. Ex part. 5. tr. 13. & Misc. 1. ref. 54. ibid.
115. An deficientibus hominibus secularibus, tenerentur Religiosi contrahere matrimonium? Et notatur posse etiam nunc occurrere casum, in quo Religiosus teneretur matrimonium contrahere, ut quando sequerentur seditiones & bella, nisi Principis filius Religiosus uxorem duceret; tunc enim sub peccato mortali matrimonium inire teneretur? Ex p. 3. tr. 4. ref. 288. aliàs 289. ibid.
116. An surdus, & mutus à natura possint contrahere matrimonium? Ex p. 5. tr. 6. ref. 9. p. 402
117. An mutus & surdus, & simul cacus à natura possint inire matrimonium? Et quid si cecitas non esset à natura, sed supervenisset? Ex p. 5. tr. 6. ref. 10. ibid.
118. An inter fideles possit esse matrimonium, quod non sit Sacramentum? Sed nota, obsecro Amice lector, quod quando quis contraheret sine formali, aut virtuali intentione faciendi quod fecit Ecclesia, licet illud matrimonium non sit Sacramentum, quia in Ministro non fuit intentio necessaria, at tamen validum manet in ratione contractus, ita ut contrahentes non possint deinde alteri nubere, neque in posterum posse tale matrimonium effici Sacramentum. Ex p. 3. tr. 4. ref. 254. aliàs 255. ibid.
119. An matrimonium Catholici cum Haeretico sit licitum cum periculo personis, quando tamen ex magna aliqua causa contrahitur? Ex quo inferitur, non esse peccatum exponere se periculo spiritualis salutis ex causa aliqua urgenti. Et tamenque cursum deducitur, posse hominem aliquo medicamentum sumere ad assequendam salutem,
- quamvis probabiliter putet ex eo futuram seminare infirmitatem? Et adverteatur, quod absolvi potest, quod ex rationem, modo proponat firmiter non peccare, etiam quoties sit relapsus? Ex p. 3. tr. 4. r. 28. aliàs 269. p. 403
120. In quodam Tribunali sancta Inquisitio in aliquo tanquam Haereticus formalis publice damnatus, postquam conciliatur per Inquisitores, eius uxor tenetur illum recipere, & secum cohabitare? Et an supradicta opinio sit admitenda, si in occulto coniux haereticus conciliatur per Inquisitores? Et notatur, quod in praedicto primo casu non desideratur specialis dispensatione, sed sufficit sententia Inquisitorum, qua damnatum fuit illum existisse haereticum. Et quatenus post sententiam qua uxor haereticus declarata fuit, uxor eius ordinibus sacris manens in saeculo inuitari? Ex p. 6. tr. 7. & Misc. 2. ref. 25. p. 404
121. An si coniux infidelis velit permanere cum coniuge infideli sine iniuria creatoris & scandalo, possit hoc obstante coniux fidelis nouum matrimonium inire? Et notatur, quod tutius est in hoc casu, Summam Pontificam consulere, & dispensationem petere. At si dispensatio non efficeretur, tenetur alterum coniugem mouere & tate ad Fidem, & aliqua alia, qua contingere possit in supradicto casu, aduertitur. Et tamen notatur, quod idem, quod in dicto casu dictum est de matrimonio, extendendum est de ingressu Religionis, & de postea Ordinis facii. Ex p. 3. tr. 4. r. 25. aliàs 270. p. 405
122. An coniux infidelis, qui fidem coniugi non fecit, possit nouum sibi coniugem eligere? Et an postea conuertatur, possit ei concedi dispensatio, ut coniugem habeat, si vir eius aliam duxerit uxorem? Ex p. 3. tr. 4. ref. 262. aliàs 263. ibid.
123. An dissoluto matrimonio à fidele in casu sibi permisso, liceat absque culpa coniugi infideli aliud matrimonium inire? Et adverteatur, quod si postea conuertatur, concedi dispensatio, ut alteri nubat, si vir eius aliam duxerit uxorem. Et cursum inferitur, quod qui conuertatur, etiam mortua illa, non potest aliam ducere, nisi accedat dispensatio. Ex p. 9. tr. 7. & Misc. 1. r. 48. p. 406
124. An coniux infidelis volens post Baptismum contrahere matrimonium, tenetur requirere consensum coniugis infidelis in remotissimis partibus habitantis? Et an in dicto casu dispensatio Pontificis sit necessaria, qua suppleatur motus iure praescripta? Ex p. 3. tr. 4. ref. 263. aliàs 264. ibid.
125. An matrimonium conuersi cum infideli contractum ante Baptismum, dissoluitur per solemnem professionem Religionis? Et an etiam, Ordine sacro assumpto, inire matrimonium in infidelitate contractum dissoluitur? Et an matrimonium Infidelium ad Fidem conuersorum etiam consummatum possit à Pontifice dissolui, & qua iusta causa? Ex p. 9. tr. 7. & Misc. 2. ref. 47. ibid.
126. An matrimonium Infidelium, cum ambo baptizentur, fiat Sacramentum, eiusque gratiam conferat? Ex p. 3. tr. 4. ref. 252. aliàs 253. p. 407
127. An excommunicati contrahentes matrimonium peccent dupliciter ex eo, quod non solum Sacramentum contrahunt, sed etiam ex eo, quod contrahunt, cum iuxta communem sententiam contrahentes in Ministri huius Sacramenti? Ex p. 5. tr. 9. ref. 8. p. 408
128. An qui matrimonium contrahit cum excommunicato, peccet mortaliter. Et quid si denunciatus sit, & notorius Clericus percussor? Ex part. 3. tr. 4. ref. 268. aliàs 268. ibid.
129. An contrahere cum impedimento dirimente sit simplex peccatum. Ex p. 3. tr. 4. ref. 296. aliàs 297. ibid.
130. Quot peccata committit qui sciens contrahere matrimonium cum impedimento dirimente, Et an impedimenta matrimonij addant nouam malitiam, etiam in copula fornicaria, distinctè explicandum in consensu. Ex p. 10. tr. 16. & Misc. 6. ref. 82. ibid.
131. Quid est dicendum, quando est dubium, an inire

& Resolutionum.

lentes contrahere ad sit aliquid impedimentum dirimens? Et notatur in dubio an res cogat dispensatione, posse Episcopum declarare, non desiderari dispensationem, vel ad cautelam dispensare. Ex p. 4. tr. 3. ref. 17. p. 409

132. An dubius de impedimento dirimente matrimonium possit, hoc non obstante, illud contrahere? Et docetur per Canones licitum esse inire matrimonium cum dubitate impotentie ad coeundum. Et quaeritur, an ille qui bona fide contraxit, possit liberè petere, & reddere debitum, quando novit alterum dubitare de valore matrimonij? Et an si matrimonium sit contractum, sed nondum consummatum, & ante consummationem incidat dubium de impedimento, teneatur reddere, vel an teneatur ingredi Religionem, ut liberum relinquat alterum conjugem? Et an dubitans de iure suo, si post diligentem inquisitionem magis propendat in eam partem sibi ius non assistere, quid facere debeat? Et an dubitans de valore matrimonij, quod contraxerat, nondum habita certitudine conjugis prioris prenotatus, debitum interim à conjugis sua exigere possit? Ex p. 10. tr. 13. & Misc. 3. ref. 7. ibid.

133. Virum sit validum matrimonium contractum cum falso errore alicuius impedimenti? v.g. ut si quis contraxit existimans conjugem mortuum esse vivum, & tamen sciebat matrimonium esse nullum contractum superstiti conjugis, &c. Ex p. 3. tr. 4. ref. 292. aliàs 293. p. 411

134. An filii oriatur de validitate alicuius impedimenti, filij illo medio tempore nati sim legitimi reputand? Et quid si illis prohibitum sit sub pena excommunicationis, ne possint simul cohabitare, an adhuc filij pro legitimis debeant haberi? Idem erit, ac multo magis, si interposita fuerit appellatio. Et supponitur filium natum ex matrimonio bona fide alterius Parentis inito esse verè legitimum, non solum quoad Parentem habentem bonam fidem, sed etiam quoad alium malam fidem habentem. Ex p. 10. tr. 11. & Misc. 1. ref. 62. ibid.

135. An pro valore matrimonij sequi aliquis possit opinionem singularem contra communem? Idem quaeri potest de valore professionis. Et an hoc procedat, quando ipsa opinio est dubia, secus verò si esset clara? Et notatur, quod licet in dubio pro matrimonio presumendum sit, & iudicandum, tamen hoc procedat, quando in matrimonio contrahendo, vel contracto datur paritas personarum, secus data imparitate. Etiamque docetur in foro conscientie tam quoad sponsalia, quam quoad matrimonium dubitantem liberandum esse in dubio aequalis cum melior sit conditio possidentis. Et quid dicendum est in foro externo? Ex p. 10. tr. 13. & Misc. 3. ref. 19. p. 412.

136. An sit licitum contrahere matrimonium cum impedimento dirimente ex timore mortis, vel alterius gravis damni? & quid de multis aliis casibus? Ex p. 3. tr. 6. & Misc. 2. ref. 83. p. 413

137. An à matrimonio ex metu gravi contracto possit resciri, qui liber à metu est, nec particeps illius fuit? Ex p. 3. tr. 4. ref. 228. aliàs 229. p. 414

138. An matrimonium ex levi metu contractum valeat iure naturali, & positivo? Et quid quando revera ita extorqueat consensum, ut sine eo metu non fieret? Ex p. 3. tr. 4. ref. 229. aliàs 230. ibid.

139. An metus gravis a lege iuste incussus irritet matrimonium, si index v.g. intendat delinquentem cogere per illum metum ad contrahendum? Et pro praxi huius quaestions adducuntur speciales casus. Et deducitur validam esse professionem, dum vir minatur mortem uxori in adulterio reperta, nisi Religionem proficiatur, quando minatur mortem auctoritate iudicis instigendam, & secus verò si minaretur propria auctoritate. Etiamque inferitur, si quis minetur reo, v.g. latroni iustam accusationem, nisi certum contrahat matrimonium, id valere. Et tandem quaeritur, an quando cogens fuit

particeps culpe metus alteri illati, maneat obligatus ad non resciliendum, & teneatur postea contrahere cum coacto, si velit. Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 27. ibid.

140. An si index secundum allegata iuste cogat ad matrimonium, licet à parte rei illa coactio sit iniusta, adhuc tamen matrimonium iud sit validum? Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 26. p. 415

141. An si quis ex metu cogatur matrimonium contrahere, licet in genere, si postea contrahat, matrimonium sit validum? Et notatur matrimonium ex gravi metu contractum esse nullum non solum ex iure Ecclesiastico, sed etiam inspecto iure naturali. Et advertitur ea, quae dicta sunt, locum habere in constitutione Procuratoris ad matrimonium, si ex gravi metu fiat, erit nulla iure naturali, & positivo, & per consequens matrimonium nullum. Et docetur, quod si Parentes cogent filios ad matrimonium inendum, non incurrent in excommunicationem latam in Concilio Tridentino, sess. 24. c. 9. de matrimonio. Et tandem nota, quod matrimonium erit validum, si index cogat iuste matrimonium contrahere secundum allegata & probata, iniuste tamen secundum rem, ut si cogat aliquem contrahere cum femina post-promise fornicante. Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 33. p. 416.

142. An impotens cum impotentia perpetua, & coepta, possit iure matrimonium in ordine ad caste vivendum? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 75. ibid.

143. An matrimonium initum sub conditione honesta per verba de presenti, ut contrahatur, si pater tuus voluerit, adveniente conditione efficiatur validum absque alio novo consensu? Sed notatur, quod stando in prima sententia affirmativa, requiritur ut conditio adimpleatur coram Parocho & testibus, vel ut Parochus & testes cognoscant conditionem esse adimpletam. Sed ex contraria sententia inferitur, si post eventum conditionis ante novum consensum praestitum alter aliud contrahat matrimonium, peccare quidem contra fidem praestitam, ac validum esse matrimonium, quia prius tantum habebat vim sponsalium. Etiamque deducitur, si duo consanguinei contrahant coram Parocho, & testibus per verba de presenti, sub conditione, si Papa dispensaverit, non esse matrimonium absque novo consensu post obtentam dispensationem Papa. Ex p. 3. tr. 4. ref. 290. aliàs 291. p. 417

144. An si unus promittat matrimonium, & alius acceptet, non tamen promittendo, maneat promittens obligatus? Ex quo alij quatuor casus deducuntur circa promissionem matrimonij, & sponsalium. Ex p. 3. tr. 4. ref. 243. aliàs 244. p. 418

145. Difficilis est illa quaestio, an si quis invalidè contraxit ob defectum consensu, vel cum impedimento dirimente, obtenta dispensatione, teneatur iterum consentire ante Parochum & testes? Ex p. 2. tr. 15. & Misc. 1. r. 5. ibid.

146. An matrimonium nullum ratione consensu ex parte unius, revalidetur postea, si ipse solus consentiat? Ex p. 5. tr. 3. & Misc. 1. ref. 87. p. 419

147. Virum ad revalidandum matrimonium filia contractum sufficiat adhibere consensum post longum tempus? Et notatur, quod licet in contrahendo matrimonio, non sit necessarius consensus utriusque conjugis simul tempore praestari, tamen exigitur simultas moralis, ita ut non magnum intervallum inter unius & alterius consensum disset, magnum enim intervallum est, quando annus intercedit. Ex p. 3. tr. 4. ref. 291. aliàs 292. ibid.

148. An qui fidele contrahit matrimonium iterum teneatur verè, & ex animo contrahere? Et quid si sit longè disparis conditio in Nobilitate, aut divitiis, quando revera nullum sponsum adfuit, quo indicari posset non serio promitti, prater disparitatem? Et cursum docetur, quod deceptor ad matrimonium non obligatur in multis casibus, & in s. vlt. huius Resolutionis quinque casus assignantur praerati. Ex p. 3. tr. 4. r. 246. aliàs 247. ibid.

ON
SA
RE

Index Tractatum,

149. An qui fide promissit matrimonium, & sub ea spe feminam cognovit, teneatur illam in uxorem ducere? Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. ref. 32. p. 320
150. Ad quid teneatur, si quis corrupit virginem decipiendo illam sub promissione coniugij? Et cursum docetur, quod in multis casibus talis non teneatur ducere, & in textu huius Resolutionis adducuntur sex casus pro praxi predictae difficultatis. Ex p. 3. tr. 6. & Misc. 2. ref. 81. ibid.
151. An deflorator virginis sub spe coniugij teneatur illam ducere? Et an qui sic virginem defloravit, satisfaciatur constituendo illi dotem sufficientem ad suppleendum defectum deflorationis? Et an hoc à fortiori procedat, quando contrahentes sunt inaequales? Et an qui fide promissit, si in iudicio interrogaretur an promiserit, non possit negare se promississe, vel an possit in tali iuramento tri equinoctiatione negando promissionem, intelligendo ita ut teneatur, &c. Idem est in aliis similibus. Ex p. 11. tr. 6. & Misc. 6. ref. 5. aliàs 54. p. 421
152. Qui libidinis causa rapuit virginem, & cum illa adhuc in sua potestate existente matrimonium contraxit, queritur an fuerit validum? Et notatur in Concilio Tridentino solum eam raptus speciem puniri, per quam vis inferitur puella, non autem Parentibus, unde si illa consentiat, etiam si rapiatur vim Parentibus inferendo, validum erit matrimonium. Ex part. 3. tr. 4. ref. 260. aliàs 261. p. 422
153. An raptus, quo femina rapuit virum, dirimat matrimonium? Et an raptus irritet etiam sponsalia? Et notatur, quod raptus, puella consentiente, Parentibus tamen iniuris, non dirimit matrimonium, quamvis contraheret tempore, quo est in potestate raptoris. Ex p. 10. tr. 6. & Misc. 6. ref. 8. ibid.
154. An si deprehensus in stupro offerat matrimonium, ne prodatur iustitia, non obstante tali metu teneatur illud matrimonium in conscientia adimplere? Et quid si metu mortis à patre, vel consanguineis inferende matrimonium offerat? Et quid est, si deprehensus in adulterio metu mortis offerat matrimonium cum aliqua consanguinea mariti? Et notatur quod si aliquis Minister iustitiae eum quem iuste ad mortem, vel aliam penam gravem damnare debuerat, impunitaque oblata, inuitet ut eius filiam ducat in uxorem, tale matrimonium non valere, secus autem si illi, qui capite plectendus ob homicidium probatum legitime, promittatur impunitas, si ducat filiam, vel uxorem occisi. Ex p. 3. tr. 4. ref. 227. aliàs 228. p. 423
155. An qui post votum Religionis, vel Castitatis corrupit feminam sub pacto coniugij, teneatur illam ducere? Et an in dicto casu teneatur talis contrahere, sed ante consummationem debeat ad Religionem transire? Ex p. 3. tr. 4. ref. 202. & 203. ibid.
156. An qui prius emisit votum Castitatis, aut Religionis, & postea feminam defloravit, fide data contrahendi cum ea, teneatur eam in uxorem ducere, vel votum adimplere? Et an in predicto casu iste teneatur contrahere, sed ante consummationem debeat ad Religionem transire? Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. ref. 38. ibid.
157. An qui prius votum Religionis, aut Castitatis emisit, virginemque defloravit cum promissione matrimonij, teneatur ad matrimonium, vel potius ad votum? Ex p. 3. tr. 4. ref. 279. aliàs 280. p. 424
158. An qui post votum Castitatis contraxit matrimonium, teneatur ante consummationem ingredi Religionem, quando id est necessarium ad servandum votum, nempe quando alter coniux non vult castitatem servare? Idem dicendum est, si votum Castitatis emittatur post matrimonium ratiom: Restant etiam nonnulla circa votum suscipiendi Ordines sacros, in quibus involvitur votum castitatis, & circa votum ingrediendi Religionem, & circa votum non contrahendi matrimonium, si post predicta vota quis contraxit, quid est faciendum, explanatur? Ex p. 11. tr. 5. & Misc. 5. ref. 40. ibid.
159. An habens votum Religionis, seu castitatis peccet mortaliter contrahendo matrimonium animo ingrediendi Religionis antequam consummet matrimonium? Et quid est sentiendum, quando quis absque illo animo matrimonium contraheret? Ex part. 3. tr. 1. ref. 280. aliàs 281. p. 425
160. An femina, qua contraxit matrimonium cum tali improporionato, vel aliquantulum debili, ut facilius pateat aditus, teneatur pati incisionem, si commodum potest? Et an in tali casu tale impedimentum cessandum sit perpetuum, & matrimonium declarandum nullum? Ex p. 3. tr. 4. ref. 200. aliàs 201. p. 426
161. An femina, qua contraxit matrimonium cum tali improporionato, vel debili, ut facilius pateat aditus, teneatur pati incisionem, si commodum potest? Et delinguatur hac difficultas, quando defectus non praevincit muliere, sed ex viro; & si ex muliere praevincit, delinquatur quid est faciendum? Et pro praxi queritur, an triennium annorum congressus, atque conatus, seu coitus femina non violavit, an inquam in tali casu matrimonium sit dissolvendum? Ex p. 3. tr. 4. ref. 200. aliàs 201. p. 426
162. An mulier teneatur pati incisionem sine gravitate, & infirmitate, etiamsi defectus praevincit ex parte viri ob membrum genitale improporionatum? Et an integrum sit viro impotenti ad virginem, & patenti, cum ad corruptam, propria auctoritate instrumenta alium ligneo, vel ferreo, vel simili ad id accommodata, dirigit, ve claustra virginis à se ducta referret, si possit consummare matrimonium? Et an vir si alioquin culpatus, qui sua temporalis impotentia conscientiam matrimonium contrahit eo tempore quo talis dicitur impotentia? Et an in tali casu, si conscientia sua impotentia decepta feminam ipsam ducens, teneatur eam in uxorem ducere? Et tandem queritur, quid dicendum sit, quando per errorem in facie Ecclesia prius matrimonium sit solutum, feminaque alij nupsit, competita veritas, an primum matrimonium restituendum sit? Et an femina illa, qua cum secundo viro copulam habuit, post prioris viro repelli per diuortium quoad habitandum, & ibidem? Ex p. 11. tr. 5. & Misc. 5. ref. 11. p. 427
163. An triennium à iure prescriptum ad experientiam impotentiae veritatem, computandum sit à tempore, quo copula intentata est, vel à tempore praefixi à iudice? Pro quo aliqua alia prius supponuntur. Et aduertitur, quod si post sententiam diuortij deprehendatur impotentium non fuisse verè perpetuum, reuocanda sunt ad prius matrimonium, etiamsi alia matrimonium inueniat. Et inferitur necessarium esse, quod triennium sit continuum. Et cursum aduertitur, hunc triennij terminum debere computari post annum decimum octauum, & non ab anno completo pubertatis, si in illo matrimonio est contractum. Et docetur, quod quando tantum materialiter adulterium commissi, necque consummatus, aut credens esse mortuum, vel per vim afflictam cogitur, & opprimitur ab alio, non est sufficiens causa faciendi diuortium. Et tandem notatur, quod esse matrimonium, si vir feminae intra eas etiam impotens sit femina ad seminandum. Ex p. 11. tr. 5. & Misc. 5. ref. 8. p. 429
164. Quid faciendum de viro Sacris initiatus, si post dictam sententiam inueniatur impotentiam fuisse consummatam fuisse perpetuam, non fuisse talem? Idem est in isto casu vir, vel femina ingredere Religionem ob dissolutionem talis matrimonij, si prescriptum sit, ut debeat redire ad uxorem? Pro quibus alia difficultates proponuntur, qua contingere possunt inter medium temporis separationis, & etiam post reditum ad uxorem circa petitionem, & redditionem debiti. Ex p. 11. tr. 5. & Misc. 5. ref. 9. p. 431
165. An maritus possit habere copulam cum uxore, si illa que teste careat? Ex p. 11. tr. 8. & Misc. 8. ref. 3. p. 432
166. De quadam curazione Fiernislarum, an efficiatur

& Resolutionum.

dones, vel Eunuchos, & impediatur matrimonium? Et docetur triplicem esse speciem Eunuchorum. Et explanatur, quod loquendo de Sacramento, qua non sunt de necessitate salutis, vt Confirmatio, Matrimonium, & extrema Unctio, satis sit, quod Minister in eorum administratione sequatur opinionem probabilem, relicta probabiliori, & tutiori. Et sequitur, quod in conflictu opinionum illa est sequenda, que fauet valori matrimonij. Ex p. 12. tr. 3. & Misc. ref. 4. p. 433

167. An vt mulier transire possit ad secundas nuptias, sufficiat presumpcio verisimilis, & probabilis de morte viri? Et an Confessarius in conscientia foro id ipsi permittere potest, & iudex in foro externo, si post celebratas nuptias causam intelligeret, neque mulierem punire, necne a secundo viro separare deberet, donec cognitum esset priorem maritum adhuc viuere? Ex p. 3. tr. 4. ref. 23. alias 214. p. 435

168. Quis commissit adulterium cum promissione facta contrahendi post obitum viri: quasitit postea, an contraxerit impedimentum? Et an dato, quod dicta promissio sit facta serio, & ex animo, tamen hoc non obstante requiratur, vt ab altero acceptata sit, neque satis est ad contrahendum hoc impedimentum tacita acceptatio, sed requiritur promissio mutua, & reciproca? Ex p. 3. tr. 4. ref. 197. alias 198. p. 436

169. An promissio adulteri facta inducat impedimentum matrimonij? Ex quo inferitur, quod sicut rebaptizans in foro conscientie excusatur ab irregularitate, & sicut profertur bapsum non incurrit penas, & censuras hereticis impositas. Et queritur an promissio de matrimonio contrahendo, vt inducat impedimentum, debeat esse externa, & acceptata, vel taciturnitas obligationem, & acceptationem inducat? Ex p. 9. tr. 7. & Misc. ref. 26. ibid.

170. An si quis adulterauit cum coniugata cum promissione finendi illam in uxorem, mortuo marito, possit absque dispensatione Pontificis matrimonium illud inire, si dum commissit adulterium, nesciebat impedimentum dirimens ex illo proueniens? Idem est, si interfecit virum ad finem contrahendi matrimonium, si ignorabat inuincibiliter esse hoc crimine non potuisse sequi matrimonium absque dispensatione Pontificis. Et an vt incurratur hoc impedimentum, sufficiat vt vnus contrahentium sciat huiusmodi impedimentum, vel requiratur scientia ex parte vtriusque contrahentis? Et inferitur, an assensus ignorata ante matrimonium dirimat illud? Ex quo cursum etiam deducitur, quod si quis haberet copulam cum matre, & haberet copulam cum filia, ignorando inculpabiliter impedimentum assignatis, nam si hoc non obstante, contraheret cum ista sine praua dispensatione, matrimonium esset nullum. Ex p. 10. tr. 13. & Misc. ref. 5. p. 437

171. An homicidium ab adultero, & adultera perpetratum animo, & intentione contrahendi matrimonium inter se, si ea intentio non significetur exterius, inducat impedimentum dirimens? Et inferitur, quod Inquisitores excommunicantur, qui odio, vel amore ducti iniustitiam reis faciunt. Et quid si odium, vel amor sit omnino occultus, & nullo signo, aut opere exteriori manifestatus, aut indicatus? Ex quibus etiam deducitur, quod Ecclesia alicui omnino interiore nec prohibere, nec precipere potest. Et notatur, quod si aliquis occidat virum animo inuicendi matrimonium cum vna ex filiabus Titij, contraheret impedimentum cum qualibet earum. Ex p. 9. tr. 7. & Misc. 2. ref. 25. p. 438

172. An impedimenta criminum sint per assuetudinem sublata? Et pro praxi huius difficultatis septem casus assignantur in textu huius Resolutionis. Et aduertitur, quod Confessarij penitentibus incestuos, exoricidas, &c. non debent imponere onus, vt si contrahere volunt, dispensationem obtineant. Sed si aliquis scrupulosus, hoc non obstante, dispensationem super his petere

velit, eam Episcopus conferre poterit. Ex p. 3. tr. 4. ref. 258. alias 259. ibid.

173. Dubius de valore matrimonij post bimestre tempus, si illud non confirmauit, quid facere debeat? Ex p. 4. tr. 3. ref. 41. ibid.

174. An coniux dubitans de valore matrimonij possit petere, & reddere debitum? Et an coniux dubitans, si pramiserit sufficiens examen de valore matrimonij, & adhuc dubius manet, poterit-ne vti matrimonio non solum reddendos, sed etiam petendo; & hoc verum sit etiam quando moraliter est impossibile, adhibita diligentia, posse vinci dubium? Et an quando dubium valoris matrimonij oritur, ex dubio impediendi impotentia, tunc vterque coniux possit reddere, & petere debitum? Sed difficultas est, an coniux dubitans de valore matrimonij, si ante debitam diligentiam petat debitum, teneatur alter ei reddere? Difficultas adhuc superest, an si coniux dubitans de valore matrimonij contrahendi, illud ineat, possit adhuc reddere, & petere debitum? Et quid si vterque coniux mala fide contraxit, an neuter possit petere, nec reddere debitum? Et quid est dicendum, si coniuges habeant rationes probabiliter matrimonium valere, quamuis probabilis iudicetur matrimonium non tenere, an possint in tali casu reddere, & petere debitum? Et vtrum dubitans de valore matrimonij a se bona fide contracti, quia dubitat de seruitute alterius, possit, ac teneatur reddere debitum? Et an coniux, qui bona fide contraxit, si postea non dubitet dubio suspensionis, sed potius opinetur matrimonium esse nullum, non solum possit reddere, sed etiam petere debitum. Ex p. 4. tr. 3. ref. 15. p. 439

175. An qui bona fide contraxit, postea dubitans de valore matrimonij, & adhibita diligentia non conficit veritas, possit adhuc non solum reddere, sed etiam petere debitum? Et notatur quod coniux non tenetur regulariter credere alteri asserenti etiam sub iuramento, se vel non consensisse ab initio, vel aliud dirimens impedimentum subesse, atque adeo dubio depositus, potest petere debitum. Et quid si ad sint alia sufficientes circumstantia, & coniecturas, &c. an tunc nec reddere, nec petere possit debitum? Ex p. 3. tr. 4. ref. 294. alias 295. p. 440

176. An summa que contraxit matrimonium cum impedimento dirimente, si hoc postea sciat, teneatur reddere debitum in tempore, quo petit dispensationem, si adsit periculum vita? Et cur sissime queritur, quid si vterque id sciat? Et notatur, quod in casu supradicto, si ad Pontificem non pateat accessus ex inopia, vel ex alia iusta causa, potest Episcopus in dictis impedimentis dispensare. Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 48. ibid.

177. An impetrata dispensatione matrimonij nullius, coniux impediendi conscius teneatur aperire alteri matrimonium contractum fuisse irritum? Et docetur quid in predicto casu esset faciendum. Et quid est agendum, quando reualidatur matrimonium nullum, quia vni desitit consensus verus, an in tali casu sufficiat, vt renouet consensus, absque eo quod alter, qui verus, & legitime consensus, hoc sciat, & iterum de nouo consentiat? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 49. p. 441

178. An in negatione debiti coniugalis detur paritas materia? Ex p. 5. tr. 5. ref. 14. p. 442

179. Coniux quando teneatur reddere debitum petenti sub opere peccati mortalis? Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. ref. 36. ibid.

180. Vtrum coniux teneatur reddere debitum alteri petenti cum peccato veniali, verbi gratia quoad situm, &c. Et notatur, quod vir habens votum castitatis, si petit, vxor teneatur reddere debitum. Etiamque aduertitur, probabile esse non peccaturam coniugem reddendo debitum incestuoso, qui scilicet peccauit cum ipsius vxoris consanguinea ante dispensationem, quia non cooperatur peccato alterius. Ex part. 3. tract. 4. ref. 295. alias 296. ibid.

- De quibusdam dubiis circa usum matrimonij. Primo, quod quidam vir in modo extraordinario coeundi cum uxore aliquam seminis quantitatem extra vas emittebat. Secundo, quod vir procreandorum liberorum peritus, in fine copula extra vas totum semen effundebat, an inquam, in his casibus uxor sine culpa poterat debitum reddere? Et an in secundo casu vir, & femina si id efficiatur de eius consensu, peccent mortaliter, sed si illa non consentit, possit licite petere, & reddere debitum marito? Etiam si ille in fine copula semen extra vas effundat? Ex p. 2. tr. 15. & Misc. 1. ref. 64. p. 443
182. An ne proles multiplicentur, cessante incontinentia periculo, sit peccatum mortale non reddere debitum? Et docetur validum esse pactum inter coniuges initum se continendi ad coitum coniugali, ne proles multiplicentur, secluso incontinentia periculo. Ex p. 3. tr. 4. ref. 2. 12. alias 2. 13. ibid.
183. An diffinitas grauis in alendis filiis excuset a reddendo debitum? Et an in hoc casu distinguendum sit inter personas Nobiles, communes, & pauperes? Ex p. 9. tr. 7. & Misc. 2. ref. 3. ibid.
184. An peccet mulier reddendo debitum viro, qui saturanda libidinis causa coitum incipit, sed postea, ne sequatur generatio, subtrahit se, & effundit semen extra vas? Et docetur peccare quidem grauius virum, & feminam, si de eius consensu vir id faciat, at si illa non consentiat, licite posse reddere, & petere debitum a marito, etiamsi ille peperam reddidurus sit. Et quaeritur, an vir immittens pudenda in os coniugis, peccet mortaliter? Et an haec circumstantia tanquam speciem mutans, sit in confessione aperienda? Ex p. 6. tr. 7. & Misc. 2. r. 7. p. 444
185. An sit peccatum mortale, si propter variationem situs in copula coniugali aliqua pars seminis labatur? Et quid est semendum de copula, quando vir est incubus, & mulier succuba? Et cursum docetur, quod si factus non est animatus, quamuis sit periculum, ut non animetur, ex hoc non tenentur coniuges abstinere a copula coniugali. Ex p. 1. tr. 8. & Misc. 8. ref. 33. p. 445.
186. An aliquando coniuges excusentur a peccato, si effundant aliquid seminis extra vas? Et excusantur primo a mortali, casu quo parua aliqua pars seminis elabatur, dummodo alia retineatur; & absque veniali, casu quo praeter intentionem, dum vir legitime congressi conatur, at ex festinatione, & vigore natura semen extra vas effunditur. Secundo docetur, quod si solum sit periculum, ut amens seminet extra vas, non ideo censenda sit illicita copula. Tertio notatur, quod maritalis copula est licita seni, qui dum congregitur cum sua uxore, effundit semen extra vas, &c. Quarto quaeritur de malitia speciali pollutionis extra vas inter coniuges, & quomodo illam in confessione debent explicare, docetur, quae doctrina est valde notanda a Confessoribus. Ex p. 1. tr. 8. & Misc. 8. ref. 36. p. 446
187. Notabilia quadam circa coitum coniugalem. Et primo quaeritur, an saltem liceat viro perficere pudenda sua circa vas prosterum uxoris, vel in os eius intramittere, cessante pollutionis periculo? Et an coniugati peccent mortaliter, vel tantum venialiter, ex conscientia erronea, si variant situm ordinarium in coitu, etiamsi eo copula modo aliqua pars seminis elabatur? Et notatur, quod vir expectare non tenetur, licet possit, etiam effusi semine, copulam continuare, ut femina seminet. Secundo aduertitur, seminationem extra vas posse aliquando contingere sine vlla culpa in coniugatis, ut in viris potentibus, &c. Tertio docetur, viro cum uxore licere inchoare copulam causa delectationis, & postea inchoatam non a soluere, dummodo non subsit periculum pollutionis alterius coniugis, & uxor ea inchoata copula contenta sit. Quarto quaeritur, an sit peccatum mortale accedere ad menstruatam uxorem? Quinto, an sit peccatum veniale accedere ad uxorem

- grauidam, si non adest periculum incontinentiae? Ex p. 3. tr. 4. ref. 203. alias 204. p. 447
188. Olim per literas a quodam Sacerdote interrogatus fui de opinionibus Doctorum circa praesens casum, &c. Secundo, si quis coniugatus immittet virile in os feminae, an peccet mortaliter? Et si absente coniuge liceret seipsum tangere libidinis, & voluptatis causa, absque pollutionis periculo? Et si peccet mortaliter coniux, qui intra vas naturae suae digito quasi membrum virile immittit, scilicet per contactum mortale inchoatio copula sodomitica cum viro, etiam non animo consummandi nisi intra vas legitimum? Et aduerte, quod primus casus non pertinet ad hunc tractatum. Ex p. 2. tr. 17. & Misc. 3. ref. 37. p. 448
189. An coniugatus, si seipsum tangat propter voluptatem capiendam absque pollutionis periculo, peccet mortaliter? Ex p. 3. tr. 4. ref. 2. 14. alias 2. 15. ibid.
190. An coniux in absentia alterius, si tangat membra sua membra pudenda, peccet mortaliter? Ex p. 2. tr. 4. & Misc. ref. 13. ibid.
191. An sit peccatum mortale, si coniuges inter se osculentur, & osculentur pudenda propter solam voluptatem, non est de verbis impudicis, & aspectibus partium venialium, & amplexibus inhonestis inter coniugatos, non sit periculum pollutionis. Et notatur, quod si aliquis sine interruptione morali multoties osculetur pudenda alicuius feminae, vel pueri, sufficit ut in confessione dicat, osculatus sum solutam, vel puerum, non uxor, &c. explicare, quod talis tactus, vel osculum fit in partibus pudendis. Ex p. 3. tr. 4. ref. 2. 14. alias 2. 15. p. 449
192. An in aliquibus casibus tactus, oscula, &c. sit licita inter coniugatos cum periculo pollutionis? Ex p. 3. tr. 4. ref. 2. 16. alias 2. 17. ibid.
193. An aliquando sint licita oscula, & tactus inter uxoratos cum periculo pollutionis? Et pro confirmatione doctrinae huius quaestiones adducitur, quod peccatum cum aperto periculo pollutionis femini extra vas naturale, est peccatum mortale. Et quod si datus operam rei alioquin licita, & praecipua, & aduertat, remota actione, ut possit impedire, tenetur impedire, alioquin mortaliter peccabit. Ex p. 6. tr. 7. & Misc. 2. r. 6. p. 448
194. An tactus, oscula, aspectus, & verba impudica sit licita inter coniugatos, etiamsi ex illis prauidetur sequutura distillatio, aut membrorum seruitutionem generationi commotio? Ex p. 3. tr. 4. ref. 2. 15. alias 2. 16. p. 449
195. Quidam vir in absentia coniugis sapienter delectationem de actu coniugij praeritum, &c. etiam tantum ac si actu praesens esset, sine tamen aliquo periculo pollutionis. Confessorius obligauit illum ad explicandum numerum praedictarum delectationum, & quaesitum posuit a me, an vere in illis delectationibus peccauerit mortaliter? Et quid sit ex tali delectatione peccatum aliquo commotio, & alteratio in partibus pudendis, absque periculo tamen pollutionis? Et deducitur, quod in tali delectatione peccatum est, quod si tamen delectatio sit praesens. Ex p. 2. tr. 17. & Misc. 3. ref. 36. ibid.
196. An delectatio morosa coniugis de copula cum coniuge absente sit peccatum mortale? Et quid, si in delectatione confurgeret membri pudendi commotio, & alteratio absque pollutionis periculo? Et inferatur, quod in vidua, & sponsa de futuro similibus delectatio est peccatum mortale. Sed maior difficultas superest, an coniux possit absque graui peccato seipsum tangere ex voluptate carnali, non referenda ad copulam? Et an coniuges non peccent mortaliter, qui libere possunt actum carnalem exercere, si huiusmodi tactus circa se, vel comortem exercent, ad sedandas carnis tentationes, quamuis actum coniugalem non intendant? Et notatur delectationem morosam de actu coniugij in absentia non esse mortaliter illicitam coniugatis, etiam quoties copula coniugibus est illicita, vel ob circumstantiam extrinsecam

& Resolutionum.

can, vel ob periculum sanitatis, vel abortus, &c. Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 44. p. 451

197. An coniux excusetur a peccato mortali si volumarie delectetur in commotione sensitiva orta ex imaginatione coniugis absentis? Et supponitur abesse probabile pollutionis periculum. Ex p. 3. tr. 4. r. 199. alias 200. p. 453

198. An sit licita inter coniuges delectatio de copula cogitata ut presenti, quando ipsa copula est illis interdicta ob aliquam causam? Et in textu huius Resolutionis adducuntur diversi casus pro praxi supradicta discutiantur. Et deducitur, quod si alii sit periculum pollutionis, non est peccatum mortale coniugibus delectari morose de copula cogitata tanquam presenti, dum absentes sunt. Ex p. 3. tr. 4. ref. 223. alias 224. ibid.

199. An delectatio coniugis cum femina aliena habeat non solum malitiam contra castitatem, sed etiam contra infirmitatem? Et docetur licitum esse coniugibus delectari de copula maritali, ac si presens esset, etiamsi inde consurgat membri pudendi alteratio & commotio alique pollutionis periculo. Et advertitur non esse licitum coniugibus ligatis voto castitatis delectari de copula legitime habita, vel habenda & hoc etiam procedit, si coniux emisit votum castitatis absque consensu alterius coniugis, ratione cuius non deobligatur a debiti redditione. Ex p. 3. tr. 6. & Misc. 2. ref. 73. p. 454

200. An coniuges utentes copula causa voluptatis peccent venialiter? Et notatur non esse peccatum, neque veniale, contrahere matrimonium ob pulchritudinem, vel divitias. Ex p. 3. tr. 4. ref. 15. alias 216. ibid.

201. An copula coniugalis iniita propter delectationem inducat peccatum veniale? Et sequitur, quod qui reddidit debitum postulantibus illud ex sola voluptate, an similiter peccet? Ex quibus colligitur, coniugatos peccare venialiter, quando cibis calidis, aut vnguentis, oleis, musco, & aliis medicamentis utuntur ad excitandam, & magis accendendam voluptatem. Et notatur copulam inter coniugatos ob sanitatem tuendam, vel conservandam non includere culpam venialem, &c. Et an actus coniugalis factus solum ad evitandam incontinentiam eius, qui perit debitum, seu ob propriam fornicationem vitandam, sit culpa venialis? Et quid in casu, quo petens debitum carnis molestus non vixerit, si factus sit probabiliter timere vexandum fore? Et an si vir causa delectationis petat debitum cum situs variatione, peccet femina venialiter reddendo, aut an absolute possit negare? Ex p. 11. tr. 2. & Misc. 2. ref. 41. ibid.

202. Aliqua notabilia circa copulam coniugalem. Primo, an incitantes amantes ad copulam peccent mortaliter? Et quomodo teneantur hanc circumstantiam considerari? Et quid maxime de incitante amantem habentem votum castitatis? Secundo, an copula iniita inter coniuges causa voluptatis sit peccatum veniale? Ex quo inferitur, posse coniuges inchoare copulam delectationis causa, & postea eam non absolvere, dummodo non subsit periculum pollutionis alterius coniugis, & vxor inchoata ea copula contenta sit. Tertio, an quando aliquis accedit ad suam uxorem, imaginatur feminam pulcherrimam, quo ardentius actum coniugalem exercent, peccet mortaliter? Idem iudicium est de aspectu pictura in illum finem. Ex p. 11. tr. 8. & Misc. 8. ref. 35. p. 457

203. An coniuges peccent etiam venialiter, si actum matrimonialem exercent ante causam vitandam fornicationis? Ex quo cursum inferitur, quod qui matrimonium incunt causa vitandae fornicationis, siue sint senes, siue iuvenes, non peccare venialiter. Ex p. 3. tr. 4. r. 218. alias 219. p. 458

204. An coniuges peccent venialiter, si exercent actum coniugalem causa valetudinis conservandae? Et quid si occurrat aliud medium accommodatum pro conservanda valetudine? Ex p. 3. tr. 4. r. 217. alias 218. ibid.

205. An coniuges etiam sine peccato veniali, sine seminatione nocent saluti, & vel ob aliam iustam causam possint coeptam copulam abrumperet? Et an hoc non sit peccatum mortale, si coniuges etiam consentiant? Et an cessante in utroque

coniuage pollutionis periculo, non peccet maritus mortaliter, si coeptam copulam ante seminationem abrumpat, ne proles generetur, modo id faciat uxore consentiente, aut non rationabiliter iniura, dummodo mulier etiam non seminet, alioquin etiam maritus seminare debet, ne alterius semen frustra effundatur? Et notatur eum, qui versatur in ipso actu fornicario, teneri se retrahere ante spermatis numeretiam, complex iam seminat; imo etiamsi ex vi prioris commotionis post retractionem esset futurum seminatio extra vas. Ex p. 3. tr. 4. ref. 226. alias 227. p. 459

206. An vir debilis, vel infirmus possit sine peccato mortali incipere copulam cum uxore in vase legitimo, & non effundere? Ex p. 3. tr. 6. & Misc. 2. ref. 94. ibid.

207. Quidam inchoabat copulam cum uxore, & postea ob morbi periculum ex eius consensu se retraheret, verum ex hoc aliquando sequeretur pollutio, quaesitum a me fuit, an talis actus esset licitus? Et an non peccet de nouo, qui inchoata fornicatione cum aliqua, se retrahit antequam seminet, quamvis propter naturam imperium semen sit emittendum extra vas naturale; & eo casu teneatur se retrahere, quia omni tempore ante completam fornicationem teneatur desistere, & eam non consummare; unde eo in casu pollutio non censetur voluta, sed permessa? Et quid in isto ultimo casu, si femina iam seminauerit, an hoc non obstante, non tollat obligationem seminandi; & consummandi actum malum, quantum est ex parte alterius? Et an peccent coniuges, qui in signum matrimonij coniugalis se amplectuntur, si praesideatur sequutura pollutio? Et ex supradictis pendet decisio multorum casuum circa pollutionem euenientem etiam in vigilia, &c. Et tandem quaeritur, an liceat praeberere medicinam ad corrumpendum semen, ut postea possit ejici? Ex p. 6. tr. 6. & Misc. 1. ref. 37. ibid.

208. An propter notabile damnum salutis corporeae possit coniux negare debitum petenti, etiamsi in illo adsit periculum incontinentiae? Et propter ordinarios dolores, quos femina in partu solet pati, possit debitum maritus negare? Et an possit negari debitum coniugi ebrio? Idem est de coniuge amette, & furiosum tales sunt. Et quid tamen, si periculum sit, quod ebrius extra ebrietatem, aut furiosus extra furorem effundat semen, vel in aliud incontinentia peccatum elabatur, an teneatur alter coniux in ipsa ebrietate, & furore reddere debitum? Ex p. 6. tr. 7. & Misc. 2. ref. 64. p. 460

209. An licitum sit coniugibus non absolvere copulam, sed illam incipere delectationis causa, dummodo non subsit periculum pollutionis alterius coniugis, & vxor inchoata ea copula contenta sit? Et an si periculum sit, quod ebrius extra ebrietatem, aut furiosus extra furorem effundat semen, vel in aliud incontinentia peccatum elabatur, teneatur alter coniux in ipsa ebrietate, & furore reddere debitum? Et an licitum sit femina aliquando ex iusta causa semen emittere, ne concipiat? Et an vxor, vel quacunque alia femina statim post copulam se inuertens, ut semen emittat, ne concipiat, & generet, peccatum mortiferum committat ex natura sua, nisi aliqua causa rationalis excuset, &c. Ex p. 10. tr. 14. & Misc. 4. ref. 57. alias 58. ibid.

210. An coniux sanus teneatur reddere debitum coniugi amenti, si iste ad aliam accessurus sit, vel se polluturus sit? Et notatur uxorem rationis compotem posse a viro infano debitum petere. Et quid, si adsit periculum, quod infans extra vas seminet? Et advertitur, quod quando ambo coniuges sunt amantes, esse separandos, ne carnaliter coniungantur. Et an peccet mortaliter, qui eos ad copulam incitaret? Et an coniugi ebrio, dum vsu rationis priuatus est, teneatur eius coniux reddere debitum? Et quid si forte esset periculum incontinentiae in coniuge ebrio? Et advertitur, si vterque coniux ebrius est, licere concubium inter illos, cuius contrarium dictum est de amantibus. Ex p. 9. tr. 7. & Misc. 2. ref. 4. p. 461

ON
NA
GII

Index Tractatum,

211. An si vir sit sana mentis, sit licitus usus coniugij cum uxore amens, etiam cum periculo abortus? Et quid est contra, si uxor sit sana mentis, vel si uxor amens sit sterilis? Et deducitur, quod quando femina experientia didicit se nequire prolem vivam edere, tunc licere his coniugibus petere, & reddere debitum, quia melior est puero sic esse cum culpa originali, & carentia visionis Dei, quam omnino non esse, &c. Et docetur, quod si ambo coniuges sunt amantes, omnino nemo potest eos excitare ad copulam absque gravi peccato. Item, quod si unus coniugum sit amens, & alter sana mentis, non tenetur sanus reddere debitum amanti petenti, quantum est de se, quamvis si vult, licet se possit. Sed quid est dicendum, si amens coniugi adesse periculum accedendi ad aliam, vel polluendi se, an tunc alter coniugum tenetur reddere debitum? Ex p. 10. tr. 13. & Misc. 3. ref. 4. p. 462.
212. An uxor, & qualibet alia mulier peccet mortaliter mingendo statim post coitum, ad emittendum semen? Idem est, si se erigat, ut semen emittat, ne concipiat. Et an supradicta mulieres id facientes peccent contra conscientiam erroneam, si crederent ita mingendo peccare? Ex p. 3. tr. 5. & Misc. 1. ref. 15. p. 463.
213. Quidam vir coniugatus, semine intra vas emisso, membrum virile extrahit, manente femina valde irritata libidine, qua postea tactibus se excitando seminat: queritur an ita faciens peccet mortaliter? Ex p. 2. tr. 17. & Misc. 3. ref. 8. ibid.
214. De emissione seminis tactibus provocata inter coniugatos, & solutos. Et inter alia deducitur circumstantiam patientis in peccato Sodomia non debere in confessione explicari, sed sufficere, quod patiens dicat, exercui huius, vel ver Sodomiam. Ex p. 11. tr. 2. & Misc. 1. ref. 11. ibid.
215. An sit licitum viro postquam seminauit, & retraxit membrum a vulva tangere pudenda uxoris, ut ipsa seminet? Et an hoc etiam facere possit uxor suis manibus propriis? Idem dici debet de tactu membri genitalis ante os vulvae uxoris ad hoc, ut uxor seminet. Et notatur non peccare mortaliter maritum, si in ipso actu seminationis non expectat seminationem uxoris, licet post sit effuso semine copulam continuare, ut femina seminet. Item, quod mulier satisfacit sua obligationi, si viro exigenti debitum praestet usum sui corporis, vertens tamen animum ad aliam, ne natura excitetur. Item, quod incepta copula per solam delectationem, si uxorati illam ex iusta causa non consumment, non peccant mortaliter, nec venialiter, si absit periculum pollutionis, v. g. ne saluti noceatur, vel si coniugati sint pauperes, & multos filios habeant, &c. Ex p. 10. tr. 13. & Misc. 3. ref. 42. p. 464.
216. An dum unus ex coniugibus, si potest, non expectat alterius seminationem, committat peccatum mortale? Ex quo deducitur non esse rem culpae mortalis virum tactibus irritantem venerem, scientem ob id prematurius feminam seminare. Et an mulier satisfaciat sua obligationi, si viro exigenti praestet quidem usum corporis sui, animum tamen ad alia convertat, ita ut natura non excitetur? Et deducitur, quod sterilis, qua certo nouit se non seminare, potest actum coniugalem exercere, tam petendo quam reddendo. Ex quibus etiam inferitur decisio illius dubij, scilicet quando matrimonium dicatur consummatum. Ex p. 5. tr. 14. & Misc. 2. ref. 37. p. 465.
217. An vir possit irritare omnia vota uxoris? Et an possit maritus irritare votum, quod facit uxor de opere faciendo tempore soluti matrimonij, si maritus moriatur? & ideo possit irritare votum uxoris de ingredienda Religione post mortem mariti? Item, an possit irritare vota, qua fecit uxor ante matrimonium? Ex p. 3. tr. 4. ref. 219. alias 230. p. 466.
218. An vir possit irritare votum Castitatis de eius licentia emissum ab uxore, ita ut non solum possit petere debitum, sed de sancto marito, aliud matrimonium intrare? Ex quo sequitur, mulierem vouentem non intrare aliud matrimonium, si maritus superstitis, esse omnino liberam, si maritus tale votum irritet. Item, virum posse irritare

votum uxoris ingrediendi Religione, relatum ad votum soluti matrimonij. Sed queritur, an vir possit irritare votum ingrediendi Religione, ante consummationem matrimonij emissum? Et notatur votum non irritari, sed solum suspendere executionem. Et notatur votum non posse irritari, si mutuo consensu cum uxore castitatis vouerint, ita et simul renunciauerint iuri petendi. p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 110. ibid.

219. An quando uterque coniugum ex communi consensu castitatem vouit, possit propter periculum incontinentiae Episcopus dispensare, ut petant, & reddant debitum? Et notatur commutationem huius voti in alio casu non posse fieri virtute Bullae cruciatae, quod non est dicendum de privilegio Regularium. Etiam queritur, an Episcopus possit dispensare in votu castitatis emissio post contractum matrimonium ante consummationem? Ex p. 6. tr. 4. & Misc. ref. 125. p. 470.

220. An coniuges, qui communi consensu votum Religionis emisissent post contractum matrimonium, peccent mortaliter prima vice consummando? Et quid sit, qui quisque voueat Religionem dependens ab altero, si quisque voueat Religionem, non quidem dependens ab altero in Religionem ingressus, sed dependens a eius voto, eo quod promiserit Religionem ingredi, & alius similem praestiterit promissionem, prout sunt ab utroque facta, an quilibet teneatur Religionem ingredi, esto alius non ingrediatur? Et an qui castitatem vouit, diuortio legitimo facto, possit coniugi ad aliam reconciliari? Ex p. 9. tr. 7. & Misc. ref. 1. ibid.

221. An vir consentiens, ut uxor Religionem ingrediatur, ipse etiam ingredi debeat? & an sufficiens, ut habeat habitum Equitum D. Ioannis? Et in praedictis, an liceat etiam feminis Monasterium S. Luciae ingredi, & in eo Ordine proficere, & ita satisfactionem obligationi? Ex p. 3. tr. 4. ref. 242. alias 243. p. 468.

222. An mulier quinquagenaria dicatur senex, ut ipsa proficere Religionem, remanente illa in saeculo cum voto castitatis? Et notatur, quod ad Episcopum spectat discernere, utrum uxor in his casibus extra incontinentiae periculum existat. Et an dicta licentia adhibenda sit in concepti necessitate, vel consuetudine? Etiam queritur, quod si coniugum ingrediatur Religionem, & propter necessitatem sufficere si ingrediatur Religionem S. Ioannis, & non ingrediendo uxor in Religionem, possit vir senex maritus, ut in aetate in saeculo dicatur procreta aetate, & quinquagenaria esse debere, vel eius aetate, quae ex praesentis aetate illi aetati respondeat. Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 341.

223. An possit maritus tuta conscientia irritare votum in adulterio deprehensam? Ex p. 3. tr. 4. ref. 243. alias 243. p. 469.

224. An propter adulterium occultum valeat quilibet scandalum, uxorem in foro conscientiae dimittere? Et uterque coniugum si reus adulterij, neuter possit ad aliam diuertere? Et quid, si vnus crimen sit publicum, & alterius occultum? Et an si innocens post factum adulterium commisit adulterium, teneatur alterum coniugum emendatum iterum ad reum admittere, & ad ipsam diuertere? Et notatur, quod si praestiterit sententia iudicialis, & decessit de diuortio, hoc non obstantibus, innocens copulam non mutat statum. Habet ius liberum ad reuocandum a se nocentem, si velit, unde non potest dictus nocens, aut inconsulto innocente, ad Religionem transire, & in Ordinibus initiari, nec votum simplex castitatis emittere, & etiam si professus sit, vel sacris Ordinibus initiatus, vel votum emisserit, potest reuocari ab innocente, & irritate. Et asseritur, quod si dictus nocens se emendauerit, & apud se, ac instanter petisserit reconciliationem, & innocens absolute ea negasset, potest Religionem, aut Ordines suscipere, quia innocens in tali caso non rationabiliter iniicit. Ex p. 3. tr. 4. ref. 250. alias 250. p. 470.

& Resolutionum.

225. An vir teneatur dimittere uxorem adulterantem, & persistenter in adulterando? Et quid dicendum est de uxore quoad virum adulterantem, & perseverantem in adulterando? Et an saltem peccet maritus mortaliter, si uxorem in adulterio pertinaciter perseverantem non dimittit, si ad sit periculum incertitudinis prolis, substituendique falsum heredem? Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 40. ibid.
226. An ex adulterio publico oriatur divorcium, ita ut possit adultera Religionem ingredi? Et an in hoc casu sit necessaria innocentis licentia; vel an sufficiat, si id fiat innocens, nec contradicatur, cum possit? Et an si vxor, sententia data à iudice seculari de eius adulterio, detrudatur in Monasterium, si intra biennium illius reclusionis vir illum non repetat, poterit Religionem profiteri? Et asseritur, ut supra dicta adultera profiteatur in Religionem, non esse necessarium, ut innocens etiam ad Religionem transeat, vel votum Castitatis emittat, sed posse manere in seculo absque vilo voto. Idem est dicendum, si innocens Religionem ingrediatur. Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 61. aliàs 60. p. 471
227. An vir qui post sententiam divorij latam adulterium commisit, teneatur reconciliari cum uxore nocenti dimissa? Et notatur, quod quando res est integra ex parte innocentis, eo quod iam statum mutavit factus professus, vel Sacris initiatus, manifestum est nullum superesse ius innocentis ad reconciliandam adulteram? Et quid si coniux sit Nonius tantum, vel solum in Minoribus constitutus? Idem est, si tantum impediatur voto simplici, extra Religionem tamen, quod potest reddere ad suam coniugem nocentem, licet peccet, cum se exponat periculo violandi votum, tenebiturque reddere delictum, sed non exigere. Et quando uterque coniux est adulter, & unus ex eis vitam emendavit, alter vero minime, licet ante coniugem emendato petere divorcium? Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 39. p. 472
228. An copula sodomica impermissa, quia semen non fuit emissum, pariat iustam causam divorij? Et quid est dicendum de actu bestialitatis, & brutalitatis? Et asseritur dari veram divorij causam marito, cum cuius uxore alius pollutionem habuit inter curas ipsa volente, & consentiente? Et an oscula, amplexus, & tactus habita ab uxore cum viro alieno sine causa divorij? Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 37. p. 473
229. An si vir expellat uxorem à domo, negans necessaria alimenta, & ex hoc illa fornicetur, sit viro concedendum divorcium? Et quid si vir ea intentione uxorem repulisset, alimentisque priuasset, ut necessitate compulsus adulterium committeret? Et an si vxor metu gravi cadenti in constantem virum fornicetur, an inquam, per illam fmniationem à marito separari debeat? Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 38. p. 474
230. An ex parte femina tactus impudici, & pollutio inducant iustam causam divorij? Et inferitur, an concubitus consummatus cum femina mortua prebeat causam ad celebrandum divorcium? Ex p. 11. tr. 5. & Misc. 5. r. 46. ib.
231. An quando mulier prudenter putavit maritum mortuum esse, si fornicata sit, & vir superveniat, possit ex hoc ipso petere divorcium? Et quid quando existimans eum, cum quo rem habuit, esse proprium maritum, aut si per vim absolutam cogitur, & opprimitur ab alio? Et an quemadmodum maritus carnaliter cognoscendo si à uxorem post adulterium ab ea commissum, censetur remississe adulterium, quoad effectum petendi separationem matrimonij, ita & contra vxor patiendo se carnaliter cognosci à marito adultero, &c. Et in textu huius Resolutionis cursum apponuntur septem casus, in quibus notatur licere divorcium ob alias causas preter adulterium, sed hæc separatio non debet in perpetuum fieri. Ex part. 11. tr. 5. & Misc. 5. ref. 47. p. 475
232. Aliqua notabilia, & sic casus circa divorcium matrimonij observantur? Ex part. 11. tr. 5. & Misc. 5. ref. 37. p. 476
233. An detur casus, in quo mulier teneatur reuelare filium spurium cum periculo vitæ, & fame? Et an huic mulieri non debeat denegari absolutio, & penitentia, si nolit reuelare tale delictum? Ex part. 11. tr. 2. & Misc. 2. ref. 33. p. 477
234. An teneatur adultera aliquando reuelare peccatum suum, ut impediatur damna legitimorum heredum? Et asseritur filium non teneri aliquando credere matri attestanti in articulo mortis se esse adulterum? Et docetur, non solum adulteram, sed etiam adulterum teneri ad restitutionem dictorum damnorum in hereditate? Et datur Regula confessario, quomodo se gerere debeat in supradicto primo casu? Et tandem notatur, quod si duo cognoverunt eandem mulierem, ita ut plane incertum sit quis eorum sit Pater, an uterque ex æquo debeat concurrere ad prolis sustentationem, & ad restitutionem faciendam marito, & filiis eius, si mulier fuit maritata, & cognoscitur certo, quod filius non sit legitimus, &c. Ex p. 11. tr. 6. & Misc. 6. ref. 56. aliàs 55. p. 478
235. An adulter, qui filium suscepit ex adulterio, illi unquam relinquit inter filios mariti adultera, præter alimenta, teneatur etiam occurrere damno hereditatis, quæ legitimis hereditibus admittitur, vel damno dotis (& de hoc casu olim interrogatus fuit,) quam Pater putativus tradidit puella spurie, credens eam esse propriam filiam? Et notent confessarii, quod in isto casu adulter teneatur restituere saltem alimenta proli impensa à tertio anno atatis & deinceps, quando Pater teneatur filium alere, etiamsi non fuerit causa suppositionis? Ex p. 2. tr. 17. & Misc. 3. ref. 55. p. 479
236. Quadam mulier multas pecunias per adulterium acquisivit, quarum an marito sint restituenda? Et an prædicta pecunia restituenda sunt saltem pauperibus, vel ei, qui dedit? Et quid si tale pretium ab iis acceperit, qui potestatem alienandi non habent, ut Religiosi, filii familias, &c. Ex p. 2. tr. 17. & Misc. 3. ref. 7. p. 480
237. Aliqua notabilia, & practicabilia circa crimen incestus. Primo, an si quis habeat rem cum muliere in tertio, & quarto gradu cum sua uxore coniuncta, sibi que eodem gradu affine, impediatur à petitione debiti? Secundo, si quis extraordinarie polluat feminam aliquam emittens semen post extractum è vase naturali membrum, quamvis postmodum casu illabitur semen in naturale vas, an nulla resulter affinitas? Tertio, an si semen alienius viri ope demonis deferatur in uterum femineum, contrahatur affinitas, quia illi non sunt facti una caro, nec sibi adhaeruerunt? Quarto, an contrahatur affinitas, si vir seminet, femina vero non seminant? Ex p. 3. tr. 5. & Misc. 1. ref. 19. ibid.
238. An ad contrahendam affinitatem necesse sit non solum virum, sed etiam feminam seminare? Et cur sissimè inferitur, ad consummationem matrimonij requiri etiam seminationem feminae. Et deducitur etiam, quod si viro seminante, mulier non seminaverit, idque partibus consistet, an possint Religionem ingredi, sique probabile quod per professionem solvatur matrimonium, atque adeo pars in seculo relicta possit aliud matrimonium inire. Etiamque sequitur, quod si vir in eadem circumstantia, mortua uxore aliam accipiat, cum qua consummet matrimonium, an idcirco impediatur Ordines Sacros accipere, quia ex eo capite non erit bigamus? Et tandem quaeritur, an quando copula fornicaria est, tunc naturali oriatur affinitas? Ex p. 3. tr. addit. ref. 21. p. 481
239. An affinitas ex copula fornicaria contracta impediatur matrimonium post Baptismum contrahendum? Ex quo inferitur, quod si quis in infidelitate fornicatus est cum Titia, postea baptizatum non prohiberi, ut in uxorem non ducat filiam, vel sororem eiusdem Titia. Ex p. 3. tr. 4. ref. 261. aliàs 262. p. 482
240. An ex matrimonio rato, & non consummato oriatur impedimentum affinitatis, vel tantum publica honestatis? Ex p. 6. tr. 8. & Misc. 3. ref. 15. ibid.
241. Quis scienter accessit ad conjugium uxoris suæ, ignorabat

Index Tractatum,

- ignorabat tamen prohibitionem, & penam iuris, queritur an stante dicta ignorantia, egeat dispensatione ad petendum debitum? Sed difficultas magis est, quando coniux habeat tantum ignorantiam solius pene imposte, videlicet ne petatur debitum, scit tamen prohibitum esse à iure? Et an ad incurrendam excommunicationem, suspensionem, interdictum, irregularitatem, inhabilitatem, &c. non sufficiat, quod sciam opus esse prohibitum, sed ut sciam de pena, idque prohiberi sub pena excommunicationis, suspensionis, interdicti, irregularitatis, inhabilitatis, &c. Ex p. 3. tr. 5. & Misc. 1. ref. 12. ibid.
242. Quis gradus consanguinitatis per copulam prius à iure petendi debet? Et an coniux consentiens incestui amittat ius petendi à coniuge incestuoso, qui contraxit affinitatem? Et an prius à iure petendi, qui per metum cadentem in virum constantem cogitur ad copulam? Et an qui contraxit affinitatem, vel cognationem cum scientia iuris, & facti, sed cum ignorantia pene petendi debitum, illam incurrat? Ex p. 11. tr. 5. & Misc. 5. ref. 38. p. 483
243. An opinio, quod affinitas non contrahatur, nisi femina etiam cum viro seminet, sit probabilis? Ex quo res casus valde notandi in fine huius Resolutionis inferuntur? Et etiam notatur, ex penetratione vastis femina absque seminatione, itemque ex seminatione extra vas femininum naturale, affinitatem non nasci. Vbi an seminatio femina sit necessaria ad generationem? Ex p. 11. tr. 5. & Misc. 5. ref. 26. p. 484
244. An si penitens laboret ignorantia, debeat confessarius illum admonere, si fructus non speratur? Si matrimonium, v. g. ob latens impedimentum invalidum sit? Si maritus ob castitatis votum ante nuptias editum, vel ob incestum post nuptias cum coniuge consanguinea commissum facultate petendi debitum priuatus sit, &c. Et aduertitur, quod cauere confessarius debet, ne in supradictis, & aliis similibus casibus interroget penitentem specialibus interrogationibus, sed contentus sit intelligere, an penitens in eis laboret inculpari ignorantia? Ex p. 3. tr. 4. ref. 80. p. 486
245. An incestuoso iniure petenti debitum possit sine peccato coniux innocens illud reddere? Et an in tali casu non solum coniux possit reddere, sed teneatur? Et notatur in gratiam innocentis permitti aliquando posse incestuoso debiti tacitam petitionem? Et aduertitur impetrata dispensatione praedicti impedimenti, integrè incestuosum recuperare ius petendi debitum, ac si nunquam affinitatem contraxisset, nec ad hanc impetrationem consensus innocentis requiritur, quam dispensationem concedere potest Episcopus saltem ex consuetudine, & ex privilegio Sedis Apostolicae Superiores Religiosum, & quibus ipsi commisserint, eaque concedere possunt? Et tandem queritur, an coniux, si adulterium committat alter coniux, qui voto perpetuo castitatis est obstrictus, teneatur ei debitum petenti reddere? Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 32. ibid.
246. An uxoratus impeditus petere debitum, possit absque dispensatione illud petere, ne periculo proximo exponatur labendi in peccata carnis? Ex quo inferitur, quod coniux non teneatur reddere debitum viro lepra, morbo Gallico, &c. infecto, etiamsi in graui peccata carnis labatur debitum non reddendo? Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. ref. 33. p. 487
247. An sit probabilis opinio aliquorum asserentium non esse peccatum mortale copulam intam in Ecclesia ab uxoris absque causa? Et docetur, quando dicatur Ecclesia polluta ex effusione seminis in illa, & ad hoc quid requiratur. Pro quibus in textu huius Resolutionis aliqui casus explanantur? Ex p. 11. tr. 8. & Misc. 8. r. 34. p. 488
248. An ex matrimonio nullo oriatur impedimentum publica honestatis? Ex p. 9. tr. 6. & Misc. 1. r. 49. aliàs 50. p. 489
249. An ex matrimonio clandestino oriatur impedimentum publica honestatis? Ex quo inferitur, hoc impedimentum publica honestatis non contrahi ab Infidelibus; unde si qui sponsalia in infidelitate cum aliqua contraxisset, eaque obisset ante matrimonium consumma-

tum, conuersus possit eius sororem in uxorem accipere? Ex p. 9. tr. 9. & Misc. 1. ref. 52. aliàs 53. ibid.

250. An cognatio legalis orta ex adoptione imperfecta dirimat matrimonium? Et supponitur duplicem esse adoptionem, una est perfecta, & altera imperfecta? Et notatur ex adoptione imperfecta neque viri impedimentum impediens? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 120. p. 490

251. An ex adoptione imperfecta oriatur impedimentum cognationis legalis? Et notatur, quod licet adoptio dirimat in linea recta usque ad quartum gradum descendendum, non tamen ascendendum? Et an post Concilium Tridentinum hoc impedimentum solum dirimat, sive ad secundum gradum inclusiue? Ex p. 6. tr. 6. & Misc. 1. ref. 53. aliàs 54. ibid.

252. An inter filios adoptiuos possit esse matrimonium, ut non obset impedimentum cognationis legalis? Et aduertitur impedimentum cognationis legalis non procedere inter adoptiuos, & filiam naturalem adoptiuos, si sit illegitima? Ex p. 4. tr. 4. & Misc. ref. 121. p. 491

253. An mater post transiitum ad secundas nuptias priuatur educatione filiorum? Et notatur, quod si mater uxorem Turricum filiorum relinquat, exprimat etiam, si ad secundas nuptias transeat, non amittat tutelam, neque iudicis officio ab ea expelli possit. Sit superest difficultas, cum mater secundo nuptias amittit filiorum tutelam ipso iure etiam in conscientia, queritur an sufficiat ad hanc penam incurramus matrimonium ratum esse, & mensi consummationem non sit. Ex p. 10. tr. 13. & Misc. 12. ref. 12. ibid.

Nunc verò transcribuntur alia multa difficultates, & quaestiones, quae simul pertinent ad istum Tract. 6. de Sacramento Matrimonii, huius tom. 2. & dispersae sunt in ceteris aliis Tomis, Tractatibus & Resolutionibus huius totius operis, vt ita clarior, & expeditior pateat aditus ad omnes difficultates & Resolutiones.

AN Pontifex possit infantem ante consummationem facili Ordinis initiatum reddere inhabilem ad matrimonium? Et an Pontifex possit dispensare, non factis Ordinibus initiatum matrimonium contrahat, vel Religiosam uxorem ducat aut Socer sumat in uxorem naturam suam? Et an matrimonium inter fratrem, & sororem suam sit irritum? Et quid si matrimonium in eatur inter priuignum, & nouercam, vel priuignam, & viricum, secretum, & generum, & plura alia circa supradicta? Et an si quis Iudaeus sit subditus Regis Infidelis, an in illis seruandis impedimentis subiaceat eidem Regi? Et quid est dicendum, si praedictus Iudaeus sit subditus Romano Pontifici (vt Rome Iudaei degentes,) an ei subiaceam in laicis impedimentis in Ecclesia pro solis baptizatis? Et an Ecclesia habeat potestatem ad irritandos contractus intermediatè, & directè ad reddendos eos nullos, & habet potestatem, ad irritandas personas ad tales contractus, quod est irritare ipsos contractus indirectè? Et an Princeps Gentilis possit dissoluere matrimonium rata suorum subditorum? Et cur Pontifex matrimonium spirituale Episcopi cum Ecclesia pro consecrationem Episcopi consummaturum magis dissoluere possit, quam carnale consummaturum? Ex p. 8. tr. 1. ex ref. 43. 72. 73. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 76. 77. 81. 59. 60. 61. 62. 63. 65. 64. & in p. 4. tr. 4. ref. 93. & in 11. 3. ex ref. 97. & in p. 8. tr. 3. ex ref. 33. & in p. 11. tr. 4. ex ref. 40. Qua omnes nunc inueniuntur in tom. 3. tr. 1. de Potestate Pontificis quoad Sacramentum, à ref. 76. vsque ad ref. 100. inclusiue, in quibus sunt supradictae difficultates, & alia quamplurima quaeruntur circa matrimonium, & potestatem Pontificis in illis circa eius dispensationem, ideo si in casus pro eorum mixtus occurrat, adi illum, & inuenietur quidquid de illis in praecitis resolutionibus, & non in aliis.

& Resolutionum.

Nota, quod in praedicto tom. 3. tract. 2. de Dispensationibus, reperies etiam alias quamplurimas difficultates, omnes missas, pertinentes ad dispensationes circa diversum impedimenta matrimonij, & ideo si quaesito sit circa aliquam dispensationem matrimonij, curae ad praedictum tractatum, ubi facillime quicquid tibi occurrerit invenies, signanter in ref. 75. 76. & ref. 83. usque ad ref. 167. & aliquid in aliis.

An incestus cum consanguinea non sit impedimentum proveniens ex iure natura, neque ex iure divino positivo, neque de iure humano iniunctum? Ex part. 8. tract. 3. ex ref. 81. Quae hic reperietur in tom. 3. tr. 2. de Dispensationibus, ref. 113.

An Commissarius Bullae Cruciate possit dispensare in aliquo impedimento matrimonij? Et an ille primus gradus, in quo potest commissarius dispensare, intelligendus sit in utraque linea transversali & recta? Et notatur, quod si denunciations culpabiliter omisse essent, etiam matrimonium contractum sit ante Parochum, & testes, non possit in tali casu commissarius dispensare? Et queritur, quando dicitur impedimentum occultum, ut possit commissarius Bullae dispensare? Et an quando commissarius dispensat in impedimento, opus sit, ut qui ignoravit impedimentum, tertio de illo efficiatur? Et utrum ad matrimonium invalidum ob impedimentum occultum ratiandum, cessante impedimento, oporteat alterum coniugem certiorum facere de nullitate prioris matrimonij? Ex part. 1. tr. 1. ex ref. 116. 117. 118. & 119. Quae hic sunt in tom. 4. tr. 3. de Bulla Cruciate, ref. 140. 141. 142. & 143.

An ut maritus promoveatur ad Cardinalatum, opus sit, ut vxor ingredatur Religionem, vel sufficiat ut remaneat in sacro cum voto castitatis, siue sit in senili, siue in iuvenili aetate constituta? Et an dignitas Cardinalatus statim post matrimonium contractum per verba de praesenti expiret? Ex part. 5. tr. 2. ex ref. 39. Quae nunc inveniuntur in tom. 9. tr. 7. de Cardinalibus, ref. 21.

An Capitulum Sede vacante habeat facultatem dandi licentiam assistendi matrimonio? Et an possit cognoscere causas matrimoniales? Ex part. 8. tr. 4. ex ref. 49. & 22. Quae hic reperietur in tom. 3. tr. 5. de Capitulo Sede vacante, ref. 28. & 27.

An matrimonium possit ministrari sine lumine absque lethali culpa? Et an in articulo mortis, absente Parocho, si periculum est in mora, licitum sit Religiosis matrimonium solemnizare? Ex part. 10. tr. 1. ex ref. 40. & in p. 5. tr. 3. ex ref. 51. Quae hic sunt supra in tr. 2. de Communione, ref. 81. & 61.

An quis incurrat irregularitatem, si matrimonio assistat tanquam Parochus, cum tamen Parochus non sit? Ex part. 10. tract. 11. ex ref. 21. Quae nunc inveniuntur in tom. 5. tr. 5. de Irregularitate, ref. 24.

An suspensio triennis ab officio imposta Sacerdotibus, qui matrimoniis clandestinis interfuerint, & etiam Parochis, quamvis non interfuerint, si scientes talia matrimonia non prohibuerint, sit correctiva, seu ablata per Concilium Tridentinum, quando Parochus, vel alius assistit matrimonio clandestino invalido defectu numeri testium? Et quid si supra dicti assistant matrimonio valido, clandestino tamen ob denunciationum omissionem, an etiam in hoc casu habeat locum poena suspensionis? Ex part. 10. tr. 13. ex ref. 14. Quae hic reperietur in tom. 6. tr. 1. de Legibus, ref. 33.

An suspensus ab officio, quia interfuit matrimonio clandestino non sit suspensus a beneficio? Et notatur quod vigore Concilij sess. 24. c. 1. de matrimonio, Parochus, aut alius Sacerdos, etiam Regularis, qui ausus fuerit coniungere, aut benedicere alienos Parochianos absque licentia proprii Parochi, suspensus manet, &c. Et an in hoc casu cesset poena excommunicationis contra Religiosos matrimonium solemnizantes, secundum Declarationem Cardinalium? Et an qui durante matrimonio ignoranter suscipit Ordines, incurrat suspensionem? Et ali-

qua alia discernuntur in textu huius Resolutionis circa hanc ultimam difficultatem, durante, & soluto matrimonio in praedicto casu? Ex part. 5. tr. 10. ex ref. 33. & 59. Quae hic sunt in tom. 5. tr. 3. de Suspensione, r. 62. & 64.

An contrahentes in peccato mortali non peccent mortaliter, quatenus conscientiam Sacramentum, sed quatenus suscipiunt? Et an Infidelis tenens in Baptismo infantem, si postea Fidem recipiat, possit valide coniugari cum persona baptizata, aut cum Parentibus eius? Idem est, si persona Infidelis baptizet infantem? Et an qui in Ecclesia instar Parrini tenuit infantem in domo iam baptizatum, contrahat impedimentum Catechismi non dirimens, sed impediens? Et an hodie contrahatur hoc impedimentum, vel sit sublatum per Concilium Tridentinum sess. 22. c. de reformatione matrim. Et an qui per errorem leuavit filium Petri existimans se Pauli filium leuare, contrahat cognationem? Et an coniux quae per ignorantiam filium mariti leuavit in Baptismo teneatur arceri à petitione debiti? Et an qui post partum vxoris statim ob periculum baptizauit infantem, saltem in tam men malis, qui hoc facere poterant, dubitatum fuit (etiamsi grauius peccauerit), an primatus remanserit iure petendi debitum? Eadem est ratio vxoris erga virum? Et an Episcopus, commissarius Generalis Bullae cruciate, & Confessarius Regularium ex commissione suorum Prouincialium possint dispensare circa supra dictum impedimentum? Et quid si in dicto casu pater, aut mater baptizata, aut tenet filium ex malitia, vel ignorantia extra casum necessitatis, &c. Et an vxor simul cum marito filium alterius in Baptismo suscipiens, nulla auctoritate prohibeatur reperitur? Ex part. 10. tr. 16. ex ref. 28. alias 27. & 89. & in p. 3. tract. 4. ex ref. 259. alias 260. 16. & 3. & in p. 5. tr. 3. ex ref. 25. & in p. 9. tr. 7. ex ref. 51. Quae nunc inveniuntur in tom. 1. tr. 1. de Baptismo, ref. 11. 95. 100. 102. 103. 104. & 94.

Quidam Confessarius olim huius casus accidit. Quaedam mulier inter confabulationes cum viro sibi in matrimonium coniungendo, dicebat illi verba non quidem turpia, sed amatoria, & affectuosa, unde postea in pollutionem, & distillationem incidebat, sine tamen ulla delectatione, vel periculo alienius consensus, quia erat timorata conscientia? Interrogatus fuit, an peccauerit mortaliter, & si nollet desistere ab his confabulationibus, an esset ei deneganda absolutio? Et in §. ultimo huius Resolutionis datur regula generalis Confessariis, ut possint in hac materia casus particulares decidere ex pollutione praesumpta? Et an Parentes sint absoluedi, qui nolunt ad colloquium admittere filium, qui indignum matrimonium contraxit, vel si non indignum, saltem multum inaequale? Ex p. 2. tr. 15. ex ref. 31. & in p. 4. tr. 4. ex ref. 182. Quae hic reperietur in tom. 1. tr. 4. de Absolutione sacramentali, ref. 37. & 34.

An sit peccatum in confessione explicandum, quando vxorari tempore habita copula, vel extra, verba amatoria, & impudica cum vxoribus fuerint colloqui? Et quid si in actu coniugij nimiam carnis delectationem fuerint experti? Ex part. 3. tr. 4. ref. 52. §. vlt. Quae hic est in tom. 1. tr. 3. de Penitentia, ref. 196.

An si vir, ut possit coire cum vxore propria, cogitet alienam, teneatur hanc circumstantiam in confessione aperire? Et an si quis polluat vxoratum, teneatur in confessione explicare hanc circumstantiam? Et quid si vxoratus polluat aliquem alium? Et an sit circumstantia aperienda in confessione copula inter coniugatos habita in Ecclesia, vel loco Sacro? Et an siensus, sponsa de futuro, & cum eis carnaliter se committentes teneatur hanc circumstantiam in confessione explicare? Et utrum copula vxoricida, vel adulteri cum promissione matrimonij sit circumstantia in confessione aperienda? Et de aliis quatuor casibus agitur? Et an circumstantia modi in copula coniugali sit in confessione aperienda? Et an in aliquo casu modus copulae in coniugatis non sit peccatum mortale, nec saltem veniale? Et an vxor teneatur reddere.

reddere debitum, etiamsi vir cum culpa veniali ex variatione situs, & modi velit copulam implere? Et an quando coniugati delectantur de aliquo obiecto moroso libidinoso, teneantur explicare in confessione circumstantiam coniugij, videlicet esse coniugatos? Et vir quidam habebat magnam verecundiam aperire in confessione se sodomiam commississe cum uxore, illa consentiente, quaesierunt a me per literas opiniones Doctorum circa presentem casum? Ex p. 10. tr. 11. ex ref. 61. & in p. 9. tr. 7. ex ref. 66. aliàs 65. & in part. 1. tr. 7. ex ref. 119. 5. & 35. & in p. 3. tr. 4. ex ref. 139. aliàs 140. & in part. 5. tr. 13. ex ref. 99. & in p. 7. tr. 12. ex ref. 23. *Quae nunc inveniuntur in tom. 1. tr. 7. de Circumstantiis, ref. 102. 77. 85. 96. 99. 98. 100. & 144.*

An sit validum votum, & invalidum matrimonium contractum ab eo, qui Ordinem sacrum accepit, ignorans illi esse annexum votum castitatis? Et an Ordo per vim, & metum susceptus impediat, & dirimat matrimonium? Et an vir, consentiente uxore, possit ad Sacerdotium promoveri, si ipsa Religionem non ingrediatur, etiamsi sit inveni, dummodo voueat castitatem? Et an semper sit necessaria professio uxoris in Religionem, siue sit inuenis, siue sit senex, ut possit vir ad Episcopatum promoveri? Et quid ad Cardinalatum? Et an Episcopus possit ordinare filium Scholaris, qui forte in Vniuersitate duxit uxorem animo redeundi ad patriam? Ex part. 10. tr. 16. ex ref. 84. & in tract. 13. ex ref. 18. & in p. 3. tr. 4. ex ref. 192. aliàs 193. & in p. 4. tr. 4. ex ref. 129. & in p. 8. tr. 2. ex ref. 13. *Quae hic sunt supra in tr. 5. de Sacram. Ordinis, ref. 113. 114. 115. 116. & 42.*

An votum castitatis, vel Religionis factum ab eo, cui saluberrimum est matrimonium ob suam inconscientiam, sit validum? Et an talis absque vlla Pontificis dispensatione possit inire matrimonium? Et an si uxor dubitat, an ante matrimonium votum emisit, possit maritus illud irritare? Et an si uxor promittat aliquid in tempore viduitatis, possit maritus talem promissionem irritare? Et an si quis intuitu pietatis, & solum propter Deum iuret dare dotem mulieri, possit femina illius obligationem remittere? Et quid si femina habet Patrem, aut matrem? Ex part. 10. tr. 11. ex ref. 47. & in p. 4. tr. 3. ex ref. 37. & in tr. 4. ex ref. 29. & in p. 9. tr. 8. ref. 14. & 13. *Quae nunc inveniuntur in tom. 8. tr. 4. de Voto, ref. 38. 41. 45. 43. & 50.*

An leges Ecclesiasticae prohibentes matrimonia inter consanguineos usque ad quartum gradum, irritent illa, quamuis non habeant verba irritantia, sed tantum simplicem prohibitionem? Id constat ex prohibitione matrimonij fidelis cum infideli, &c. Et an matrimonium contractum contra votum simplex, sit quidem illicitum, sed non invalidum? Et an legitimus per subsequens matrimonium possit eligi in Episcopum, Cardinalem, & Papam? Et quidam Religiosus ex causa metus annullauit suam professionem, & postea matrimonium inire volebat, quaesit a me, an licite id facere possit? Et an Regularis, qui suadet alteri Religioso, ut adulterium perpetret, peccet contra votum castitatis? Et an Episcopus possit dare licentiam, ut nuptia intret in Monasterium ob periculum vitæ, imò in dicto casu nuptia ingredienti, an incidat in excommunicationem Concilij Tridentini? Et an Moniales Turris Speculatorum Roma existentes sint Religiosi, & si contraherent matrimonium (quamuis peccarent), valide tamen contraherent? Et an Regulares virtute suorum priuilegiorum possint dispensare cum secularibus ad petendum debitum, si a suis Superioribus ad hoc minime deputati fuerint? Et an Episcopi possint denunciare, ut ententur Regulares, si matrimonia solemnizent absque licentia Parochi? Et an Monialis, quæ in marem erumpit postquam à Monasterio fuerit eiecta, possit sine scrupulo matrimonium inire? Ex part. 10. tr. 12. ex ref. 6. & in tr. 9. ex ref. 11. & in p. 6. tr. 7. ex ref. 51. & in p. 7. tr. 11. ex ref. 27. & in p. 3. tr. 2. ex ref. 130. & in p. 8.

tr. 7. ex ref. 88. & in p. 5. tr. 13. ex ref. 46. & in p. 3. tr. 11. ex ref. 35. & in p. 6. tr. 14. ex ref. 49. *Quae hic reperiuntur in tom. 7. tr. 1. de Regularibus, ref. 159. 287. 181. 242. 322. 350. 260. 42. & 341.*

An quando penitentia imposta à Dataria pro aliquo impedimento dirimente matrimonium impleri non possit, queritur an possit commutari ab Episcopo, & committentes virtute dispensationis matrimonium inire? Et an part. 7. tr. 10. ex ref. 9. *Quae hic est in tom. 1. tr. 1. de Satisfactione sacramentali, ref. 58.*

An sit contra Sigillum confessionis reuelare defectus morales, ut v.g. si penitens dicat Confessori se natum esse ex Parentibus non coniunctis ex legitimo matrimonio? Et an in tom. 1. tr. 8. de Sigillo confessionis, ref. 18.

An Ordinarius, & eius Officiales, quibus à Sede Apostolica committuntur dispensationes matrimoniales, possint accipere aliquod pro expeditione predictarum dispensationum? Ex p. 9. tr. 2. ex ref. 28. *Quae hic reperiuntur in tom. 4. tr. 1. de Altaribus priuilegiatis, ref. 40.*

An sponsus excommunicatus possit communicare cum sponsa? Et distinguitur inter sponsos de futuro, & de presenti? Et an uxori liceat communicare cum marito excommunicato? Et quid quando excommunicatus in lata causa matrimonij? Et alij casus explanantur, in quibus uxor non potest communicare cum marito excommunicato? Et difficultas est, an si mulier fuerit contraheret matrimonium cum excommunicato, possit cum illo communicare? Et an maritus possit communicare cum uxore excommunicata? Idem est dicendum, si contigerit utrumque esse excommunicatum? Et an si maritus neglexerit uxorem excommunicatam conuictam de contumacia, ob quam est excommunicata, an peccet? Et an uxor possit communicare cum marito excommunicato etiam in Sacris? Et an excommunicatus possit esse testis in causa matrimonij? Et an matrimonium contractum per Procuratorem excommunicatum sit validum? Ex part. 5. tract. 9. ref. 126. 122. 123. 124. 118. & 114. *Quae hic reperiuntur in tom. 5. tract. 1. de Excommunicatione, ref. 152. 153. 154. 158. 112. & 117.*

An clerici coniugati possint interesse diuini Officij tempore interdicti? Ex part. 5. tr. 10. ex ref. 86. aliàs 85. *Quae hic est in tom. 5. tr. 4. de Interdicto, ref. 11.*

An adulter fiat irregularis, si maritus, cognito adulterio, uxorem interficiat? Et an adulter fiat irregularis, si maritum aggressorem causa defensionis occidat? Et an delicta huius ultimi questionis alij quatuor casus referuntur, in quibus dubitatur, an incurratur, vel non incurratur irregularitas. Et an si aliquis inueniat uxorem cum uxore, & possit fugere, possit licite se defendere occidendo maritum inuasorem, & non incurrat irregularitatem? Et an qui scienter accessit ad conjugum uxorem intra secundum gradum, ignorans inuincibiliter priuationem petendi debitum esse ab Ecclesia ob hoc peccatum impostam, illam incurrat? Et an qui ignoranter cognouit uxorem post eius adulterium perpetratum, & postea illa mortua vult Sacrum Ordinem suscipere, queritur an sit censendus irregularis, quamquam bigamus? Et an ducens feminam à se defloratam incurrat irregularitatem? Ex part. 4. tract. 1. tr. ref. 2. & 3. & in p. 2. tr. 15. ex ref. 16. & in p. 4. tr. 12. ex ref. 38. 39. 40. 41. 42. & 43. & in p. 9. tr. 7. ex ref. 139. & in p. 7. tr. 12. ex ref. 19. §. Ad secundum, & in tr. ref. 20. *Quae nunc inveniuntur in tom. 5. tr. 5. de Irregularitate, ref. 124. 127. 128. 146. 148. 149. 150. 152. 153. 7. 147. & 151.*

An liceat occidere maritum inuasorem, si inuasus sit in culpa, & aggressor ipsius sit adulterum ex inuincibiliter quam facit marito? Et an in dicto casu teneatur ad aliquam restitutionem? Et an si maritus aliquem aggressorem in adulterio occidat, teneatur ad aliquam restitutionem ex morte occisi secuta? Et an liceat pro defensione uxoris occidere inuisum inuasorem? Et an

& Resolutionum.

Uxor, quae videt, quod maritus condidit sub cernicali pugionem, ut eam interficiat, si aliud non superest remedium, an possit illum praevertere? Ex part. 5. tr. 4. ex ref. 3. 47. & in p. 3. tr. 6. ex ref. 54. & in p. 5. tract. 5. ex ref. 19. & 8. *Qua hic reperitur in tom. 8. tract. 5. de Homicidio, ref. 21. 68. 74. 33. & 24.*

An uxor adulterij accusata, & falsis testibus se tuens, aut opponendo (licet falsis) simile adulterium marito viro, teneatur dotem, aut alia bona suo marito restituere, qui illa aliquin propter mulieris adulterium lucrari deberet, vel ad quid teneatur? Ex part. 3. tr. 5. ex ref. 52. *Qua hic est in tom. 6. tr. 1. de Legibus, ref. 106.*

An uxor possit consumere in usus honestos vigesimam partem redditus sine licentia mariti? Ex part. 5. tr. 5. ex ref. 34. *Qua nunc inuenitur in tom. 8. tr. 7. de Furto, & Restitutione, ref. 2.*

Utrum maritus habens copulam cum uxore, si ex magna corporis agitatione sequatur abortus, incidat in censuras? Et an si maritus uxorem verberasset, unde illa furore percita abortum fecisset, incurrat penas abortus? Et an sante rationabili causa aliqua liceat aliquando sterilitatem in uxoris procurare? Et an uxor experta periculum mortis in partu possit sumere medicamentum, ut sterili enadat? Et aliqua diuersa difficultates explanantur contingentes in muliere gravida, & infirma, egrotante ad mortem, nisi abortus sequatur cum medicamentis? Ex part. 5. tr. 14. ex ref. 90. & in p. 7. tr. 5. ex ref. 30. 33. 34. 35. 36. 37. & 38. *Qua hic reperitur in tom. 5. tr. 6. de Abortu, à ref. 36. vsque ad ref. 47. inclusiue.*

An licitum sit metu mortis contrahere matrimonium cum impedimento dirimente, si verè in eorum animo sit contrahere tantum exterius, non verò consummare, vel habendi animum consummandi? Et an licitum sit volenti adulterium committere consulere, ut cum tertia persona fornicetur? Et an peccet maritus, si apponeret occasione uxori, ut adulteretur? Ex part. 3. tr. 6. ex ref. 48. 5. Tertio licitum, & in tr. 5. ex ref. 37. & 18. *Qua hic sunt in tom. 7. tr. 5. de Scandalo, ref. 76. 34. & 41.*

*An solus metus reuerentialis sine minis, aut alius mali timore censetur cadere in virum constantem in contrahendo matrimonium? Idem queritur de precibus importunis, etiamsi cum ipsis non adfit metus reuerentialis? Et quatio huius Resolutionis deserviet ad rescindendum contractus uxorum, maxime si sint lucratiui, & qui à liberalitate profisciscuntur? Et an contractus onerosi sint validi, si ex metu graui sint celebrati iure naturali? Et quid ex iure civili, excepto matrimonio? Et an uxor, & filij possint aliquando post mortem viri, vel Parentum occultare bona creditorum? Et an in iudicio vocatis, si compellerentur sub iuramento aperire, si nihil absulerint ex bonis mariti, vel Parentum, teneantur in conscientia veritatem dicere, necne? Et quid si obligentur ex vi, & virtute excommunicationis, &c. Et an filij, & uxor succedentes Patri, & marito per intermediam personam hereditatibus Maioratum, vel bona vinculata, teneantur solvere debita Patris, vel mariti post eius mortem? Et an Pater, vel mater peccent mortaliter granando legitimam filiorum gratuiti donationibus, vel minuendo onerosi, sed filijs contractibus? Et an Pater possit alienare bona sua ad hoc, ut à filijs legitimam auferat? Et an minor 25. annorum curatorum habens possit sine eius consensu matrimonium contrahere? Ex p. 3. tr. 5. ex ref. 20. & 120. aliàs 119. & in part. 5. tr. 14. ex ref. 57. & in p. 6. tr. 7. ex ref. 20. & in p. 1. tr. 8. ex ref. 84. & in p. 8. tr. 7. ex ref. 20. *Qua nunc inuenitur in tom. 6. tract. 3. de Contractibus, ref. 118. 115. 158. 207. 208. & 159.**

Uxor cuiusdam Nobilis viri secundum consuetudinem altiarum mulierum sua conditionis solebat facere moderatas donationes, & elemosinas; postea maritus hoc sciens uxori prohibuit? Queritur a me fuit, an non obstante dicta prohibitione, uxor possit sine scrupulo di-

*cas elemosinas facere? Et queritur etiam qua quantitas particularis potest dari ab uxore, nesciente viro? Et explanantur septem casus, in quibus uxores possunt facere elemosinas, &c. Ex part. 2. tr. 15. ex ref. 33. & ex p. 5. tr. 8. ex ref. 34. & in p. 2. tract. 16. ex ref. 23. aliàs 25. *Qua hic sunt in tom. 4. tract. 7. de Eleemosyna, ref. 35. 34. & 36.**

*An uxor, quae ludo exponit pecunias mariti, quas alienare non possit, teneatur restituere id, quod cum diebus pecuniis lucrata est, ac proinde qui eam perdidit, non possit sibi compensare de rigore iuris, quando postea alio ludo lucratur ab eadem uxore? Et an quando vir dicit velle, ut uxor non ludat, intelligatur non tamen in totum fore illi claudere, sed ad moderandum ne nimiam quantitatem ludat? Et quamnam quantitatem possit uxor ludere? Et explanantur septem casus, in quibus qui ludunt cum muliere coniugata, possunt retinere lucrum sine onere restitutionis? Et an maritus notabilem quantitatem in ludo amittens, teneatur ipse, vel collusores restituere uxori? Et quid est dicendum si amiserit bona dotis, quae in specie erant conseruanda? Et cursum explanatur matrimonium valere, quamuis coniux habeat animum non seruandi fidem alteri coniugi? Ex part. 7. tr. 9. ex ref. 8. 10. 11. 18. & 25. *Qua nunc inuenitur in tom. 6. tr. 4. de Ludo, ref. 18. 22. 23. 24. & 35.**

*An qui a uxore lucraretur aliquam quantitatem, teneatur restituere marito, vel possit restituere eidem uxori? Ex part. 3. tr. 2. ex ref. 98. *Qua hic reperitur in tom. 7. tr. 3. de Paupertate Religiosa, ref. 59.**

*An maritus ex bonis communibus acquisitis possit facere donationes? Et inseritur non posse maritum ex bonis communibus absque licentia uxoris Maioratum instituere, filiis alterius coniugis dotem constituere, aut alimenta praebere, imò nec Parentibus, si indigeant, sed de eius bonis teneatur eos alere, nec si hominem occiderit vir potest pecuniariam penam ex bonis communibus soluere? Et an uxores possint inscio marito aliquid donare? Et an mortis causa donare mulier, quae non potest contractum facere absque consensu mariti, sine curatoris, aut duorum propinquorum, ita disponente lege, seu statuto municipalis, quari solet? Et an donum factum Ecclesiae ex unanimi consensu coniugum, aggravet superuenientem alteri mediocritatem illius doni dati Ecclesiae? Et alia quamplurima difficultates circa donationes inter ipsos coniuges, &c. Et tandem queritur, an donatio sit valida, si in contractu matrimonij apponatur conditio turpis, aut impossibilis? Et si in foro externo, vel interno dubium sit, an contrahentes matrimonium hanc conditionem non serid, sed ioco adiecerint, praesumendum sit, quod ioco adiecta sit? Ex part. 8. tr. 6. ex ref. 112. 5. 126. 113. 28. 31. 29. 26. 27. 19. 20. 32. 24. 30. & 85. *Qua omnes per hunc ordinem inueniuntur in tom. 6. tr. 7. de Donationibus, à ref. 57. vsque ad ref. 71. & in ref. 141.**

*An sante statuto, quod uxor sine consensu viri testamentum facere non possit, an valeat saltem ad pias causas? Et an legatum sub conditione, si non nupserit, sit validum? Ex part. 7. tr. 6. ex ref. 28. aliàs 29. & in p. 3. tr. 5. ex ref. 57. *Qua hic reperitur in tom. 6. tr. 8. de Testamentis, ref. 36. & 41.**

*An mulier nupta nominari possit à tertio executrix, & commissaria testamentaria? Ex part. 8. tr. 5. ex ref. 5. *Qua hic est in tom. 6. tract. 9. de Executoribus testamentorum, ref. 7.**

*An uxor, quae sepulchrum non elegit, sepelienda sit in sepulchro viri? At si datur casus, quo duos, aut plures viros & maritos habuerit, sepelienda sit in sepulchro ultimi viri? Et an si moribundus committat uxori electionem sua sepulturae, talis electio fieri debeat eo vivente? Ex part. 5. tr. 3. ex ref. 108. & 105. *Qua nunc inuenitur in tom. 8. tr. 8. de Casibus occurr. temp. mortis, ref. 9. & 13.**

An pater, aut mater in necessitate constituti possint vendere filium, aut permutare, vel aliquid quocumque contractu alienare?

Index Tractatum;

alienare, si filius maxime est coniugatus? Et quid si sit liber, & solutus? Et an si Dominus consentiat in matrimonii seruitu persona libera ignorans, seruitus acquirat libertatem? Idem dicendum est, si dominus ancillam tradat homini libero, seruitus non ignorans, si tamen Dominus dotis instrumentum ancille conficiat? Et an serui valide, & licite possint matrimonium contrahere? Et an peccet Dominus, si prohibere tenet suo seruo, ne matrimonium inerat? Vel conetur impedire, aut supplicio afficiat seruum ob contractum matrimonium? Et an serui matrimonio copulati, possint licite vendi? Et an vxor serui teneatur cum sequi in longissimam regionem ablegatum? Et an seruus teneatur magis seruire Domino, quam vxori? Et an vxor possit irritare vota seruorum, si spectant ad eius paraphernalia? Ex part. 7. tr. 7. ex ref. 8. 14. 36. 37. 38. & 27. *Qua hic reperitur in tom. 7. tr. 8. de Seruis, ref. 9. 18. 57. 58. 59. & 56.*

An Confessores Regulares possint dispensare cum his, qui in primo gradu affinitatis contraxerunt? Ex part. 11. tract. 2. ex ref. 27. *Qua hic est in tom. 7. tr. 1. de Regularibus, ref. 279.*

Quid est agendum, si hermaphroditus praevalente sexu virili contrahit matrimonium, si postea feminineus sexus praeualeat? Ex part. 12. tr. 1. ex ref. 112. *Qua nunc inuenitur in tom. 4. tr. 8. de Consecratione Episcopii, ref. etiam 112.*

An vxor teneatur denunciare maritum Haereticum? Et an Confessarius incidat in Bullas Pontificias, si sollicitet feminam in Sacramento matrimonii? Et an vxor teneatur denunciare Confessarium sollicitantem in confessione, si metuat graue damnum in bonis temporalibus propriis, vel mariti? Ex part. 1. tr. 4. ex ref. 4. 5. 6. & 7. & in p. 4. tract. 5. ex ref. 16. & 36. *Qua hic reperitur in tom. 5. tr. 9. de Sollicitatione in confessione, ref. 9. 10. 11. 12. 63. & 14.*

An Fiscus, vel Inquisitores possint publicare etiam bona paraphernalia vxoris, si scienter contraxit matrimonium cum Haeretico? Et quid est dicendum de aliis bonis extra dotem? Et an vir Catholicus contrahens scienter cum femina haeretica, amitrat sua bona? Et an Familiares S. Officij gaudeant privilegio fori, & eorum vxores non solum viuente marito, sed etiam mortuo, donec in viduitate permanserint? Ex part. 4. tr. 8. ex ref. 62. & 55. *Qua hic sunt in tom. 5. tract. 10. de Inquisitoribus, ref. 122. & 22.*

De contrahentibus binas nuptias? Et an hoc delictum Inquisitores cognoscere possint? Et an supradicti sint de vebementi, vel tantum de leui suspecti de Fide, & quibus poenis debent puniri? Et aliqua alia circa hoc explanantur, & tandem quaeritur, an qui sine vxoris licentia in saeculo degenti suscipit Ordines sacros, sit supradictis multatus poenis, & habenda sit ratio cuius nationis sit? Et de Clericis sacris Ordinibus initiatis, & de Religiosis matrimonium inuentibus agitur? Et an supradicti non solum committant sacrilegium, sed sint de haeresi haereticus, & qua poena puniendi sunt? Et an contrahens matrimonium cum haeretica sit suspectus de Fide, & contra illum possint Inquisitores procedere? Et notatur quod sint professi aliam Religionem, sic illi qui de Societate Iesu vota biennij emiserunt, si matrimonia postea contraherent, praeterquam matrimonium est irritum, subijciuntur supradictis poenis, & abiurant? Ex part. 4. tr. 7. ex ref. 4. & 5. *Qua nunc inuenitur in tom. 5. tr. 12. de Poenis S. Inquisitionis, ref. etiam 4. & 5.*

An Principes laici quoad suos subditos possint inducere impedimenta dirimentia matrimonium? Et expenditur

locus Concilij Tridentini de cognitione causarum matrimonialium contra P. Rabadum, & respondetur ad ea argumenta? Et confirmantur superius dicta, & quod matrimonium inter filios familias sine consensu patrum validum esse probatur? Et quaeritur, an Princeps possit statueri sub poena exhereditationis, ne filii contrahant inuitis Parentibus? Et probatur matrimonium inter raptos, & matrimonia consanguineorum Principum sine eorum consensu valida esse? Et an in d. 2. de iuris iur. possit se introuidere, & sequestrare puellam, pendente lite matrimonij, in loco tuto, ad finem reuocandi violentias? Et quid sit eius voluntas cognoscenda? Ex part. 7. tr. 1. ex ref. 25. 26. 27. 28. & 29. alias 21. 22. 25. 26. & 27. & in p. 1. tr. 3. ex ref. 20. *Qua hic sunt in tom. 9. tr. 2. de Immunitate Ecclesiastica, art. 1. & vsque ad ref. 345. & in ref. 240.*

An Principes possint leges condere circa matrimonium? Et quid circa accessoria matrimonij, ut 2. serui leges circa dotem, & lucrum dotis, vel circa donationem inter virum, & vxorem, & sponsalium largiuntur? Et an valeat statutum, in quo cautum sit, si filius, qui possit contrahere sine consensu Patris, alias eadem hereditate, vel disponens mulierem extra territorium bene cum sua familia priuandam esse hereditatem imponere poenas, ne matrimonia inter consanguineos contrahantur, & illas exigere, etiam impetrata dispensatione a Pontifice? Et an index laicus sit competens, quando agitur de possessore matrimonij? Et an index Ecclesiasticus sit competens in causis sponsalium? Et an iuramento firmata sint, vel an saltem sint iurata? Et ad quem iudicem spectat, spirituale, vel saeculare, pendente lite super matrimonio, sequestrare puellam, causa explorandi voluntatem? Et an de causa dicitur principaliter, & non incidenter inuenta possit index Ecclesiasticus inter laicos cognoscere? Et quid quando dos in testamento relicta fuit puella pauperi? Et an Princeps possit statueri irritando aliqua iuramenta super matrimonio apponitur? Et an index Ecclesiasticus possit punire adulteros, vel sit causa iurata? Et an in adulterio ad poenam sanguinis impetrandi solus index saecularis sit competens? Et quid quando questio mota est de alimentis praestandis adulteris & non separate? Et an si de sola coniugij separatione agatur ad tempus, solus index Ecclesiasticus sit competens? Et an Clerici coniugati, & laici seruientes Episcopis, sint gaudeant privilegio fori, non tamen gaudeant privilegio gabellarum? Et an qui beneficium habens adiciat, & postea matrimonium contrahat, sit a iudice laico puniendus, vel a iudice Ecclesiastico? Idem est dicendum de Clerico coniugato, qui post delictum commissum sit. Etus est bigamus, intens aliud matrimonium? Ex p. 2. tr. 2. ex ref. 127. alias 128. & in p. 5. tr. 1. ex ref. 16. & in p. 1. tr. 2. ex ref. 74. & 105. & 57. alias 71. 100. & 58. & in p. 5. tr. 1. ex ref. 17. & in p. 1. tr. 2. ex ref. 131. 132. 117. 74. & 87. alias 55. 130. 131. 132. & 86. & in p. 4. tr. 1. ex ref. 16. & in p. 6. tr. 8. ex ref. 1. & in p. 4. tract. 1. ex ref. 6. *Quas omnes per hanc ordinem reperies in tom. 9. tract. 2. de Immunitate Ecclesiastica, a ref. 221. vsque ad ref. 229. & in ref. 231. 232. 290. 291. 163. & 147.*

Nota, quod in praedicto tom. 9. & tract. 2. de Immunitate Ecclesiastica, sunt multae aliae difficultates pro Clericis coniugatis, eorum filiis, & vxoribus circa privilegium fori, exemptionem gabellarum, & aliorum, quas consequuntur in praedicto tractu, reperies in ref. 147. vsque ad ref. 157. inclusiuè.

TRACTA